

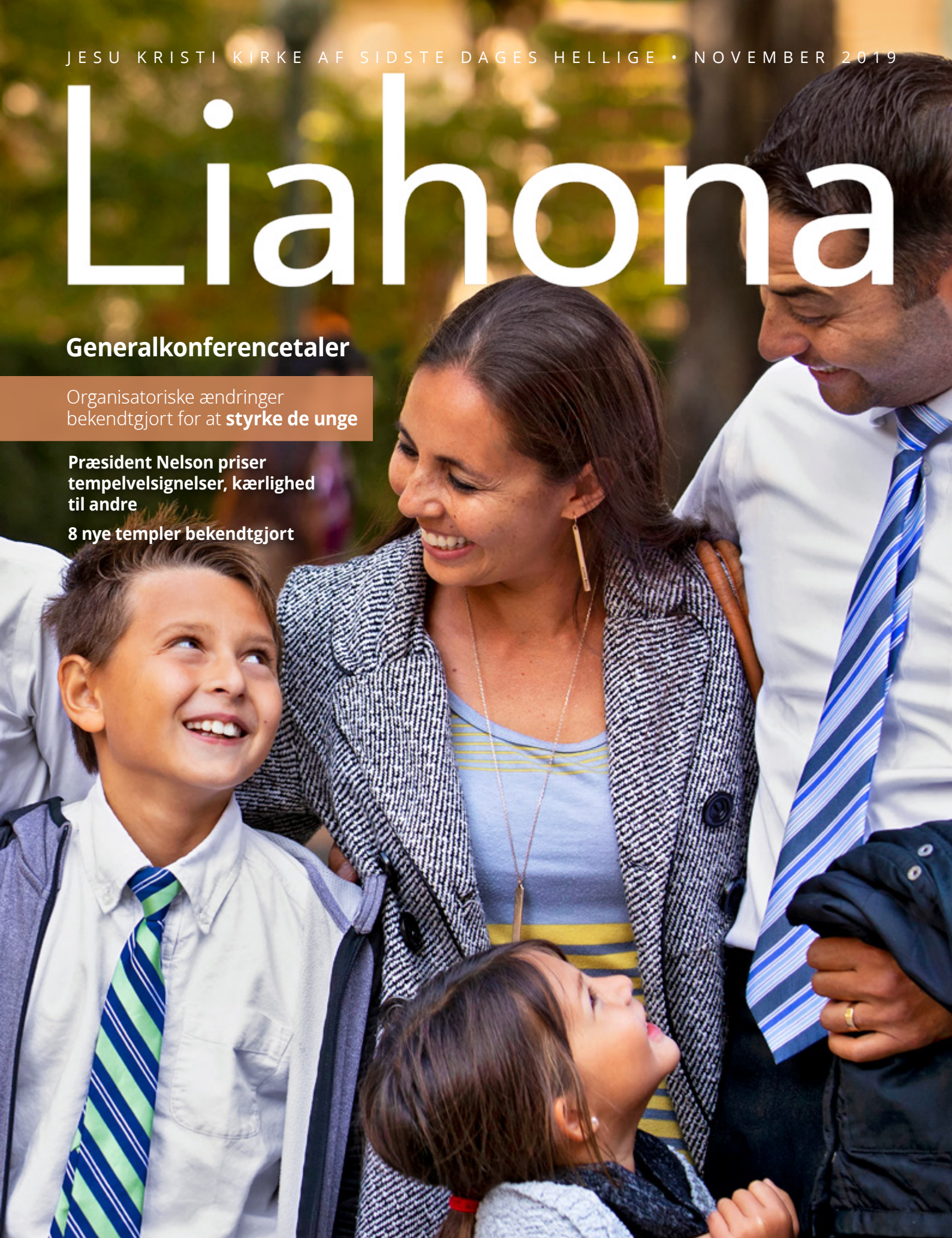
Liahona

Generalkonferencetaler

Organisatoriske ændringer
bekendtgjort for at **styrke de unge**

Præsident Nelson priser
tempelvelsignelser, kærlighed
til andre

8 nye templer bekendtgjort

Ved tanken på
min Frelser kær,
af Elspeth Young

»Præsident Russell M. Nelson har, da han talte om Frelserens forsoning, sagt:
»Som det gælder i alt, er Jesus Kristus vores ultimative forbillede, »som for den glædes skyld, der ventede ham, udholdt korset« (Hebr 12:2). Tænk engang! For at udholde den mest uudholdelige oplevelse, der nogensinde er udholdt på jorden, havde vor Frelser fokus på glæde!« ...

På samme måde er glæden, »der venter os«, glæden ved at hjælpe Frelseren i hans forløsningsværk.«

Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum, »De helliges glæde«, s. 17.

Mødet lørdag formiddag

- 6 **Meldingen, meningen og mængden**
Ældste Jeffrey R. Holland
- 9 **Frelserens sande disciple**
Ældste Terence M. Vinson
- 12 **Vær fuld af tro, ikke uden tro**
Stephen W. Owen
- 15 **De helliges glæde**
Ældste D. Todd Christofferson
- 19 **Åndelig evne**
Michelle Craig
- 22 **Urokelig forpligtelse over for Jesus Kristus**
Ældste Dale G. Renlund
- 26 **Stol på Herren**
Præsident Dallin H. Oaks

Mødet lørdag eftermiddag

- 30 **Opretholdelse af Kirkens generalautoriteter, områdehalvfjerdserne og øverste ledere**
Præsident Henry B. Eyring
- 31 **Vær bestandigt årvågne i bøn**
Ældste David A. Bednar
- 35 **Fundet gennem kraften i Mormons Bog**
Ældste Rubén V. Alliaud
- 38 **Vidner, Det Aronske Præstedømmes kvorummer og Unge Pigers klasser**
Præsident Russell M. Nelson
- 40 **Tilpasninger for at styrke de unge**
Ældste Quentin L. Cook
- 44 **Kom og følg mig – Herrens modstrategi og proaktive plan**
Mark L. Pace
- 47 **Gennemgående og ukuelig tillid**
Ældste L. Todd Budge
- 50 **Når vores tro er blevet prøvet**
Ældste Jorge M. Alvarado
- 53 **Lad os stå ved vores løfter og pagter**
Ældste Ronald A. Rasband

Kvindernes møde

- 57 **Gennem skyer og solskin, Herre, bliv hos mig!**
Reyna I. Aburto
- 60 **Ær hans navn**
Lisa L. Harkness

- 67 **Elskede døtre**
Bonnie H. Cordon
- 70 **Pagtskvinder i partnerskab med Gud**
Præsident Henry B. Eyring
- 73 **To store bud**
Præsident Dallin H. Oaks
- 76 **Åndelige skatte**
Præsident Russell M. Nelson

Mødet søndag formiddag

- 80 **Pagtsbånd**
Ældste Gerrit W. Gong
- 83 **Find glæde ved at dele evangeliet med andre**
Cristina B. Franco
- 86 **Jeres store eventyr**
Ældste Dieter F. Uchtdorf
- 90 **Frelserens berøring**
Ældste Walter F. González
- 93 **Bedrag mig ikke**
Ældste Gary E. Stevenson
- 96 **Det andet store bud**
Præsident Russell M. Nelson

Mødet søndag eftermiddag

- 100 **Hellighed og planen for lykke**
Præsident Henry B. Eyring
- 104 **Vide, elske og vokse**
Ældste Hans T. Boom
- 106 **Giv vores ånd kontrol over vores legeme**
Præsident M. Russell Ballard
- 110 **Kraft til at overvinde Modstanderen**
Ældste Peter M. Johnson
- 113 **Tag vores kors op**
Ældste Ulisses Soares
- 116 **Frukt**
Ældste Neil L. Andersen
- 122 **Afsluttende bemærkninger**
Præsident Russell M. Nelson
- 63 **Generalautoriteter og organisationsledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige**
- 123 **Kirkenyt**
- 129 **Kom og følg mig – Lær af generalkonferencetaler**

Oktoberkonferencen 2019

Lørdag formiddag, 5. oktober 2019, konferencemøde

Ledelse: Præsident Henry B. Eyring
Indledningsbøn: ældste Larry Y. Wilson
Afslutningsbøn: Ældste Steven R. Bangerter
Musik ved Tabernakelkoret på Tempelpladsen; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Andrew Unsworth, organist: »Nu dagen gryr«, *Salmer og sange*, nr. 1; »From All That Dwell below the Skies«, *Hymns*, nr. 90, arrangement af Wilberg; »Når jeg dine skrifter søger«, *Salmer og sange*, nr. 183, arrangement af Murphy; »Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange*, nr. 38; »Tro«, *Børnenes sangbog*, s. 50-51, arrangement af Elliot; »Vi glædes og frydes«, *Salmer og sange*, nr. 3, arrangement af Wilberg.

Lørdag eftermiddag, 5. oktober 2019, konferencemøde

Ledelse: Præsident Dallin H. Oaks
Indledningsbøn: Ældste Matthew L. Carpenter
Afslutningsbøn: Ældste Craig C. Christensen
Musik ved et fælleskor fra stave i Provo i Utah; Jim Kasen, dirigent; Joseph Peeples, organist: »Min Gud er mit lys«, *Salmer og sange*, nr. 42, arrangement af Kasen; »Det er så skønt, min Gud, min Drot«, *Salmer og sange*, nr. 83, arrangement af Kasen; »Nu Israels Genløser«, *Salmer og sange*, nr. 5; »Dit ord, o Gud, har rørt vor ånd«, *Salmer og sange*, nr. 95, arrangement af Kasen.

Lørdag aften, 5. oktober 2019, Kvindernes møde

Ledelse: Joy D. Jones
Indledningsbøn: Salote Tukuafu
Afslutningsbøn: Carol Costley
Musik ved et fælleskor af primærpiger og unge piger fra stave i West Jordan i Utah; Kasey Bradbury, dirigent; Linda Margetts, organist: »Lover den Herre«, *Salmer og sange*, nr. 30, arrangement af Webb; »Hav tak for profeten, du sendte«, *Salmer og sange*, nr. 13; »Jeg elsker Herrens tempel«, *Børnenes sangbog*, s. 99, arrangement af Mohlman; »Han sendte sin Søn«, *Børnenes sangbog*, s. 20-21, arrangement af DeFord.

Søndag formiddag, 6. oktober 2019, konferencemøde

Ledelse: Præsident Henry B. Eyring
Indledningsbøn: Ældste O. Vincent Haleck

Afslutningsbøn: Becky Craven
Musik ved Tabernakelkoret på Tempelpladsen; Mack Wilberg, dirigent; Brian Mathias og Richard Elliott, organister: »Hvor stort og hvor skønt«, *Salmer og sange*, nr. 175; »På bjergets høje top«, *Salmer og sange*, nr. 4, arrangement af Wilberg; »Barnets bøn«, *Børnenes sangbog*, s. 6-7, arrangement af Perry; »Lær mig at leve i lyset«, *Salmer og sange*, nr. 198; »Skal vi sigte vore pagter«, *Salmer og sange*, nr. 167, arrangement af Lyon; »Love Divine, All Loves Excelling«, Wesley og Prichard, arrangement af Wilberg.

Søndag eftermiddag, 6. oktober 2019, konferencemøde

Ledelse: Præsident Dallin H. Oaks
Indledningsbøn: Ældste Jack N. Gerard
Afslutningsbøn: Douglas D. Holmes
Musik ved Tabernakelkoret på Tempelpladsen; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Richard Elliott, organist: »Kommer, I Guds børn«, *Salmer og sange*, nr. 20, arrangement af Murphy; »O, se hvilken kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 114, arrangement af Murphy; »Lad os stævne frem«, *Salmer og sange*, nr. 162; »Mer

hellighed giv mig«, *Salmer og sange*, nr. 63, arrangement af Staheli.

Konferencetalerne er tilgængelige

Få adgang til generalkonferencetalerne på internettet på mange sprog ved at besøge conference.ChurchofJesusChrist.org og vælg et sprog. Talerne er også tilgængelige på appen Evangelisk bibliotek. Generelt bliver videoer og lydoptagelser på engelsk også tilgængelige i distributionscentre inden for seks uger efter generalkonferencen. Informationer om tilgængelige formater af generalkonferencen for medlemmer med handicap kan ses på disability.ChurchofJesusChrist.org.

På omslaget

Forsiden: Foto: Janae Bingham
Bagsiden: Foto: Welden Andersen

Foto ved konferencen

Fotos i Salt Lake City blev taget af Welden Andersen, Cody Bell, Janae Bingham, Randy Collier, Weston Colton, Bruno Lima, Brian Nicholson, Leslie Nilsson, Matt Reier, Christina Smith og Dave Ward.

NOVEMBER 2019, ÅRGANG 168, NR. 11
LIAHONA 18611 110

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk

Det Første Præsidentskab: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
Henry B. Eyring

De Tolv Apostles Kvorum:

M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redaktør: Randy D. Funk

Vejledere: Becky Craven, Cristina B. Franco, Sharon Eubank, Walter F. González, Larry S. Kacher, Adrián Ochoa, Michael T. Ringwood, Vern P. Stanfill

Adm. direktør: Richard J. Heaton

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: Adam C. Olson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Camila Castrillón

Redaktion: David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Fitton, Garrett H. Garff, Jon Ryan Jensen, Aaron Johnston, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mandy Selu, Lori Fuller Sosa, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Art director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hincley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret: Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Ira Glen Adair, Julie Burdett, José Chavez, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Marrissa M. Smith

Prepress: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykchef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Nelson Gonzalez

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse:

Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th,
DK-2000 Frederiksberg,
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution:

Jesu Kristi Kirke av Sista Dagars Heliga, MOS, Sveagatan 8 A,
441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ChurchofJesusChrist.org

Abonnementspris: DKK 68 pr. år (Grønland DKK 34).

Betaling: Online: store.lds.org; eller Danske Bank: 4073-6532136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på liahona.ChurchofJesusChrist.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@ChurchofJesusChrist.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompass« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatsk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallesisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2019 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Oplysninger om ophavsret:

Medmindre andet er angivet må enkeltpersoner kopiere materiale fra *Liahona* til deres personlige ikke-kommercielle brug (herunder kirkekaldelser). Denne ret kan trækkes tilbage når som helst. Billedmateriale må ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse er anført restriktioner. Spørgsmål om ophavsret bør rettes til Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; eller send e-mail til: cor-intellectualproperty@ChurchofJesusChrist.org.

For readers in the United States and Canada: November 2019 Vol. 168 No. 11. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 001-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.ChurchofJesusChrist.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Talere

Aburto, Reyna I., 57
Alliaud, Rubén V., 35
Alvarado, Jorge M., 50
Andersen, Neil L., 116
Ballard, M. Russell, 106
Bednar, David A., 31
Boom, Hans T., 104
Budge, L. Todd, 47
Christofferson, D. Todd, 15
Cook, Quentin L., 40
Cordon, Bonnie H., 67
Craig, Michelle, 19
Eyring, Henry B., 30, 70, 100
Franco, Cristina B., 83
Gong, Gerrit W., 80
González, Walter F., 90
Harkness, Lisa L., 6
Holland, Jeffrey R., 6
Johnson, Peter M., 110
Nelson, Russell M., 38, 76, 96, 122
Oaks, Dallin H., 26, 73
Owen, Stephen W., 12
Pace, Mark L., 44
Rasband, Ronald A., 53
Renlund, Dale G., 22
Soares, Ulisses, 113
Stevenson, Gary E., 93
Uchtdorf, Dieter F., 86
Vinson, Terence M., 9

Emneindeks

Aronskæ Præstedømme, 38, 40
Befalinger, 15, 73, 93
Beskyttelse, 31, 44
Biskopper, 38, 40
Bøn, 19, 31, 104, 110
Den førjordske tilværelse, 86, 106
Det første syn, 6, 104, 122
Dømmekraft, 76, 93
Eksempel, 50
Familien, 83, 106
Fasteofre, 96
Fattigdom, 96
Forberedelse, 31, 70
Forpligtelse, 9, 22
Forsoning, 9, 47, 60, 106, 116
Frelsesplanen, 83, 100, 106, 116
Fristelse, 31, 93
Fællesskab, 12, 67
Genoprettelse, 122
Glæde, 9, 15, 47, 83, 96, 116
Helbredelse, 57, 90
Hellighed, 100, 120
Helligånden, 19, 35
Hjem, 12, 44
Humanitær hjælp, 96
Håb, 47, 90
Jesus Kristus, 6, 9, 15, 22, 26, 35, 44, 47, 53, 57-, 60, 80, 83, 86, 90, 93, 100, 110, 113, 116
Jordisk legeme, 31, 106
Joseph Smith, 6, 93, 100, 104, 113, 120
Kirkens organisation, 40, 67
Konvertering, 15, 22, 35
Kraft, 35, 76, 110
Kundskab, 104
Kvinder, 70, 73, 76
Kærlighed, 73, 86, 104, 106, 110, 116

Ledelse, 38, 40, 67
Livet som discipel, 9, 15, 19, 22, 60, 86, 96, 104, 113
Love, 73
Lydighed, 15, 73, 93
Lykke, 100
Mental sygdom, 57
Missionering, 83, 86
Modgang, 15, 47, 50, 57, 90, 100, 104, 113, 116
Modløshed, 110
Mormons Bog, 35, 80, 83, 110
Nadveren, 110
Omsorg, 70, 96, 104
Omvendelse, 73, 100, 104, 106, 113
Ophøjelse, 73
Ordinancer, 38, 80, 116
Pagter, 22, 53, 60, 76, 80, 83, 116
Præstedømme, 76, 80
Retskaffenhed, 53
Satan, 31, 44, 93, 110
Selvbeherskelse, 106, 113
Sikkerhed, 31
Skriftstudium, 44, 110
Teknologi, 12, 19, 40, 110
Templer, 26, 76, 120
Tilgivelse, 113
Tillid, 19, 26, 47
Tjeneste, 15, 19, 60, 70, 86, 96
Tro, 6, 12, 19, 22, 47, 50, 67, 76, 116
Unge, 12, 38, 40, 53, 120
Unge Mænd, 38, 40
Unge Piger, 38, 40, 67
Velsignelser, 76, 90, 120
Ægteskab, 73, 80
Åndelighed, 12, 19, 44
Ånde verdenen, 26, 106

Højdepunkter fra oktoberkonferencen 2019

Kirkeledere ved generalkonferencen talte om og om igen om opfordringen til at blive: blive lykkeligere, blive mere hellig, blive mere som Frelseren og hjælpe andre til at gøre det samme.

Ydermere fik de den ændring til at virke inden for rækkevidde for hver enkelt af os.

»Herren ønsker, at alle hans børn tager del i de evige velsignelser, der er tilgængelige i hans tempel,« forklarede Russell M. Nelson. »Personlig værdighed til at træde ind i Herrens hus kræver megen individuel åndelig forberedelse. Men med Guds hjælp er intet umuligt.«

Find lykke og hellighed

Præsident Nelson opfordrede os til at gøre os værdige til templets velsignelser (se s. 120).

Præsident Henry B. Eyring forklarede forbindelsen mellem større hellighed og større glæde (se s. 100).

Ældste D. Todd Christofferson lærte os, hvordan vi finder »de helliges glæde« (se s. 15).

En opfordring til at elske og dele

Præsident Nelson forklarede vigtigheden af at elske vores næste og talte mere detaljeret Kirkens vidtrækkende humanitære indsats (se s. 96).

Ældste Dieter F. Uchtdorf beskrev kraften ved at invitere andre til at »kom[me] og se« (se s. 86).

Søster Cristina B. Franco forklarede glæden ved at dele evangeliet med andre (se s. 83).

Styrk de unge

Profeten introducerede ændringer i de unges organisationer, der skal opmuntre de unge i kvorums- og klassepræsidentskaberne til at rejse sig og lede (se s. 38).

Ældste Quentin L. Cook præsenterede, hvordan ledelsen af Det Aronske Præstedømme skal fungere (se s. 40).

Søster Bonnie H. Cordon forklarede ændringer i Unge Pigers organisation (se s. 67).

Templer bygges, vi opbygges

Præsident Nelson bekendtgjorde otte nye templer ved kvindernes møde (se s. 76).

Søndag eftermiddag talte han om at gøre sig værdig til at komme i templet og introducerede reviderede spørgsmål til en tempelanbefaling (se s. 120). ■

ÆLDSTE JEFFREY R. HOLLAND
De Tolv Apostles Kvorum

Meldingen, meningen og mængden

Må vi trods vor tids uafbrudte larm og trommen stræbe efter at se Kristus som kernen i vores liv, vores tro og vores tjeneste.

Brødre og søstre, her ser I Sammy Ho Ching, på syv måneder, der ser generalkonference på TV fra sit hjem her i april.

Da det blev tid til at opretholde præsident Nelson og de andre generalautoriteter, brugte Sammy sine arme til at holde sin flaske. Så han gjorde det næstbedste.

Sammy giver vendingen at stemme med fødderne helt ny betydning.

Velkommen til denne halvårige konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. For at sætte scenen for min drøftelse af meningen med disse halvårige samlinger fremdrager jeg denne scene fra Lukasevangeliet i Det Nye Testamente:¹

»Da Jesus nærmede sig Jeriko, sad der en blind mand ved vejen og tiggede.

Han hørte, at en skare kom forbi, og spurgte, hvad der var på færde.

De fortalte ham: »Det er Jesus fra Nazaret, som kommer forbi.«

Da råbte han: »Jesus, Davids søn, forbarm dig over mig!«

Forbløffet over hans frimodighed prøvede skaren at få manden til at

tie stille, »men han råbte bare endnu højere,« står der. Som resultat af sin vedholdenhed blev han ført frem for Jesus, der hørte hans bøn om at få sit syn tilbage, og han helbredte ham.²

Jeg bliver rørt over denne livagtige vignet, hver gang jeg læser den. Vi kan mærke denne mands nød. Vi kan næsten høre ham råbe for at fange Frelserens opmærksomhed. Vi kan trække på smilebåndet over, at han nægtede at tie stille – og at han bare råbte *højere*, da alle bad ham at skru

Sammy Ho Ching opretholder præsident Russell M. Nelson ved aprilkonferencen 2019.

ned for lyden. Det er i sig selv en sød historie om at være fast i troen. Men som med alt andet i skrifterne finder vi mere, jo mere vi læser den.

En tanke, der slog mig forleden, var, at det var heldigt for denne mand, at der var åndeligt opmærksomme mennesker omkring ham. Hele betydningen af denne historie hviler på, at en håndfuld ubenævnte kvinder og mænd, der, da de blev spurgt om, »hvad der var på færde«, havde synsevne nok, om I vil, til at identificere Kristus som årsagen til støjen, han var selve personliggørelsen af meningen. Der ligger en lektie i denne lille situation for os alle. Når det gælder tro og overbevisning, hjælper det at rette sin forespørgsel mod dem, der har en! »Kan en blind lede en blind?« spurgte Jesus engang. »Vil de ikke begge falde i grøften?«³

Sådan en søgen efter tro og overbevisning er formålet med disse konferencer, og ved at slutte jer til os i dag er denne søgen i høj grad et fælles anliggende. Se jer omkring. På denne plads ser man familier af enhver størrelse komme alle vegne fra. Gamle venner, som omfavner hinanden i gensynsglæde, et skønt kor, der varmer op, og demonstranter, der råber deres slagord. Tidligere missionærer kigger efter tidligere kammerater, nyligt hjemvendte missionærer kigger efter *nye* kommende kammerater (hvis I forstår, hvad jeg mener!). Og billeder? Må himlen hjælpe os! Med mobiltelefoner i hver en hånd er vi gået fra »ethvert medlem missionær« til »ethvert medlem fotograf.« Midt i al denne herlige røre kan man berettiget spørge: »Hvad er der på færde?«

Som i historien i Det Nye Testamente vil de, der er velsignet med evnen til at se, indse, at trods alt andet, der traditionelt hører sig til denne

konferencetradition, betyder det lidet eller slet ingenting, medmindre vi finder Jesus midt i det hele. For at fange visionen af det, vi søger, den helbredelse, som han lover, den vigtighed, vi ved, der er ved at være her, må vi skære igennem al postyret, hvor glædeligt det end er – og rette vores opmærksomhed mod ham. Den bøn, hver en taler har, det håb, hver en syn-gende nærer, ærbødigheden hos hver en gæst – er rettet mod at invitere hans Ånd, hvis kirke dette er – den levende Kristus, Guds lam og Fredsfyrsten.

Men vi behøver ikke at være i konferencecentret for at finde ham. Når et barn læser i Mormons Bog for første gang og begejstres over Abinadis mod eller de 2000 unge krigeres march, kan vi blidt tilføje, at Jesus er den allestedsnærværende hovedfigur i denne forunderlige fortælling, han er hovedpersonen på næsten alle sider i den og bindeleddet mellem alle andre trosfremmede personer i den.

Det er ligesom, når vores venner lærer om vores tro, så kan de blive lidt overvældet af specifikke dele og vores særegne sprogbrug i Kirken – visdomsordet, selvhjulpensmaterialer, pionervandringer og digitaliserede stamtræer, og engelsktalende personer har utvivlsomt i utallige stavscentre – udtalt steak center – forventet at få serveret en god rød bøf. Når nogle af vores nye venner oplever en masse nye syn og lyde, må vi pege udenom al det liv og røre og henlede deres opmærksomhed på meningen med det hele, på det bankende hjerte i evangeliet – himmelske Forældres kærlighed, en guddommelig Søns sonoffer og Helligåndens trøst og vejledning, gengivelsen i de sidste dage af al sandhed og så meget mere.

Når en person tager til templet for første gang, kan vedkommende

blive fyldt med ærefrygt af oplevelsen. Det er vores opgave at sikre os, at de hellige symboler og åbenbarede ritualer, den ceremonielle påklædning og de visuelle præsentationer aldrig distraherer, men derimod peger mod Frelseren, som vi er der for at tilbede. Templet er hans hus, og han bør ligge os øverst på sinde og hjerte – Kristi majestætiske lære gennemtrænger hele vores væsen, akkurat som den gennemtrænger templets ordinancer – lige fra det øjeblik vi læser indskriften over hoveddøren til det sidste øjeblik, vi bruger i bygningen. Midt i alt det forunderlige, vi oplever, er det frem for alt andet meningen med Jesus, vi skal se i templet.

Tænk over den linde strøm af initiativer og nye bekendtgørelser i Kirken i disse seneste måneder. Når vi drager omsorg for hinanden eller gør vores oplevelse af sabbatten finere eller tager et nyt program til børn og unge til os, går vi glip af den reelle årsag til

disse åbenbarede justeringer, hvis vi ser dem som separate, usammenhængende elementer frem for en sammenhængende indsats for, at vi kan bygge solidt på klippen til vores frelse.⁴ Det er ganske sikkert, hvad præsident Russell M. Nelson har til hensigt, når han tilskynder os til at benytte Kirkens åbenbarede navn.⁵ Hvis Jesus – hans navn, hans lære, hans eksempel og hans guddommelighed – kan være kernen i vores gudsyndelse, vil vi konsolidere den sandhed, som Alma engang underviste om: »Meget skal finde sted, [men] se, der er [noget], der er af større vigtighed end alt andet ... Forløseren[,] lever og kommer blandt sit folk.«⁶

En afsluttende tanke. Det nybyggermiljø, som Joseph Smith i det 19. århundrede levede i, var præget og antændt af en stridende mængde kristne vidner.⁷ Men i den tumult, de skabte, tilslørede disse ivrige vækkelsesprædikanter den selvsamme

Frelser, som den unge Joseph Smith så oprigtigt søgte. I kamp med det, han kaldte »mørke og vildrede«,⁸ trak han sig tilbage til et afsides sted i en lysning af træer, hvor han så og hørte et mere herligt vidnesbyrd om Frelserens centrale placering i evangeliet, end nogen vi har nævnt her denne morgen. Med en uforudset og uventet gave til at se modtog Joseph Smith sit syn af sin himmelske Fader, universets store Gud, og Jesus Kristus, Faderens fuldkomne og enbårne Søn. Der viste Faderen det eksempel, vi har hyldet denne morgen: Han pegede på Jesus

og sagde: »Det er min elskede Søn. »Hør ham!«⁹ Intet større udtryk for Jesu guddommelige identitet, hans store vigtighed for frelsesplanen og hans status i Guds øjne kan nogensinde overgå denne korte erklæring på syv ord.

Tumult og forvirring? Trængsel og strid? Alt det er der masser af i vores verden. Ja, skeptikere og de trofaste strides stadig over dette syn og nærmest alt andet, jeg har omtalt i dag. I tilfælde af, at *I* måtte stræbe efter at se klarere og finde mening midt i en myriade af meninger, peger jeg jer i retning af den

samme Jesus, og jeg bærer mit apostolske vidnesbyrd om Joseph Smiths oplevelse, der fandt sted 1800 år efter, at vores blinde ven fik sit syn på den gamle vej mod Jeriko. Jeg vidner med de to og en hel masse andre i tidens løb om, at det mest frydefulde syn og den skønneste lyd i livet er, at Jesus ikke bare kommer forbi,¹⁰ men han kommer *til os*, stopper op *ved os* og lader os tage bolig *hos sig*.¹¹

Søstre og brødre, må vi trods vor tids uafbrudte larm og trommen stræbe efter at se Kristus som kernen i vores liv, vores tro og vores tjeneste. Det er der, den sande mening ligger. Og skulle vores udsyn nogle dage være indskrænket eller vores tillid aftaget eller vores tro blevet prøvet og forædlet – som den helt sikkert vil – må vi da råbe endnu højere: »Jesus, Davids søn, forbarm dig over mig!«¹² Jeg lover med apostolsk inderlighed og profetisk overbevisning, at han vil høre jer og før eller siden sige: »Bliv seende, din tro har frelst dig.«¹³ Velkommen til generalkonferencen. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Dette måtte eventuelt være den samme hændelse, der berettes om i Matthæus 20:30-34, hvor der er to blinde mænd, der råber, eller den, der fortælles om i Markus 10:46-52, hvor den blinde mand identificeres som Bartimæus, søn af Timæus.
2. Se Luk 18:35-43; fremhævelse tilføjet.
3. Luk 6:39.
4. Se 2 Ne 9:45.
5. Se Russell M. Nelson, »Kirkens rette navn«, *Liahona*, nov. 2018, s. 87-90.
6. Alma 7:7.
7. Den region i staten New York nær Palmyra blev ofte omtalt som »vækkelsesdistriktet« på grund af den religiøse vækkelse, der regelmæssigt bølgede igennem disse små samfund.
8. JS-H 1:13.
9. JS-H 1:17.
10. Se Luk 18:37.
11. Se Joh 14:23.
12. Mark 10:47.
13. Luk 18:42.

ÆLDSTE TERENCE M. VINSON
De Halvfjerds' Præsidium

Frelserens sande disciple

Vi kan føle vedvarende glæde, når vor Frelser og hans evangelium danner strukturen for, hvordan vi opbygger vores liv.

I Det Gamle Testamente i Haggajs Bog er der en måske mindre kendt beskrivelse af en gruppe mennesker, der kunne have brugt ældste Hollands råd. De begik en fejl ved ikke at sætte Kristus som centrum i deres liv og deres tjeneste. Haggaj kommer med nogle tankeprovokerende illustrationer, da han irettesætter disse mennesker for at blive i deres behagelige huse i stedet for at bygge Herrens tempel:

»Er det tiden til, at I selv bor under tag i jeres huse, når dette hus ligger i ruiner?»

Derfor siger Hærskarers Herre: Læg mærke til, hvordan det går jer:

I sår meget, men høster kun lidt, I spiser, men bliver ikke mætte, I drikker, men bliver ikke berusede, I klæder jer, men får ikke varmen; daglejerens løn går i en hullet pung.

Dette siger Hærskarers Herre: Læg mærke til, hvordan det går jer!¹

Elsker I ikke disse beskrivelser af formålsløsheden med at prioritere det, der ikke har evige konsekvenser, over det, der hører til Gud?

Ved et nadvermøde, jeg deltog i for nyligt, citerede en hjemvendt missionær en far, der havde sammenfattet denne tanke perfekt, da han sagde

til sine børn: »Det, vi har brug for, er mindre wi-fi og mere Nefi!«

Da jeg har boet i Vestafrika i fem år, har jeg set mange eksempler på at prioritere evangeliet naturligt og uden skam. Et sådant eksempel er navnet på et dæk- og servicecenter i Ghana. Ejeren har kaldt det »Afstemning af din vilje«.

Vi kan føle vedvarende glæde,² når vor Frelser og hans evangelium danner

strukturen for, hvordan vi opbygger vores liv. Men det er så nemt i stedet at lade den struktur være bestemt af verdens ting, hvor evangeliet blot ender som endnu en valgmulighed, eller helt enkelt kun bliver til kirke to timer om søndagen. Når det er tilfældet, er det det samme som at komme vores løn i en »hullet pung«.

Haggaj fortæller os, at vi skal være engagerede – være, som vi siger i Australien, »fair dinkum«, når vi efterlever evangeliet. Folk er fair dinkum, når de er det, de siger, de er.

Jeg lærte lidt om at være fair dinkum og være forpligtet ved at spille rugby. Jeg lærte, at når jeg gjorde mit bedste, når jeg gav alt, jeg kunne, var min glæde ved spillet størst.

Mit yndlingsår med rugby var året efter high school. Det hold, jeg var med på, var både talentfuldt og engageret. Vi var det bedste hold det år. Men en dag havde vi en kamp mod et lavt rangeret hold, og efter kampen skulle

vi alle med en date til den store årlige collegefest. Jeg tænkte, at fordi det ville blive en nem kamp, så skulle jeg forsøge at beskytte mig selv mod skader, så jeg ville kunne nyde festen fuldt ud. I den kamp var vi ikke så engagerede i vores møde med modstanderne, som vi kunne have været, og vi tabte. For at gøre det endnu værre endte kampen med, at jeg havde en meget hævet, tyk læbe, der ikke ligefrem forskønnede mit udseende til min store date. Måske havde jeg brug for at lære noget.

En meget anderledes oplevelse skete senere ved en anden kamp, hvor jeg var helt engageret. På et tidspunkt løb jeg med oprigtig hensigt ind i en modspiller og følte straks en smerte i mit ansigt. Min far havde lært mig, at jeg aldrig skulle lade modstanderen vide, at jeg var skadet, så jeg fortsatte med at spille. Den aften, da jeg forsøgte at spise, kunne jeg ikke bide. Den næste morgen tog jeg på hospitalet, hvor et røntgenbillede bekræftede, at min kæbe var brækket. Min mund blev lukket til med metaltråd de næste seks uger.

Lektier blev lært af denne lignelse med den tykke læbe og den brækkede kæbe. På trods af mine minder om utilfredsstillet stor trang til fast føde i løbet af de seks uger, da jeg kun

kunne indtage væsker, fortrød jeg intet ved min brækkede kæbe, da den var resultatet af, at jeg havde givet alt, jeg kunne. Men jeg fortrød min tykke læbe, da den symboliserede, at jeg havde holdt igen.

At give alt betyder ikke, at vi konstant vil være omgivet af velsignelser eller altid har succes. Men det betyder, at vi vil føle glæde. Glæde er ikke en flygtig fornøjelse eller selv midlertidig lykke. Glæde er varig og findes i vores indsats for at blive accepteret af Herren.³

Et eksempel på sådan en accept er historien om Oliver Granger. Som præsident Boyd K. Packer sagde: »Da de hellige blev fordrevet fra Kirtland ... blev Oliver tilbage for at sælge deres ejendomme for den smule, han kunne ... Der var ikke store muligheder for, at det skulle lykkes for ham. Og det gjorde det heller ikke!«⁴ Han var blevet bemyndiget af Det Første Præsidentskab til at udføre en opgave, der var svær, hvis ikke umulig. Men Herren roste ham for hans tilsyneladende mislykkede indsats med disse ord:

»Jeg erindrer min tjener Oliver Granger; se, sandelig siger jeg ham, at hans navn skal holdes i hellig erindring fra slægtled til slægtled for evigt og altid, siger Herren.

Lad ham derfor kæmpe ihærdigt for at løskøbe Det Første Præsidentskab for min kirke, siger Herren, og når han falder, skal han rejse sig igen, for hans offer skal være mere helligt for mig end hans fremgang, siger Herren.«⁵

Det kan være sandt for os alle – det er ikke vores succeser, men snarere vores ofre og indsats, der betyder noget for Herren.

Et andet eksempel på en af Jesu Kristi sande disciple er en af vores kære venner fra Elfenbenskysten i Vestafrika. Denne vidunderlige, trofaste søster blev forfærdeligt følelsesmæssigt og endda til tider fysisk mishandlet af sin mand over en længere periode og blev til sidst skilt. Hun vaklede aldrig i sin tro og godhed, men på grund af hans ondskab over for hende var hun dybt såret i lang tid. Hun beskrev med egne ord, hvad der skete:

»Selvom jeg havde sagt, at jeg tilgav ham, sov jeg altid med en smerte, og jeg tilbragte mine dage med den smerte. Den var som en brænden i mit hjerte. Jeg bad mange gange til Herren om, at han ville fjerne den, men det gjorde så ondt, at jeg virkelig troede, at jeg skulle leve med den resten af mit liv. Den gjorde mere ondt, end da jeg mistede min mor i en ung alder, den gjorde mere ondt, end da jeg mistede min far og endda min søn. Den lod til at udvide sig og dække mit hjerte, hvilket gav mig indtrykket af, at jeg ville dø når som helst.

Andre gange spurgte jeg mig selv om, hvad Frelseren ville have gjort i min situation, og jeg ville hellere sige: »Det her er for meget, Herre.«

Så en morgen mærkede jeg efter den smerte, der kommer af alt dette i mit hjerte og gik dybere og prøvede at finde den i min sjæl. Men den var ikke nogen steder. Mine tanker gennemgik hurtigt alle de årsager, jeg [havde] til at

Terence M. Vinson står som den fjerde fra venstre på sit rugbyhold efter gymnasiet

føle smerte, men jeg følte ikke nogen. Jeg ventede hele dagen for at se, om jeg ville føle smerte i mit hjerte, men det gjorde jeg ikke. Jeg knælede så ned og takkede Gud for at lade Herrens sønoffer virke for mig.«⁶

Denne søster er nu lykkeligt beseglet til en vidunderlig, trofast mand, der elsker hende højt.

Så hvad bør vores holdning være, hvis vi er Kristi sande disciple? Og hvad er evangeliet værd for os, når vi overvejer, »hvordan det går«, som Haggaj foreslog?

Jeg elsker eksemplet på den rette holdning, som kong Lamoni far udviste. I husker nok hans første vrede ved at finde ud af, at hans søn var sammen med Ammon, en nefit – et folk som lamanitterne hadede. Han trak sit sværd for at strides med Ammon og

mærkede hurtigt Ammons sværd på sin egen hals. »Da kongen frygtede, at han skulle miste livet, sagde han: Hvis du vil skåne mig, vil jeg skænke dig alt, hvad du end beder om, endog indtil det halve af riget.«⁷

Bemærk hans tilbud – halvdelen af sit rige for sit liv.

Men senere, da han havde forstået evangeliet, gav han et andet tilbud. »Kongen [sagde]: Hvad skal jeg gøre, for at jeg kan få dette evige liv, som du har talt om? Ja, hvad skal jeg gøre, for at jeg kan blive født af Gud og få denne ugudelige ånd rykket ud af mit bryst og modtage hans Ånd, så jeg kan blive fyldt af glæde, så jeg ikke bliver forstødt på den yderste dag? Se, sagde han, jeg vil give afkald på alt, hvad jeg besidder, ja, jeg vil frasige mig mit rige, for at jeg kan få denne store glæde.«⁸

Denne gang var han klar til at opgive *hele* sit rige, fordi evangeliet var mere værd end alt, hvad han ejede! Han var fair dinkum omkring evangeliet.

Så spørgsmålet til os alle er: Er vi fair dinkum omkring evangeliet? Fordi en halvhjertet indsats er ikke at være fair dinkum! Og Gud er ikke kendt for at rose det, der er lunkent.⁹

Der er ingen skat, heller ingen hobby, heller ingen status, heller ikke nogen sociale medier, heller ingen video-spil, heller ingen sport, heller ingen forbindelse med en kendt, heller intet på jorden, der er mere værdifuldt end evigt liv. Så Herrens råd til alle er at lægge mærke til, »hvordan det går jer«.

Mine følelser kan bedst udtrykkes med Nefis ord: »Jeg fryder mig ved tydelighed, jeg fryder mig ved sandhed, jeg fryder mig ved min Jesus, for han har forløst min sjæl fra helvede.«¹⁰

Er vi sande tilhængere af ham, der gav alt for os? Han, der er vores Forløser og vores talsmand hos Faderen? Han, der selv var helt og aldeles engageret i sit sønoffer og er det nu med sin kærlighed, sin nåde og sit ønske for os om at få evig glæde? Jeg beder indtrængende alle, der hører og læser disse ord: Vær venlig ikke at udsætte jeres totale engagement til en dag, der aldrig kommer. Bliv fair dinkum nu og føl glæden! I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Hagg 1:4-7.
2. Se Joh 15:11; Rom 14:17; 2 Kor 8:2; Hebr 12:2; Moses 5:10, 7:53.
3. Se En 1:3-6, 27; L&P 52:15; 97:8-9.
4. Boyd K. Packer, »En af disse mine mindste«, *Liahona*, nov. 2004, s. 86.
5. L&P 117:12-13.
6. Personlig brevveksling.
7. Alma 20:23.
8. Alma 22:15.
9. Se Åb 3:15-16.
10. 2 Ne 33:6.

STEPHEN W. OWEN
Unge Mænds hovedpræsident

Vær fuld af tro, ikke uden tro

Vi må bevidst dagligt tage os tid til at koble verden fra og få forbindelse med himlen.

For nylig vågnede jeg og forberedte mig på at studere skrifterne. Jeg tog min smartphone og satte mig i en stol ved min seng med intentionen om at åbne appen Evangelisk bibliotek. Jeg låste min telefon op og skulle til at gå i gang med at studere, da jeg bemærkede en masse notifikationer om beskeder og e-mails, der var kommet i løbet af natten. Jeg tænkte: »Jeg kigger hurtigt på de beskeder og vender så tilbage til skrifterne.« Nå, men to timer

senere læste jeg stadig sms-beskeder, e-mails, nyhedsbreve og opslag på de sociale medier. Da det gik op for mig, hvad klokken var, skyndte jeg mig febrilsk at blive klar. Den morgen gik jeg glip af mit skriftstudium, og som konsekvens fik jeg ikke den åndelige næring, jeg havde håbet på.

Åndelig næring

Jeg er sikker på, at mange af jer kan relatere til det. Moderne teknologier

velsigner os på mange måder. De kan forbinde os med venner og familie, med information og med nyheder om aktuelle begivenheder i hele verden. Men de kan også distrahere os fra den vigtigste forbindelse: Vores forbindelse til himlen.

Jeg gentager det, vores profet, præsident Russell M. Nelson, har sagt: »Vi lever i en verden, som er kompleks og stadig mere kontroversiel. Den konstante tilgængelighed til de sociale medier og en 24 timers nyhedscyklus bombarderer os med nådesløse budskaber. Hvis vi skal gøre os noget håb om at kunne gennemskue de utallige stemmer og menneskers filosofi, der angriber sandheden, må vi lære at modtage åbenbaring.«

Præsident Russell M. Nelson fortsatte med denne advarsel: »I den kommende tid vil det ikke være muligt at overleve åndeligt uden Helligåndens vejledende, anvisende, trøstende og konstante indflydelse.«¹

For mange år siden fortalte præsident Boyd K. Packer om en flok hjorte, der på grund af kraftigt snefald var fanget udenfor deres naturlige habitat og stod over for mulig sultedød. Nogle velmenende mennesker smed i et forsøg på at redde hjortene flere vognlæs af hø rundt i området – det var ikke det hjorte normalt spiser, men de håbede, at det i det mindste ville få hjortene gennem vinteren. Desværre blev de fleste af hjortene senere fundet døde. De havde spist høet, men det gav dem ikke næring, og de sultede ihjel med fyldte maver.²

Mange af de budskaber, der bombarderer os i informationsalderen, er et åndeligt sidestykke til at fodre hjorte med hø – vi kan spise hele dagen, men det vil ikke nære os.

Hvor finder vi sand åndelig næring? For det meste trender det ikke på

sociale medier. Vi finder det, når vi »trænge[r os] frem« på pagtsstien og »bestandig[t holder] fast ved jernstangen« og spiser af frugten fra livets træ.³ Det betyder, at vi bevidst må tage os tid til dagligt at koble verden fra og få forbindelse med himlen.

Lehi så i sin drøm mennesker, der spiste af frugten, men derpå forlod den på grund af indflydelsen fra den store og rummelige bygning, verdens stolthed.⁴ Det er muligt for unge at vokse op i et sidste dages hellige hjem, deltage i alle de rigtige kirkemøder og klasser, og endda i ordinancer i

templet, og derpå gå deres vej »ind på forbudne stier, og [blive] væk.«⁵ Hvorfor sker dette? I mange tilfælde er det, fordi de ikke blev virkeligt omvendt, selvom de måske har deltaget i åndelige ting. De blev bispist, men ikke næret.

I modsætning hertil har jeg mødt mange unge sidste dages hellige, der er kvikke, stærke og trofaste. I ved, at I er Guds sønner og døtre, og at han har et arbejde til jer, som I skal udføre. I elsker Gud af hele jeres »hjerter, kraft, sind og styrke.«⁶ I holder jeres pagter og tjener andre, begyndende i

hjemmet. I udøver tro, omvender og forbedrer jer hver dag, og det giver jer vedvarende glæde. I forbereder jer på tempelvelsignelser og andre muligheder, I vil få som Frelserens sande følgere. Og I er med til at forberede verden på det andet komme ved at indbyde andre til at komme til Kristus og opleve velsignelsen ved hans forsoning. I er forbundet med himlen.

Ja, I står over for udfordringer. Men det gør alle generationer. Dette er vores tid, og vi skal være fulde af tro, ikke uden tro. Jeg vidner om, at Herren kender vores udfordringer, og gennem præsident Nelsons ledelse forbereder han os til at møde dem. Jeg tror på, at profetens nylige kald til en hjemmebaseret kirke, støttet af det vi gør i vores bygninger,⁷ er beregnet til at hjælpe os til at overleve – endda have fremgang – i denne tid med åndelig fejlernæring.

Hjemmebaseret

Hvad vil det sige at være en hjemmebaseret kirke? Hjem kan se meget forskellige ud i verden. I tilhører måske en familie, der har været i Kirken i mange generationer. Eller I kan være det eneste medlem af Kirken i jeres familie. I kan være gift eller enlig, med eller uden børn derhjemme.

Uanset, hvilken situation I er i, kan I gøre jeres hjem til det centrale for evangelisk læring og efterlevelse. Det betyder helt enkelt at tage personligt ansvar for jeres omvendelse og åndelige udvikling. Det betyder at følge præsident Nelsons råd om at »omdanne [jeres] hjem til et fristed for tro.«⁸

Modstanderen vil forsøge at overbevise jer om, at jeres åndelige næring ikke er nødvendig, eller endnu snedigere, at det kan vente. Han er distraktionens mester og ophavsmanden til udskydelse. Han vil henlede jeres opmærksom på ting, der virker

presserende, men i virkeligheden ikke er så vigtige. Han ønsker, at I bliver så »urolog for mange ting«, at I forsømmer det ene, der »er fornødent.«⁹

Jeg er så taknemmelig for mine »agt-værdige forældre,«¹⁰ der opdrog deres familie i et hjem med konstant åndelig næring, kærlige forhold og gode fritidsbeskæftigelser. De lærdomme, de gav i min ungdom, har været gode for mig. Forældre, opbyg stærke forhold til jeres børn. De har brug for mere af jeres tid, ikke mindre.

Støtte fra Kirken

Når I gør det, er Kirken her for at støtte jer. Vores oplevelser i Kirken kan styrke den åndelige næring, der sker i hjemmet. Indtil videre har vi i år set denne form for kirkestøtte i Søndags-skolen og Primary. Vi vil også se mere til det i møderne for Det Aronske Præstedømme og Unge Piger. Fra januar vil læseplanen for disse møder blive tilpasset en smule. Der vil stadig være fokus på evangeliske emner, men de emner vil blive tilpasset med *Kom og følg mig – For enkeltpersoner og familier*. Dette er en lille ændring, men det kan have en stor påvirkning på de unges åndelige næring.

Hvilke andre former for støtte giver Kirken? I kirken nyder vi nadveren, der hjælper os til at gendanne vores forpligtelse til Frelseren hver uge. Og

i Kirken samles vi med andre troende, der har indgået de samme pagter. De kærlige forhold, vi udvikler med andre Jesu Kristi disciple, kan være en mægtig styrke til vores hjemmebaserede efterlevelse.

Da jeg var 14 år, flyttede min familie til et nyt nabolag. Det virker måske ikke som en stor tragedie for jer, men på det tidspunkt var det katastrofalt for mig. Det betød, at jeg var omgivet af mennesker, jeg ikke kendte. Det betød, at alle de unge mænd i min menighed gik i en anden skole end mig. Og i mit 14-årige sind, tænkte jeg: »Hvordan kunne mine forældre gøre dette mod mig?« Jeg følte, at mit liv var blevet ødelagt.

Men gennem vores aktiviteter i Unge Mænd kunne jeg opbygge forhold med de andre medlemmer af mit kvorum, og de blev mine venner. Derudover begyndte medlemmerne af biskoprådet og vejlederne i Det Aronske Præstedømme at vise en særlig interesse i mit liv. De overværede mine sportsbegivenheder. De skrev opmuntrende beskeder, som jeg har den dag i dag. De blev ved med at holde kontakt til mig, efter jeg tog afsted på college, og da jeg tog på mission. En af dem var endda i lufthavnen, da jeg kom hjem. Jeg vil altid være taknemmelig for disse gode brødre og deres kombination af kærlighed og høje forventninger. De

ledte mig mod himlen, og livet blev lyst, lykkeligt og glædeligt.

Hvordan hjælper vi som forældre og ledere de unge til at vide, at de ikke er alene, når de går på pagtsstien? Ud over at opbygge personlige forhold inviterer vi dem til store og små sammenkomster – fra FSY-stævner (For the Strength of Youth) og ungdomslejre til ugentlige kvorums- og klasseaktiviteter. Undervurder aldrig den styrke, der kommer ved at samles med andre, der også prøver på at være stærke. Biskopper og andre ledere, hav fokus på at nærme børnene og de unge i jeres menighed. De har brug for mere af jeres tid, ikke mindre.

Uanset om I er leder, nabo eller kvorumsmedlem, eller helt enkelt en medhellig, hvis I får mulighed for at være i berøring med en ung person, så hjælp ham eller hende til at få forbindelse med himlen. Jeres indflydelse kan være præcis den »kirkestøtte«, den unge har brug for.

Brødre og søstre, jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er overhovedet for denne kirke. Han inspirerer vores ledere og vejleder os til den åndelige næring, vi har brug for for at overleve og trives i de sidste dage. Den åndelige næring vil hjælpe os til at være fulde af tro, ikke uden tro. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Russell M. Nelson, »Åbenbaring for Kirken, åbenbaring for vores liv«, *Liahona*, maj 2018, s. 96.
2. Se Jeffrey R. Holland, »Undervisning og indlæring i Kirken«, *Liahona*, juni 2007, s. 64.
3. 1 Ne 8:30.
4. Se 1 Ne 8:24-28; 11:36.
5. 1 Ne 8:28.
6. L&P 4:2.
7. Se Russell M. Nelson, »Indledende bemærkninger«, *Liahona*, nov. 2018, s. 7.
8. Se Russell M. Nelson, »Bliv forbilledlige sidste dages hellige«, *Liahona*, nov. 2018, s. 113.
9. Luk 10:41-42.
10. 1 Ne 1:1.

ÆLDSTE D. TODD CHRISTOFFERSON
De Tolv Apostles Kvorum

De helliges glæde

Glæde kommer af at holde Kristi befalinger, ved at overvinde sorg og svaghed gennem ham og ved at tjene, som han tjente.

Profeten Enosh fra Mormons Bog, Lehis barnebarn, skrev om en betydningsfuld oplevelse, der var fundet sted tidligere i hans liv. Mens Enosh jagede i skoven, begyndte han at tænke over sin fars, Jakobs, belæringer. Han skrev: »De ord, som jeg ofte havde hørt min far tale angående evigt liv og de helliges glæde, sank dybt i mit hjerte.«¹ Med en åndelig hunger i sin sjæl knælede Enosh i bøn og bad en bemærkelsesværdig bøn, der varede hele dagen og ind i natten, en bøn, der gav ham afgørende åbenbaringer, forvisninger og løfter.

Der er så meget at lære af Enoshs oplevelse, men i dag er det, der skiller sig ud for mig, Enoshs minde om, at hans far ofte talte om »de helliges glæde«.

Ved denne konference for tre år siden talte præsident Russell M. Nelson om glæde.² Han sagde blandt andet:

»Den glæde, vi føler, har lidet at gøre med vores livsvilkår og alt at gøre med vores fokus i livet.

Når vi har fokus på Guds frelsesplan ... og Jesus Kristus og hans evangelium, kan vi føle glæde uanset, hvad der sker – eller ikke sker – i vores liv. Glæde kommer fra og på grund af

ham ... For sidste dages hellige er Jesus Kristus glæde!³

Hellige er de, der har indgået den evangeliske pagt gennem dåb og stræber efter at følge Kristus som hans disciple.⁴ »De helliges glæde« angiver derved glæden ved at blive kristuslignende.

Jeg vil gerne tale om den glæde, der kommer af at holde hans befalinger, den glæde, der opstår ved at overvinde sorg eller svaghed gennem ham, og den glæde, der følger af at tjene, som han tjente.

Glæden ved at holde Kristi befalinger

Vi lever i en hedonistisk tid, hvor mange sætter spørgsmålstejn ved Herrens befalinger eller ganske enkelt ignorerer dem. Ikke så sjældent lader det til, at de, der bevidst ignorerer guddommelige forskrifter som for eksempel kyskhedsloven, ærlighed og at holde sabbatten hellig, har fremgang og nyder livets goder, til tider endnu mere end dem, der stræber efter at være lydige. Nogle begynder at undre sig over, om deres indsats og ofre er det værd. Det gamle folk i Israel beklagede sig engang:

»Det er nytteløst at tjene Gud. Hvad opnår vi ved at holde hans bud og gå sørgeklædt for Hærskarers Herres ansigt?

Nej, de overmodige vil vi nu prise lykkelige; de klarer sig godt, skønt de handler ugudeligt, de sætter Gud på prøve og kommer godt fra det.«⁵

Vent bare, sagde Herren, til den dag, hvor de skal »være min ejendom ... Da kan I ... skelne retfærdig fra uretfærdig, ham, der tjener Gud, fra ham, der ikke gør det.«⁶ De ugudelige kan måske finde »glæde af deres

gerninger i en tid,« men det er altid midlertidigt.⁷ De helliges glæde er varig.

Gud ser ting i deres sande perspektiv, og han deler det perspektiv med os gennem sine befalinger og vejleder os effektivt udenom livets faldgruber og huller i vejen mod evig glæde. Profeten Joseph Smith forklarede: »Når vi undervises gennem hans befalinger, er det med henblik på evigheden, for Gud ser os, som om vi var i evigheden. Gud dvæler i evigheden og ser ikke tingene på samme måde som vi.«⁸

Jeg har ikke mødt nogen, der fandt evangeliet sent i livet, som ikke ønsker, at de havde fundet det tidligere. »Åh, de dårlige valg og fejltagelser, jeg kunne havde undgået,« siger de. Herrens befalinger er vores vejledning til bedre valg og resultater, der giver større glæde. Hvor bør vi glæde os og takke ham for at vise os denne bedre vej.

Som teenager fastede og bad søster Kalombo Rosette Kamwanya fra DR Congo, der nu tjener i Abidjan

Søster Kalombo Rosette Kamwanya

vest-missionen i Elfenbenskysten, i tre dage for at finde ud af, hvilken retning Gud ønskede, at hun skulle tage. I et bemærkelsesværdigt nattesyn så hun en kirkebygning, og det, hun nu forstår, er et tempel. Hun begyndte at lede og fandt kort tid efter den kirkebygning, hun havde set i drømmen. På skiltet stod der »Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige«. Søster Kamwanya blev døbt, og derefter blev hendes mor og seks brødre også. Søster Kamwanya sagde: »Da jeg modtog evangeliet, følte jeg mig som en fanget fugl, der var blevet sat fri. Mit hjerte var fyldt af glæde ... Jeg havde en sikker forvisning om, at Gud elsker mig.«⁹

Overholdelse af Herrens befalinger gør det nemmere og mere muligt for os at føle hans kærlighed. Den snævre og trange sti af befalinger fører os direkte til livets træ, og træet og dets frugt, der er sødere og »yderst ønskværdig, mere end alt andet,«¹⁰ repræsenterer Guds kærlighed og fylder sjælen »med overordentlig stor glæde.«¹¹ Frelseren sagde:

Jack og Jo Anne Rushton

»Hvis I holder mine bud, vil I blive i min kærlighed, ligesom jeg har holdt min faders bud og bliver i hans kærlighed.

Sådan har jeg talt til jer, for at min glæde kan være i jer og jeres glæde blive fuldkommen.«¹²

Glæden ved at overvinde gennem Kristus

Selv når vi trofast holder befalingerne, er der prøvelser og tragedier, der kan afbryde vores glæde. Men når vi stræber efter at overvinde disse udfordringer med Frelserens hjælp, bevarer det både den glæde, vi føler nu, og den glæde, vi ser frem til. Kristus sagde beroligende til sine disciple: »I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden.«¹³ Det er, når vi vender os til ham, adlyder ham og binder os til ham, at prøvelser og sorg bliver vendt til glæde. Jeg nævner et eksempel.

I 1989 tjente Jack Rushton som præsident for Irvine Stav i Californien i USA. Under en familieferie ved kysten i Californien bodysurfede Jack, da en bølge slog ham mod en sten under vandet. Han brækkede nakken og beskadigede sin ryggrad alvorligt. Jack sagde senere: »I det øjeblik, jeg ramte stenen, vidste jeg, at jeg var lam.«¹⁴ Han kunne ikke længere tale eller trække vejret selv.¹⁵

Familie, venner og medlemmer af staven stod sammen om bror Rushton og hans hustru, Jo Anne, og ombyggede blandt andet en del af deres hus, så Jack kunne komme rundt i sin kørestol. Jo Anne blev Jacks primære omsorgsperson i de følgende 23 år. Jo Anne sagde med henvisning til historier i Mormons Bog om, hvordan Herren kom til sit folk i deres trængsler og gjorde deres byrder lette:¹⁶ »Jeg forundres ofte over den glæde, jeg føler, når jeg tager mig af min mand.«¹⁷

En ændring i Jacks luftveje genoprettede hans evne til at tale, og inden for et år blev Jack kaldet som søndags-skolelærer og stavspatriark. Når han gav en patriarkalsk velsignelse, placerede en anden præstedømmebærer bror Rush-ton's hænder på hovedet af den person, der skulle modtage velsignelsen, og støttede hans hånd og arm under velsignelsen. Jack gik bort juledag i 2012 efter 22 års tro tjeneste.

Jack sagde engang i et interview: »Problemer kommer til os alle, det er blot en del af at være på jorden. Og nogle mener, at religion eller at have tro på Gud vil beskytte mod dårlige ting. Jeg tror faktisk ikke, at det er meningen. Jeg tror meningen er, at hvis vores tro er stærk, vil vi, når der sker noget dårligt, hvilket der gør, være i stand til at håndtere det ... Min tro vaklede aldrig, men det betød ikke, at jeg ikke blev deprimeret. Jeg tror, at jeg for første gang i mit liv blev presset til det yderste, og der var bogstaveligt talt ingen steder at vende sig hen, så jeg vendte mig mod Herren, og den dag i dag føler jeg en spontan glæde.«¹⁸

Denne tid præges af til tider nådesløse angreb på de sociale medier og personlige angreb mod dem, der forsøger at værne om Herrens standarder med hensyn til påklædning, underholdning og seksuel renhed. Blandt de hellige er det ofte de unge og de unge voksne, såvel som kvinder og mødre, der bærer dette kors af latterliggørelse og forfølgelse. Det er ikke let at hæve sig over sådan en form for behandling, men husk Peters ord: »Hvis I bliver hånet for Kristi navns skyld, er I salige, for herlighedens ånd, Guds ånd, hviler over jer.«¹⁹

I Edens have var Adam og Eva i en tilstand af uskyld »uden at have glæde, for de kendte ikke til elendighed«.²⁰

Som ansvarlige væsener finder vi glæde i at overvinde elendighed af alle slags, om det er synd, prøvelse, svaghed eller nogen anden hindring for lykke. Det er den glæde, der kommer af at udvikle sig på disciplens vej, glæden ved at få »forladelse for ... synder og ... fred med samvittigheden«,²¹ glæden ved at føle ens sjæl løfte sig og vokse gennem Kristi nåde.²²

Glæden ved at tjene som Kristus tjener

Frelseren finder glæde i at tilvejebringe vores udødelighed og evige liv.²³ Præsident Russell M. Nelson har, da han talte om Frelserens forsoning, sagt:

»Som det gælder i alt, er Jesus Kristus vores ultimative forbillede, »som for den glædes skyld, der ventede ham, udholdt korset (Hebr 12:2). Tænk engang! For at udholde den mest uudholdelige oplevelse, der nogensinde er udholdt på jorden, havde vor Frelser fokus på *glæde!*

Og hvad var det for en glæde, der ventede ham? Den omfattede helt sikkert glæden ved at rense, helbrede og styrke os; glæden ved at betale for synden for alle dem, der ville omvende sig; glæden ved at gøre det muligt for os at vende hjem – rene og værdige – for at leve med vore himmelske Forældre og familier.«²⁴

På samme måde er glæden, »der venter os«, glæden ved at hjælpe Frelseren i hans forløsningsværk. Som Abrahams efterkommere og børn²⁵ deltager vi i at velsigne alle familier på jorden »med evangeliets velsignelser, som er frelsens velsignelser, nemlig evigt liv.«²⁶

Jeg kommer til at tænke på Almas ord:

»Det er min fryd, at jeg måske kan blive et redskab i Guds hænder til at bringe en eller anden sjæl til omvendelse, og det er min glæde.

Og se, når jeg ser mange af mine brødre oprigtigt angrende og komme

til Herren deres Gud, da fyldes min sjæl med glæde ...

Men jeg glæder mig ikke alene over min egen medgang, men min glæde er mere fuldkommen på grund af den medgang, som mine brødre, der har været oppe i Nefis land, har haft ...

Se, når jeg tænker på disse mine brødres medgang, er det, som om min sjæl bliver borttrykket, ja, som om den blev adskilt fra legemet, så stor er min glæde.²⁷

Frugten af at tjene hinanden i Kirken er en del af glæden, »der venter os«. Selv i modløse og stressede tider kan vi tjene tålmodigt, hvis vi har fokus på glæden ved at behage Gud og bringe lys, lindring og glæde til hans børn, vores brødre og søstre.

Da ældste David og søster Susan Bednar i sidste måned var i Haiti til indvielsen af templet i Port-au-Prince, mødte de en ung søster, hvis mand var blevet dræbt nogle få dage forinden i en tragisk ulykke. De græd sammen med hende. Og alligevel var denne kære kvinde denne søndag på sin plads

som hjælper ved indvielsesceremonien med et blidt, indbydende smil til alle, der gik ind i templet.

Jeg tror, at de helliges ultimative glæde kommer ved at vide, at Frelseren taler deres sag,²⁸ »og ingen kan fatte den glæde, som [vil fylde] vor sjæl på det tidspunkt, vi [hører Jesus] bede til Faderen for os.«²⁹ Som præsident Russell M. Nelson vidner jeg om, at glæde er en gave til trofaste hellige, »der har udholdt verdens kors«,³⁰ og som »bevidst bestræbe[r sig] på at leve et retfærdigt liv, som Jesus Kristus lærte os.«³¹ Må jeres glæde være fuldkommen, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. En 1:3.
2. Se Russell M. Nelson, »Glæde og åndelig overlevelse«, *Liahona*, nov. 2016, s. 81-84.
3. Russell M. Nelson, »Glæde og åndelig overlevelse«, s. 82.
4. Se Bible Dictionary, »Saint«.
5. Mal 3:14-15.
6. Mal 3:17-18.
7. Frelseren erklærede, at hvis en kirke (eller et liv) »ikke er bygget på mit evangelium og er bygget på menneskers gerninger eller på Djævelens gerninger, sandelig siger jeg jer,

så får de glæde af deres gerninger i en tid, og snart efter kommer enden, og de bliver hugget om og kastet i ilden, hvorfra ingen vender tilbage« (3 Ne 27:11).

8. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 475.
9. Personlig brevveksling.
10. 1 Ne 11:22; se også 1 Ne 8:11.
11. 1 Ne 8:12.
12. Joh 15:10-11; fremhævelse tilføjet.
13. Joh 16:33.
14. Jack Rushton, i »Faith in Adversity: Jack Rushton and the Power of Faith«, SmallandSimpleTV, 2. sep. 2009, YouTube.com.
15. Se Allison M. Hawes, »It's Good to Be Alive«, *Ensign*, apr. 1994, s. 42.
16. Se Mosi 21:14.
17. Jo Anne Rushton, i Hawes, »It's Good to Be Alive«, s. 43.
18. Jack Rushton, i »Faith in Adversity: Jack Rushton and the Power of Faith«.
19. 1 Pet 4:14. Husk også løfterne i 2 Ne 9:18 og 3 Ne 12:12.
20. 2 Ne 2:23; se også Moses 5:10-11.
21. Mosi 4:3.
22. Vi husker Jakobs ord, der inspirerede Joseph Smith til »bede om at få ... af Gud« (Jak 1:5). Mindre kendte er de forudgående vers: »Mine brødre, regn det kun for glæde, når I kommer ud for mange prøvelser; I ved jo, at når jeres tro prøves, skaber det udholdenhed. Og udholdenheden skal føre til et fuldendt værk, for at I kan være fuldkomne og helstøbte og ikke stå tilbage i noget« (JSO, Jak 1:21, fodnote a i den engelske sidste dages hellige-udgave af Bibelen; Jak 1:3-4).
23. Se Moses 1:39.
24. Russell M. Nelson, »Glæde og åndelig overlevelse«, s. 83; fremhævelse i original.
25. »Og hører I Kristus til, er I også Abrahams afkom, arvinger i kraft af Guds løfte« (Gal 3:29; se også 1 Mos 22:18; 26:4; 28:14; ApG 3:25; 1 Ne 15:18; 22:9; L&P 124:58).
26. Abr 2:11.
27. Alma 29:9-10, 14, 16. På samme måde sagde Herren til os: »Hvis jeres glæde skal være stor sammen med én sjæl, som I har ført til mig ind i min Faders rige, hvor stor skal da ikke jeres glæde være, hvis I fører mange sjæle til mig!« (L&P 18:16). De tre nefitter blev lovet en fylde af glæde på grund af deres ønske om at bringe sjæle til Kristus »så længe verden står« (3 Ne 28:9; se også 3 Nefi 28:10).
28. Se L&P 45:3-5.
29. 3 Ne 17:17.
30. 2 Ne 9:18.
31. Russell M. Nelson, »Glæde og åndelig overlevelse«, s. 84.

MICHELLE CRAIG
Førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

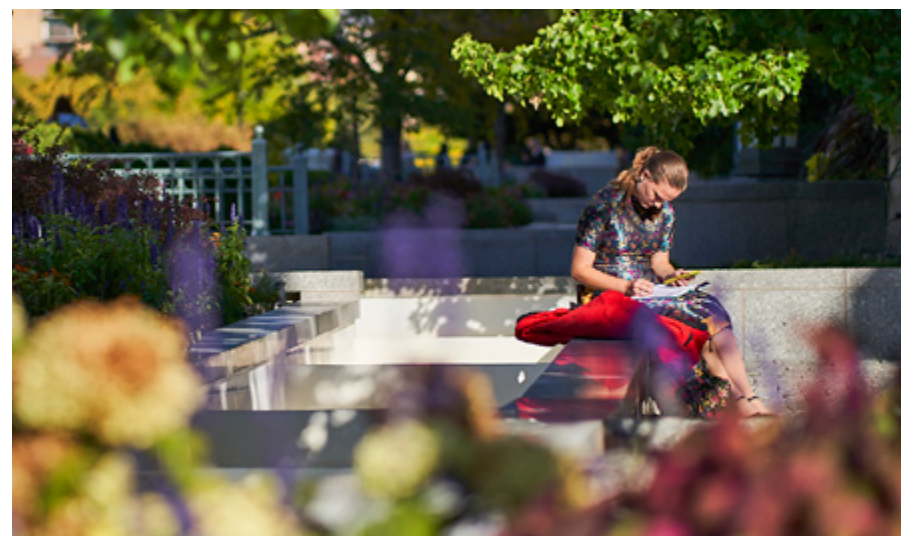
Åndelig evne

Som Jesu Kristi trofaste disciple kan I i overensstemmelse med hans bud modtage personlig inspiration og åbenbaring, der er skræddersyet til jer.

Da jeg forlod Unge Pigers lejr denne sommer, gav en sød ung pige mig en seddel. På den spurgte hun: »Hvordan kan jeg vide, når Gud forsøger at fortælle mig noget?« Jeg elsker hendes spørgsmål. Vores sjæl længes efter en forbindelse til vores himmelske hjem. Vi vil gerne føle, at der er behov for os, og at vi er nyttige. Men nogle gange kæmper vi med at skelne mellem vores egne tanker og Åndens milde tilskyndelser. Profeter, fordums og nutidige,

har sagt, at »hvis noget indbyder og tilskynder os til at gøre godt, kommer det fra Kristus.«¹

Præsident Russell M. Nelson har givet os denne enkle, stærke invitation: »Mine elskede brødre og søstre, jeg beder jer om at øge jeres åndelige evne til at modtage åbenbaring ... Vælg at gøre det nødvendige åndelige arbejde, der kræves for at nyde Helligåndsgaven og høre Åndens røst oftere og mere tydeligt.«²

Mit ønske denne formiddag er at tale til jer fra mit hjerte om fire måder, hvorpå I kan øge jeres åndelige evne til at modtage åbenbaring.

1. Skab bevidst tid og plads til at høre Guds røst.

Når I bruger jeres handlefrihed til at afsætte tid hver dag til at komme Guds røst nærmere, især i Mormons Bog, så vil hans røst med tiden blive tydeligere og mere velkendt for jer.

Som modsætning kan de *distraktioner* og den *støj*, der fylder verden og vores hjem og vores liv, gøre det sværere at høre hans røst. Disse distraktioner kan fylde vores sind og hjerte så meget, at det ikke efterlader plads til Helligåndens blide tilskyndelser.

Profeten Joseph Smith forklarede, at Gud oftest åbenbarer sig »til enkeltpersoner i fortrolighed, i deres kammer, i ørkenen eller på marken, og sædvanligvis uden støj eller tumult.«³

Satan ønsker at adskille os fra Guds røst ved at holde os væk fra disse stille steder. Hvis Gud taler med en stille, sagte stemme, skal I og jeg komme nær for at høre ham. Forestil jer, hvad der ville ske, hvis vi var lige så opsat på at forblive forbundet til himlen, som vi er på at være forbundet til wi-fi! Vælg et tidspunkt og et sted og lyt til Guds røst hver dag. Og hold denne hellige aftale med præcision, for der er så meget, der afhænger af den!

2. Handl med det samme

Når I modtager tilskyndelser og derefter bevidst handler, kan Herren bruge jer. Jo mere I handler, jo mere velkendt bliver Åndens røst. I vil i højere grad genkende Guds vejledning, og at han er »villig ... til at åbenbare sin hensigt og vilje.«⁴ Hvis I udsætter, kan det være, at I glemmer tilskyndelsen eller går glip

af muligheden for at hjælpe nogen på Guds vegne.

3. Få jeres ærinde fra Herren

Den bøn, som vor himmelske Fader synes ivrig efter at besvare, er vores inderlige bøn om at blive ført til nogen, der har brug for vores hjælp. Præsident Henry B. Eyring har lært os at søge åbenbaring ved at spørge Gud, hvem vi kan hjælpe på hans vegne. »Hvis I stiller et spørgsmål som det, vil Helligånden komme, og I vil føle små puf om ting, I kan gøre for andre mennesker. Når I går og gør disse ting, går I Herrens ærinde, og når I går Herrens ærinde, kvalificerer I jer til Helligåndsgaven.«⁵

I kan gå til Herren i bøn og bede om et ærinde. Når I gør det, kan han bruge jeres ordinære evner til at udføre sit ekstraordinære værk.

Min morfar, Fritz Hjalmar Lundgren, udvandrede fra Sverige, da han var 19 år gammel. Han ankom til Amerika, alene, med en kuffert og seks års skolegang. Ude af stand til at tale engelsk fandt han vej til Oregon og arbejdede der som skovhugger og sluttede sig senere til Kirken sammen med min mormor og min mor. Han præsiderede aldrig over en menighed, men som trofast hjemmelærer fik han flere end 50 familier til at blive aktive i Kirken. Hvordan gjorde han det?

Efter morfars død gennemgik jeg en kasse med hans papirer og faldt over et brev, der var skrevet af en mand, der var kommet tilbage til Kirken på grund af morfars kærlighed. I brevet stod der: »Bror Fritz' hemmelighed er, tror jeg, at han altid er i vor himmelske Faders ærinde.«

Brevet var fra bror Wayne Simonis. Morfar besøgte ham og lærte hvert

familiemedlem at kende. Med tiden fortalte morfar dem, at der var behov for dem og indbød dem til at komme i kirke. Men den søndag vågnede bror Simonis med et dilemma – han var ikke færdig med at lægge nyt tag på sit hus, og der var blevet lovet regn den uge. Han besluttede, at han ville tage i kirke, give morfar hånden og derefter tage hjem og færdiggøre taget. Hans familie kunne tage til nadvermøde uden ham.

Hans plan gik fint, indtil han på taget hørte nogen klatre op ad stigen. Med hans ord: »Da jeg så op ... stod bror Fritz øverst på stigen. Han gav mig bare det der store smil. Først blev jeg flov og følte mig som et lille barn, der blevet taget i at pjække fra skolen. Så ... blev jeg vred. [Men bror Fritz] tog [bare] sin jakke af og hængte den på stigen. Da han rullede ærmerne på sin hvide skjorte op, vendte han sig mod mig og sagde: »Bror Simonis, har du en hammer til? Dette arbejde må være meget vigtigt, for ellers ville du ikke have forladt din familie, og hvis det er så vigtigt, så vil jeg gerne hjælpe dig.« Da jeg så ind i hans øjne, så jeg kun venlighed og kristuslignende kærlighed. Min vrede forsvandt ... Jeg lagde mit værktøj fra mig den søndag og fulgte med min gode ven ned ad stigen og tilbage til kirkebygningen.«

Morfar havde fået sit ærinde fra Herren, og han vidste, at han skulle opsøge de vildfarne får. Ligesom da de fire mænd, der bar deres lamme ven op på et tag og derefter sænkede ham ned, så Jesus Kristus kunne helbrede ham,⁶ førte morfars ærinde ham også op på et tag. Herren sender åbenbaringer til dem, der søger at hjælpe andre.

4. Tro og tillid

For nylig læste jeg i skrifterne om en anden storslået missionær, der fik sit ærinde fra Herren. Aron underviste

lamanitternes konge, der undrede sig over, hvorfor Arons bror Ammon ikke også var kommet for at undervise ham. »Og Aron sagde til kongen: Se, Herrens Ånd har kaldt ham *en anden vej*.⁷

Ånden talte til mit hjerte: Vi har alle en forskellig mission at udføre, og nogle gange kalder Ånden os »en anden vej«. Der er mange måder at opbygge Guds rige på som Jesu Kristi disciple, der indgår pagter og holder pagter. Som hans trofaste disciple kan I i overensstemmelse med hans bud modtage personlig inspiration og åbenbaring, der er skræddersyet til jer. I har unikke missioner og roller at udføre i livet, og I vil få unik vejledning til at udføre dem.

Nefi, Jereds bror og selv Moses skulle krydse store vandmasser – og de gjorde det alle på forskellig vis. Nefi »tilvirkede tømmer med kunstfærdig forarbejdning.«⁸ Jereds bror byggede fartøjer, der var »tætte som et fad.«⁹ Og Moses »gik tørskoet gennem havet.«¹⁰

De modtog alle personlig vejledning, der var skræddersyet til dem, og de viste tillid og handlede. Herren er opmærksom på dem, der adlyder, og som med Nefis ord »bereder [han] en vej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem.«¹¹ Læg mærke til, at Nefi siger: »En vej« – ikke »vejen«.

Går vi glip af eller afviser personlige ærinder fra Herren, fordi han har beredt »en vej«, der er anderledes end den, vi forventer?

Min morfar blev ført til et usædvanligt sted – i jakkesæt, på et tag, en søndag. Stol på, at Gud leder jer, selv hvis den vej synes anderledes, end I forventede, eller at den er forskellig fra andres.

Sidste dages hellige kommer i mange former og størrelser, men »alle er lige for Gud« – »sort og hvid, træ og fri, mand og kvinde«, enlig og gift,

rig og fattig, ung og gammel, livslangt medlem eller nyomvendt.¹² Uanset hvem I er, eller hvad I står over for, så er I indbudt til Herrens bord.¹³

Når det bliver mønsteret i jeres daglige liv at søge og gøre Faderens vilje, vil I selvfølgelig blive ledt til at forandre jer og omvende jer.

Kirkens nye program for børn og unge er bygget på at lære at søge åbenbaring, finde det, som Herren vil have os til at gøre og derefter handle på den vejledning. Vi kan hver især, uanset alder eller omstændigheder, stræbe efter at *søge, modtage og handle*. Når I følger dette evige mønster, der er forordnet til vore dage, vil I komme tættere på Jesus Kristus – hans kærlighed, hans lys, hans vejledning, hans fred og hans helbredende og styrkende kraft. Og I vil øge jeres åndelige evne til at blive daglige redskaber i hans

hænder til at udføre hans store værk. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. David A. Bednar i Ansigt til ansigt med ældste og søster Bednar, verdensomspændende udsendelse for unge, 12. maj 2015, facetoface.ChurchofJesusChrist.org; se også Moro 7:16.
2. Russell M. Nelson, »Åbenbaring for Kirken, åbenbaring for vores liv«, *Liahona*, maj 2018, s. 96; fremhævelse tilføjet.
3. *Kirkens prææsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 121.
4. Russell M. Nelson, »Åbenbaring for Kirken, åbenbaring for vores liv«, s. 94.
5. Henry B. Eyring, i »President Eyring 1990s«, *Deseret News*, 2. apr. 2009, deseretnews.com.
6. Se Mark 2:1-12.
7. Alma 22:4; fremhævelse tilføjet.
8. 1 Ne 18:1.
9. Se Eter 6:5-8.
10. 2 Mos 14:29.
11. 1 Ne 3:7.
12. 2 Ne 26:33.
13. Quentin L. Cook, »Den evige hverdag«, *Liahona*, nov. 2017, s. 51.

ÆLDSTE DALE G. RENLUND
De Tolv Apostles Kvorum

Urokkelig forpligtelse over for Jesus Kristus

Gud indbyder os til at give helt slip på gamle vaner og begynde et nyt liv i Kristus.

I april havde jeg privilegiet at indvie templet i Kinshasa i Den Demokratiske Republik Congo.¹ Ord kan ikke beskrive den glæde, de trofaste congolesere og jeg følte ved at se et tempel blive indviet i deres land.

De, der træder ind i templet i Kinshasa, ser et originalt maleri kaldet *Congo Falls*.² Det minder på en helt særlig måde tempelbesøgende om den urokkelige forpligtelse, der kræves for at forankre dem til Jesus Kristus og følge pagtsstien i vor himmelske Faders plan. Vandfaldene i maleriet gør opmærksom på en skik, der var almindelig for mere end et århundrede siden blandt de første konvertitter til kristendommen i Congo.

Inden deres omvendelse tilbød de livløse objekter, idet de troede, at tingene besad overnaturlige kræfter.³

Templet i Kinshasa i Den Demokratiske Republik Congo

Mange tog efter deres omvendelse på pilgrimsrejse til et af de utallige vandfald langs Congofloden, såsom Zongo Falls.⁴ Disse konvertitter kastede deres afguder i vandfaldet som et symbol over for Gud og andre på, at de havde kasseret deres gamle traditioner og taget imod Jesus Kristus. Det var helt bevidst, at de ikke kastede deres objekter ned i roligt, lavt vand. De kastede dem ned i det brusende vand fra et stort vandfald, hvor det ikke var muligt at få fat på tingene igen. Disse handlinger var et symbol på en ny og urokkelig forpligtelse over for Jesus Kristus.

Folk på andre steder og tidspunkter har udvist deres forpligtelse over

Congo Falls, af David Meikle

for Jesus Kristus på lignende måder.⁵ Folket i Mormons Bog kendt som Anti-Nefi-Lehis folk »nedlagde deres oprørs-våben« og »gravede dem dybt ned i jorden« som »et vidnesbyrd for Gud ... om, at de aldrig igen ville bruge [deres] våben«. Ved at gøre det lovede de at følge Guds lære og altid leve op til deres forpligtelse. Denne handling var begyndelsen på at være »omvendt til Herren« og aldrig falde fra.⁷

At være »omvendt til Herren« betyder at forlade en kurs baseret på et gammelt trossystem og tilegne sig et nyt, baseret på tro på vor himmelske Faders plan og på Jesus Kristus og hans forsoning. Denne forandring er mere end en intellektuel accept af evangeliets lære. Den former vores identitet, ændrer vores forståelse af livets betydning og fører til uforanderlig troskab mod Gud. Personlige ønsker, der er i modstrid med at være forankret til Frelseren og følge pagtsstien, fortager sig og erstattes af en beslutsomhed om at underkaste sig vor himmelske Faders vilje.

At være omvendt til Herren begynder med en urokkelig forpligtelse over for Gud efterfulgt af at gøre den forpligtelse til en del af os. Det er en livslang proces at tilegne sig en sådan forpligtelse, og det kræver tålmodighed og vedvarende omvendelse. Til sidst bliver den forpligtelse en del af, hvem vi er, dybt forankret i vores opfattelse af os selv og altid til stede i vores liv. Ligesom vi aldrig glemmer vores eget navn, uanset hvad vi ellers tænker på, glemmer vi aldrig en forpligtelse, der er indgraveret i vores hjerte.⁸

Gud indbyder os til at give helt slip på gamle vaner og begynde et nyt liv i Kristus. Det sker, når vi udvikler tro på Frelseren, hvilket begynder med at høre vidnesbyrdet hos dem, der har

tro.⁹ Derefter bliver troen større, når vi handler på måder, der forankrer os fastere til ham.¹⁰

Nuvel, det kunne være rart, hvis større tro blev overført ligesom influenza eller en forkølelse. Så ville et enkelt »åndeligt nys« opbygge tro hos andre. Men sådan fungerer det ikke. Den eneste måde, at tro vokser på hos en person, er ved at handle i tro. Disse handlinger skyldes ofte en invitation fra andre, men vi kan ikke »videreudvikle« en andens tro eller udelukkende stole på, at andre vil styrke vores. Vi må vælge trosopbyggende handlinger som at bede, studere skrifterne, deltage i nadveren, holde befalingerne og tjene andre, for at vores tro kan vokse.

Når vores tro på Jesus Kristus vokser, indbyder Gud os til at afgive

løfter til ham. Disse pagter, som sådanne løfter er kendt som, er udtryk for vores omvendelse. Pagter skaber også en sikker grundvold for åndelig fremgang. Når vi vælger at blive døbt, begynder vi at påtage os Jesu Kristi navn¹¹ og vælge at identificere os med ham. Vi lover at blive som ham og at udvikle hans egenskaber.

Pagter forankrer os til Frelseren og hjælper os videre langs den sti, der fører til vores himmelske hjem. Kraften i pagter hjælper os til at fastholde den mægtige forandring i hjertet, øge vores omvendelse til Herren og mere fuldt ud antage Kristi billede i vores ansigtsudtryk.¹² Men en halvhjertet forpligtelse over for vores pagter vil ikke garantere os noget.¹³ Vi kan være fristet til at prøve at vige udenom, kaste vores gamle vaner ud på roligt

vand eller begrave vores oprørsvåben med skæfterne stadig synlige. Men en ambivalent forpligtelse over for vores pagter vil ikke åbne døren for vor himmelske Faders og Jesu Kristi helliggørende kraft.

Vores forpligtelse til at holde vores pagter bør ikke være på betingelse af eller afhængig af skiftende omstændigheder i vores liv. Vores bestandighed mod Gud bør være ligesom den pålidelige Congo-flod, der flyder nær templet i Kinshasa. Denne flod har i modsætning til de fleste floder i verden en konstant vandstrøm året rundt¹⁴ og udleder næsten 41,5 million liter vand pr. sekund i Atlanterhavet.

Frelseren bad sine disciple om at være lige så pålidelige og standhaftige. Han sagde: »Læg jer dette på sinde, så

I gør det, som jeg vil belære og befale jer.«¹⁵ At lægge en beslutning på sinde om at holde vores pagter giver mulighed for den fulde erkendelse af Guds løfte om vedvarende lykke.¹⁶

Mange trofaste sidste dages hellige har vist, at de har »lagt på sinde«, at de skal holde deres pagter med Gud og er forandret for evigt. Lad mig fortælle jer om tre sådanne personer – bror Banza Mucioko, søster Banza Régine og bror Mbuyi Nkitabungi.

I 1977 boede familien Banza i Kinshasa i landet Zaire, der nu er kendt som Den Demokratiske Republik Congo. De var meget respekterede i deres samfund i den protestantiske kirke. På grund af deres talenter arrangerede deres kirke, at den unge familie kunne rejse til Schweiz for at studere og bidrage med et universitetslegat.

Mens de var i Genève, så bror Banza ofte en lille kirkebygning med navnet »Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige« på deres busrute til skolen. Han undrede sig: »Har Jesus Kristus hellige nu, i de sidste dage?« Han besluttede sig til sidst for at gå hen og se.

Bror og søster Banza blev taget varmt imod i grenen. De stillede nogle af deres nagende spørgsmål om Guds natur, som for eksempel: »Hvis Gud er en ånd, ligesom vinden, hvordan kan vi så være skabt i hans

billede? Hvordan kan han sidde på en trone?« De havde aldrig fået et tilfredsstillende svar, før missionærerne i en kort lektion forklarede den gængs lære. Da missionærerne tog afsted, kiggede bror og søster Banza på hinanden og sagde: »Er det ikke sandheden, vi har hørt?« De blev ved med at komme i kirke og mødes med missionærerne. De vidste, at dåb i den genoprettede Jesu Kristi Kirke ville få konsekvenser. De ville få borttaget deres legater, deres visa ville blive inddraget, og de og deres to små børn måtte forlade Schweiz. De valgte at blive døbt og bekræftet i oktober 1979.

To uger efter deres dåb vendte bror og søster Banza tilbage til Kinshasa som det første og andet medlem af Kirken i deres land. Medlemmerne af grenen i Genève holdt kontakten med dem og hjalp dem med at

komme i kontakt med kirkeledere. Banza-parret blev opfordret til trofast at vente på den lovede tid, hvor Gud ville oprette sin kirke i Zaire.

I mellemtiden studerede en anden fra Zaire, bror Mbuyi, i Belgien. Han blev døbt i 1980 i Bruxelles Menighed. Kort tid derefter tjente han som fuldtidsmissionær i England. Og Gud udvirkede sine mirakler, Bror Mbuyi vendte tilbage som det tredje medlem af Kirken i sit hjemland. Med hans forældres tilladelse blev kirkemøder afholdt i hans families hus. I 1986 blev der indgivet en anmodning om officiel anerkendelse af Kirken i landet. Det krævede underskrifter fra tre statsborgere i Zaire. De tre glade underskrivere af begæringen var bror Banza, søster Banza og bror Mbuyi.

Disse stærke medlemmer kendte sandheden, da de hørte den, og de indgik en pagt ved dåben, der forankrede dem til Frelseren. De kastede metaforisk deres gamle skikke i et brusende vandfald, uden nogen intention om at få dem tilbage. Pagtsstien var aldrig nem. Politisk uro, uregelmæssig kontakt med kirkeledere og udfordringer forbundet med at opbygge et samfund af hellige kunne have afskrækket mindre forpligtede personer. Men bror og søster Banza og bror Mbuyi holdt ud i deres tro.

Banza Mucioko, Banza Régine og deres sønner

Mbuyi Nkitabungi som fuldtidsmissionær

De var til stede ved indvielsen af templet i Kinshasa, 33 år efter de havde underskrevet anmodningen, der førte til officiel anerkendelse af Kirken i Zaire.

Bror og søster Banza er her i Konferencecentret i dag. De er ledsaget af deres to sønner, Junior og Phil, og deres svigerdøtre, Annie og Youyou. I 1986 var Junior og Phil de to første personer, der blev døbt i Kirken i Zaire. Bror Mbuyi ser disse møder i Kinshasa sammen med sin hustru, Maguy, og deres fem børn.

Disse pionerer forstår betydningen og konsekvenserne af pagter, hvorigennem de er blevet bragt til »kendskab om Herren, deres Gud, og ... til at fryde sig i Jesus Kristus, deres forløser.«¹⁷

Hvordan forankrer vi os selv til Frelseren og forbliver trofaste som disse og titusinder af hellige i Congo, som fulgte dem, og millioner af andre fra hele verden? Frelseren lærte os hvordan. Hver uge nyder vi nadveren og indgår en pagt med vor himmelske Fader. Vi lover at sammenkæde vores identitet med Frelseren ved at erklære vores villighed til at påtage os hans navn, altid erindre ham og holde hans befalinger.¹⁸ Samvittighedsfuldt at forberede os til og værdigt indgå disse pagter hver uge forankrer os til Frelseren, hjælper os til at tage vores

Banza Régine og Banza Mucioko

forpligtelse til os¹⁹ og driver os med stor styrke frem på pagtsstien.

Jeg indbyder jer til at forpligte jer til en livslang proces med at være disciple. Indgå og hold pagter. Kast jeres gamle vaner ud i de dybe, brusende vandfald. Begrav fuldstændig jeres oprørsvåben, hvor ingen skæfter stikker frem. På grund af Jesu Kristi forsoning vil det for evigt velsigne jeres liv at indgå pagter med oprigtig hensigt om trofast at ære dem. I vil blive mere som Frelseren, når I altid husker ham, følger ham og elsker ham. Jeg vidner om, at han er den faste grundvold. Han er pålidelig, og hans løfter er sikre. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Indvielsen fandt sted palmesøndag den 14. april 2019, som uddelegeret af præsident Russell M. Nelson.
2. Kunstneren David Meikle malede *Congo Falls* ud fra et billede af Kiubu Falls. Kiubu Falls ligger omkring 400 km nord for Lubumbashi i den sydøstlige del af Den Demokratiske Republik Congo.
3. Disse genstande er kendt som *inkisi* på kikongo og som *fétiches* på fransk. Ordet kan oversættes til amuleter, talismaner eller feticher.
4. David Meikle malede også *Zongo Falls* ud fra billeder af vandfaldet. Zongo Falls ligger omkring 130 km fra Kinshasa i Den Demokratiske Republik Congo. Floden ved disse vandfald kendes som *Nzadi Inkisi* eller »Fetich-floden«. Navnet afspejler den skik, der står beskrevet i teksten.
5. I 1.000 e.Kr. mødtes overhovederne for de islandske klaner til deres årlige to ugers *Alting*, en lidt uformel forsamling, der

Mbuyi Nkitabungi og Mbuyi Maguy

vedtog love, der var bindende for alle. En mand, der hed Thorgeir, blev bedt om at tage beslutningen for alle, om de skulle blive kristne eller blive ved med at tilbede de nordiske guder. Efter tre dage alene i sit telt bekendtgjorde Thorgeir sin beslutning: Klanerne skulle blive kristne. Da Thorgeir vendte tilbage til sin landsby, tog han sine højt skattede figurer af de nordiske guder og kastede dem i et vandfald, der nu hedder *Godafoss* eller »Gudernes vandfald«. Denne handling tilkendegav Thorgeirs fulde omvendelse til kristendommen.

6. Alma 23:13; 24:17-18.
7. Se Alma 23:6; David A. Bednar, »Omvendt til Herren«, *Liahona*, nov. 2012, s. 106-109.
8. Se Ez 11:19-20; 2 Kor 3:3.
9. Se Rom 10:14, 17.
10. Se *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2007, s. 203.
11. Se Dallin H. Oaks, »Når vi påtager os Jesu Kristi navn«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1985, s. 74-77.
12. Se Alma 5:12-14.
13. Se L&P 82:10.
14. Congofloden er den dybeste, næstkraftigste og niendelængste flod i verden. Da den krydser ækvator to gange, befinder mindst en del af floden sig altid i regntiden, hvilket resulterer i stabil vandmængde. Vandmængden er relativt stabil hele året, med et gennemsnit på 41.000 kubikmeter vand pr. sek., selvom gennemstrømningen kan variere gennem årene (mellem 23.000-75.000 kubikmeter pr. sek.)
15. JSO, Luk 14:28 (i Luk 14:27, fodnote b i den engelske udgave af Bibelen).
16. Se 2 Ne 9:18; Russell M. Nelson, »Glæde og åndelig overlevelse«, *Liahona*, nov. 2016, s. 81-84. Præsident Nelson sagde: »Glæde er en gave til de trofaste« (s. 84).
17. Alma 37:9.
18. Se L&P 20:77. Ved et seminar for missionsledere i juni 2019 sagde præsident Russell M. Nelson, da de havde nydt nadveren, og inden han begyndte sin formelle tale: »En tanke er faldet mig ind, at det i dag er meget vigtigere for mig at indgå min pagt, end det budskab jeg har forberedt. Jeg indgik en pagt, da jeg deltog i nadveren, om, at jeg vil være villig til at påtage mig Jesu Kristi navn, og at jeg er villig til at adlyde hans befalinger. Jeg hører ofte udtrykket, at vi nyder nadveren for at forny vores pagter, indgået ved dåben. Selvom det er sandt, er det mere end det. Jeg har indgået en ny pagt. I har indgået en ny pagt ... Han lover til gengæld, at vi altid vil have hans Ånd hos os. Sikke en velsignelse!«
19. Se 3 Ne 18:12.

PRÆSIDENT DALLIN H. OAKS
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Stol på Herren

Det eneste sikre, vi kan sætte vores lid til, er Herren og hans kærlighed til sine børn.

Mine kære brødre og søstre, et brev, som jeg modtog for noget tid siden, introducerer emnet til min tale. Afsenderen overvejede et tempelægteskab med en mand, hvis evige partner var død. Hun ville blive nummer to hustru. Hun stillede dette spørgsmål: Ville hun få sit eget hjem i det næste liv, eller skulle hun bo sammen med sin mand og hans første hustru? Jeg fortalte hende blot, at hun skulle stole på Herren.

Jeg fortsætter med en oplevelse, jeg hørte fra en højt værdsat bekendt, som jeg deler med hans tilladelse. Efter hans elskede hustru og hans børns mor døde, giftede en far sig på ny. Nogle af hans voksne børn protesterede kraftigt mod ægteskabet og søgte råd hos en nær slægtning, der var en respekteret kirkeleder. Efter at have hørt årsagerne til deres protester, der havde fokus på tilstande og forhold i åndeverdenen eller de herlighedsriger, der følger efter den endelige dom, sagde denne leder: »I bekymrer jer om det forkerte. I bør være bekymret for, hvorvidt I kommer derhen. Koncentrer jer om det. Hvis I kommer derhen, vil det hele være mere fantastisk, end I kan forestille jer.«

Sikke en opmuntrende belæring! Stol på Herren!

Jeg ved fra breve, jeg har modtaget, at andre tynges af spørgsmål om

den åndeverden, vi vil bo i, når vi dør, og inden vi opstår. Nogle antager, at åndeverdenen vil indeholde mange af de samme timelige situationer og problemer, vi oplever i dette liv på jorden. Hvad ved vi egentlig om tilstandene i åndeverdenen? Jeg tror, at en artikel af en religionsprofessor på BYU om dette emne har fat i den lange ende: »Når vi spørger os selv om, hvad vi ved om åndeverdenen ud fra standardværkerne, er svaret »ikke så meget, som vi ofte tror.«¹

Vi ved selvfølgelig ud fra skrifterne, at når vores legeme dør, fortsætter vi med at leve som en ånd i åndeverdenen. Skrifterne lærer os også, at denne åndeverden er opdelt mellem dem, der har været »retfærdige« i livet og dem, der har været ugudelige. De beskriver også, hvordan nogle trofaste ånder underviser dem, der har været ugudelige eller oprørske om evangeliet (se 1 Pet 3:19; L&P 138:19-20, 29, 32, 37). Allervigtigst afslører nutidsåbenbaring, at arbejdet med frelse går fremad i åndeverdenen (se L&P 138:30-34, 58), og selvom vi opfordres til ikke at udsætte vores omvendelse i løbet af jordelivet (se Alma 13:27), lærer vi, at der er mulighed for noget omvendelse der (se L&P 138:58).

Arbejdet med frelse i åndeverdenen består i at udfri ånder fra det, skrifterne ofte beskriver som »trældom«. Alle i åndeverdenen befinder sig i en form for trældom. Præsident Joseph F. Smiths store åbenbaring, der blev til hellig skrift i afsnit 138 i Lære og

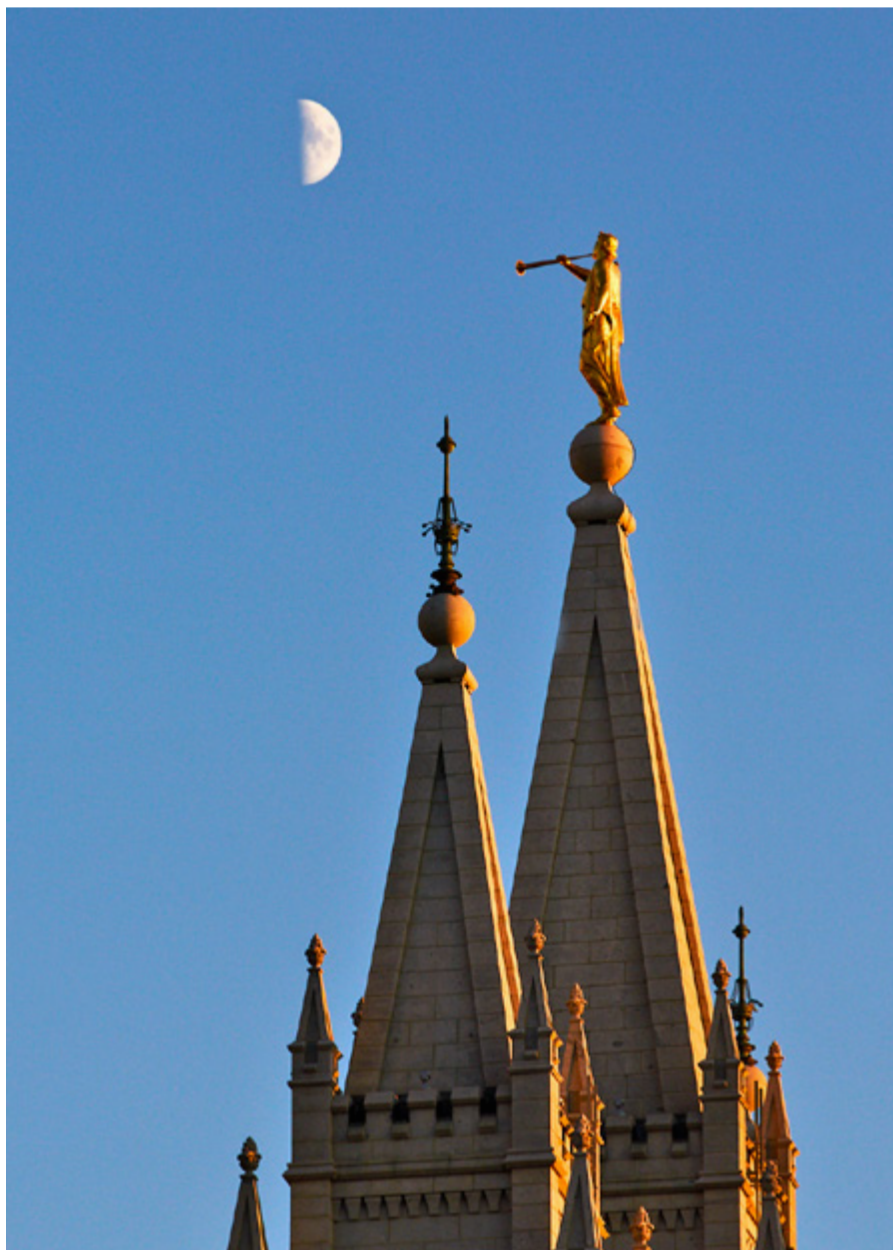

Pagter, beskriver, at de retfærdige døde, der befandt sig i en tilstand af »fred« (L&P 138:22), mens de ventede på opstandelse (se L&P 138:16), »havde betragtet deres ånds lange fravær fra deres legeme som trældom« (L&P 138:50).

De ugudelige lider også en yderligere form for trældom. På grund af synder, de ikke har omvendt sig fra, er de i det, som apostlen Peter kaldte et åndeligt »fængsel« (1 Pet 3:19); se også L&P 138:42). Disse ånder beskrives som »bundet« eller »fangne« (L&P 138:31, 42) eller som »stødt ud i det yderste mørke« med »gråd og jammer og tænderskæren«, mens de venter på opstandelse og dom (Alma 40:13-14).

Jesu Kristi opstandelse sikrer alle i åndeverdenen opstandelse (se 1 Kor 15:22), men den finder sted på forskellige tidspunkter for forskellige grupper. Det, skrifterne fortæller os om aktiviteten i åndeverdenen indtil den udpegede tid, omhandler hovedsageligt arbejdet med frelse. Ud over det er der åbenbart meget lidt. Evangeliet bliver forkyndt for den uvidende, den, der ikke omvendte sig, og de oprørske, så de kan blive udfriet af deres trældom og gå fremad mod de velsignelser en kærlig himmelske Fader har i vente til dem.

Den trældom i åndeverdenen, der gælder de retfærdige omvendte sjæle, er deres behov for at afvente – og måske endda få lov til at tilskynde til – udførelsen af stedfortrædende ordinancer for dem på jorden, så de kan blive døbt og nyde Helligåndens velsignelser (se L&P 138:30-37; 57-58).² Disse stedfortrædende ordinancer her på jorden giver dem også kraft til at gå fremad med præstedømmets myndighed til at udvide den store skare af retfærdige, som kan forkynde evangeliet til ånderne i fængsel.

Ud over disse grundlæggende begreber indeholder vores kanon af hellig skrift meget lidt om den ånde verden, der følger døden og går forud for den endelige dom.³ Hvad ved vi ellers om åndeverdenen? Mange medlemmer af Kirken har haft syner eller anden inspiration for at informere dem om, hvordan ting fungerer eller er organiseret i åndeverdenen, men disse personlige åndelige oplevelser skal ikke forstås eller undervises om som Kirkens officielle lære. Og selvfølgelig findes der rigelig spekulation fra medlemmer og andre

i udgivet materiale, som bøger om nærdødsoplevelser.⁴

Med hensyn til disse er det vigtigt at huske de vise advarsler fra ældste D. Todd Christofferson og Neil L. Andersen i tidligere konferencetaler. Ældste Christofferson har sagt: »Samtidig bør man også huske, at ikke hver eneste udtalelse fra en kirkeleder før eller nu nødvendigvis udgør en læresætning. Det er almindeligt forstået i Kirken, at en udtalelse fra én leder én enkelt gang ofte repræsenterer en personlig, men velovervejet mening, som ikke var tænkt som en

officiel eller bindende udtalelse for hele Kirken.«⁵

Ved den efterfølgende konference talte ældste Andersen om dette princip: »Trossætninger forkyndes af alle 15 medlemmer af Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum. De er ikke skjult i et ubemærket afsnit i en tale.«⁶ Familieproklamationen, der blev underskrevet af alle 15 profeter, seere og åbenbarere, er et vidunderligt eksempel på det princip.

Ud over noget så formelt som familieproklamationen er profetiske lærdomme fra Kirkens præsidenter, bekræftet af andre profeter og apostle, også et eksempel på dette. Profeten Joseph Smith kom med to lærdomme, angående omstændighederne i åndeverdenen, nær enden på hans tjeneste, der ofte er blevet undervist om af hans efterfølgere. En af disse er hans belæring i King Follett-prædikenen om, at

familiemedlemmer, der er retfærdige, vil være sammen i åndeverdenen.⁷ En anden er denne udtalelse fra en begravelse i hans sidste leveår: »De retfærdiges ånder bliver ophøjet til et større og herligere værk ... [i] åndeverdenen ... De er ikke langt fra os og kender og forstår vores tanker, følelser og handlinger og lider ofte derunder.«⁸

Så hvad med et spørgsmål, som det jeg nævnte tidligere, om, hvor ånder bor? Hvis det spørgsmål forekommer jer mærkeligt eller ubetydeligt, så tænk på mange af jeres egne spørgsmål, eller dem, I har været fristet til at besvare på baggrund af noget, I har hørt fra en anden person på et tidligere tidspunkt. Jeg har to svar angående alle spørgsmål om åndeverdenen. *For det første*, husk, at Gud elsker sine børn og helt sikkert gør det, der er bedst for os hver især. Husk *for det andet*, på denne velkendte lærdom fra Bibelen,

som har været meget nyttig for mig vedrørende en mængde ubesvarede spørgsmål:

»Stol på Herren af hele dit hjerte, og støt dig ikke til din egen indsigt.

Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier« (Ordsp 3:5-6).

Nefi afsluttede på samme måde sin store tale med disse ord: »O Herre, jeg har sat min lid til dig, og jeg vil sætte min lid til dig for evigt. Jeg vil ikke sætte min lid til armen af kød« (2 Ne 4:34).

Vi kan alle privat spekulere på situationer i åndeverdenen eller tilmed tale om disse eller andre ubesvarede spørgsmål i familiesammenhænge eller i andre private situationer. Men lad os ikke undervise om eller bruge det, der ikke lever op til standarderne for officiel lære, som officiel lære. Det gavner ikke Herrens værk og kan endda afskrække personer fra at søge trøst eller opbyggelse gennem den personlige åbenbaring, Herrens plan giver os alle. Overdreven tillid til personlige lærdomme eller spekulationer kan tilmed distrahere os fra at koncentrere os om en læring og indsats, der *vil* fremme vores forståelse og hjælpe os til at gå fremad på pagtsstien.

Tillid til Herren er en kendt og sand lære i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det var Joseph Smiths lærdom, da de første hellige oplevede voldsom forfølgelse og tilsyneladende uoverkommelige forhindringer.⁹ Det er stadig det bedste princip, vi kan bruge, når vores indsats for at lære eller vores forsøg på at finde trøst støder på hindringer i sager, der endnu ikke er åbenbaret eller ikke er optaget som Kirkens officielle lære.

Det samme princip gælder for ubesvarede spørgsmål om beseglinger i

det næste liv eller ønskede tilpasninger på grund af begivenheder eller overtrædelser i jordelivet. Der er så meget, vi ikke ved, at det eneste sikre, vi kan sætte vores lid til, er Herren og hans kærlighed til sine børn.

Som konklusion er det vi ved om ånde verdenen, at Faderens og Sønnens arbejde med frelse fortsætter der. Vor Frelser indledte arbejdet ved at erklære frihed for de fangne (se 1 Pet 3:18-19; 4:6; L&P 138:6-11, 18-21, 28-37), og arbejdet fortsætter, når værdige og kvalificerede sendebud fortsætter med at forkynde evangeliet, heriblandt omvendelse for dem, der stadig har brug for dets rensende indflydelse (se L&P 138:57). Formålet med alt det er beskrevet i Kirkens officielle lære, der er givet ved nutidig åbenbaring.

»De døde, der omvender sig, bliver forløst ved lydighed mod Guds hus' ordnancer

og skal, efter at de har lidt straffen for deres overtrædelser og er blevet tvættet rene, modtage en belønning i forhold til deres gerninger, for de er arvinger til frelse« (L&P 138:58-59).

Vi har alle pligt til at undervise i det gengivne evangeliums læresætninger, holde befalingerne, elske og hjælpe hinanden og udføre arbejdet med frelse i de hellige templer.

Jeg vidner om sandheden af det, jeg har sagt, og om sandheden, der er blevet talt om og bliver talt om ved denne konference. Dette er alt sammen gjort muligt på grund af Jesu Kristi forsoning. Som vi ved fra nutidig åbenbaring, »herliggør [han] Faderen og frelser alt, hvad hans hænder har skabt« (L&P 76:43, fremhævelse tilføjet).

I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »What's on the Other Side? A Conversation with Brent L. Top on the Spirit World«, *Religious Educator*, bind 14, nr. 2, 2013, s. 48.

2. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, red. Joseph Fielding Smith, s. 372; Joseph Smith, »Journal, December 1842–June 1844; Book 2«, s. 246, The Joseph Smith Papers, josephsmithpapers.org.
3. I en åbenbaring til Joseph Smith, der ofte citeres, om ånde verdenen står der, at »den samme sociale omgang, som findes blandt os her, skal findes blandt os der« (L&P 130:2). Det kan måske beskrive et herlighedsrige snarere end ånde verdenen, da det fortsætter: »Blot bliver den ledsaget af evig herlighed, hvilken herlighed vi ikke nyder nu« (v. 2).
4. Fx George G. Ritchie, *Return from Tomorrow*, 1978, og Raymond Moody, *Life after Life*, 1975.
5. D. Todd Christofferson, »Kristi lære«, *Liahona*, maj 2012, s. 88; se også Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, s. 36. Se f.eks. beskrivelsen i L&P 74:5 af en personlig lærdom af apostlen Paulus.
6. Neil L. Andersen, »Jeres tros prøve«, *Liahona*, nov. 2012, s. 41.
7. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 175.
8. *History of the Church*, 6:52; medtaget i *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 392-393; ofte citeret, som i Henry B. Eyring, *To Draw Closer to God*, 1997, s. 122; se også *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, kap. 38, »Ånde verdenen«.
9. Se *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 229-232.

Mødet lørdag eftermiddag | 5. oktober 2019

PRÆSENTERET AF PRÆSIDENT HENRY B. EYRING
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Opretholdelse af Kirkens generalautoriteter, områdehalvfjerdser og øverste ledere.

Brødre og søstre, det foreslås, at vi opretholder Russell Marion Nelson som profet, seer og åbenbarer samt præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Dallin Harris Oaks som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og Henry Bennion Eyring som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Hvis der er nogen imod, kan de vise det.

Det foreslås, at vi opretholder Dallin H. Oaks som præsident for de Tolv Apostles Kvorum og M. Russell Ballard som fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, kan vise det.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong og Ulisses Soares.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, kan vise det.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum som profeter, seere og åbenbarere.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi med tak for deres hengivne indsats afløser ældsterne Wilford W. Andersen, Kim B. Clark, Lawrence E. Corbridge, Claudio R.M. Costa, Bradley D. Foster, O. Vincent Haleck, Donald L. Hallstrom, Steven E. Snow og Larry Y. Wilson som generalautoriteter og halvfyrdser og giver dem emeritusstatus.

De, der sammen med os ønsker at udtrykke tak til disse brødre og deres familier for deres fremragende virke, bedes vise det.

Det foreslås, at vi afløser følgende som områdehalvfjerdser: Julio C. Acosta, Blake R. Alder, Alain L. Allard, Omar A. Alvarez, Taiichi Aoba, Carlos F. Arredondo, Aley K. Auna jun.,

ÆLDSTE DAVID A. BEDNAR
De Tolv Apostles Kvorum

Grant C. Bennett, Michael H. Bourne, Rómulo V. Cabrera, Wilson B. Calderón, Hernando Camargo, José C.F. Campos, Nicolás Castañeda, Walter Chatora, Zeno Chow, Robert J. Dudfield, J. Kevin Ence, Meliula M. Fata, K. Mark Frost, Claude R. Gamiette, Maurício G. Gonzaga, Leonard D. Greer, Jose L. Isaguirre, Tae Gul Jung, Sergio L. Krasnoselsky, Milan F. Kunz, Bryan R. Larsen, G. Kenneth Lee, Geraldo Lima, W. Jean-Pierre Lono, Khumbulani Mdletshe, Dale H. Munk, Norman R. Nemrow, Yutaka Onda, Wolfgang Pilz, Raimundo Pacheco De Pinho, Gennady N. Podvodov, Abraham E. Quero, Marco A. Rais, Steven K. Randall, Francisco J. Ruiz de Mendoza, Edwin A. Sexton, Raúl H. Spitale, C. Walter Treviño, 'Aisake K. Tukuafu, Juan A. Urra, Raul S. Villanueva og Leonard Woo.

De, der sammen med os ønsker at udtrykke påskønnelse for deres fremragende virke, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som nye områdehalvfjerdere: Michel J. Carter, Alfred Kyungu, R. Pepper Murray, Ryan K. Olsen og Iotua Tune.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder alle Kirkens øvrige generalautoriteter, områdehalvfjerdere og øverste ledere, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

De, der stemte imod nogen af forslagene, bedes kontakte deres stavspræsident.

Brødre og søstre, vi er meget taknemlige for jeres fortsatte tro og bønner for Kirkens ledere. ■

Vær bestandigt årvågne i bøn

(Alma 34:39; Moro 6:4; Luk 21:36)

Der kræves konstant årvågenhed for at modvirke selvtilfredshed og overfladiskhed.

Jeg beder inderligt om Helligåndens hjælp til jer og mig, når vi fryder os og tilbeder sammen.

Ved aprilkonferencen i 1976 talte ældste Boyd K. Packer specifikt til Kirkens unge. I sit klassiske budskab kaldet »Åndelige krokodiller« beskrev han, hvordan han under en opgave i Afrika observerede godt camouflerede krokodiller, der ventede på at jage intetanende ofre. Han sammenlignede derefter krokodillerne med Satan, der jager de uforsigtige unge ved at camouflere syndens dødbringende natur.

Jeg var 23, da ældste Packer holdt denne tale, og Susan og jeg ventede vores første barn nogle få dage senere. Indholdet af hans budskab om at undgå synd og den mesterlige måde, han brugte dyrs almindelige adfærd til at undervise om en vigtig åndelig lektie, gjorde indtryk på os.

Susan og jeg har også rejst på mange opgaver til Afrika. Og vi har haft mulighed for at se de storslåede dyr, der lever på det kontinent. Med tanke på den indflydelse, ældste Packers tale havde på vores liv, har vi

forsøgt at observere og tage ved lære af adfærden blandt Afrikas dyreliv.

Jeg vil gerne beskrive karakteregenskaberne og taktikken hos to geparder, Susan og jeg så jage deres bytte, og relatere nogle af de ting, vi så, til den daglige efterlevelse af Jesu Kristi evangelium.

Geparder og topier

Geparder er det hurtigste landdyr på jorden og kan nå en løbehastighed så højt som 120 km/t. Disse smukke dyr kan accelerere fra at stå stille til at løbe op til 109 km/t på mindre end tre sekunder. Geparder er rovdyr, der sniger sig ind på deres bytte og sprinter en kort distance for at jage og angribe.

Susan og jeg brugte næsten to timer på at se to geparder forfølge en stor gruppe topier, de mest almindelige og udbredte antiloper i Afrika. Det høje, tørre græs på Afrikas savanne var gyldenbrunt og skjulte næsten helt rovdyrene, da de forfulgte en gruppe topier. Der var omkring 90 meter mellem geparderne, men de samarbejdede.

Mens en af geparderne sad oprejst i græsset og ikke bevægede sig, lå den anden gepard sammenkrøbet på lur nær jorden og krøb langsomt nærmere på de intetanende topier. Så

forsvandt den gepard, der havde siddet oprejst, ned i græsset i præcist det øjeblik, hvor den anden gepard satte sig op. Dette skiftende mønster med en gepard der var sammenkrøbet og krøb fremad, mens den anden gepard sad oprejst i græsset, fortsatte længe. Den snigende snedighed i strategien havde til hensigt at distrahere og snyde topierne og dermed aflede deres opmærksomhed fra den forestående fare. Tålmodigt og støt arbejdede de to geparder som et hold for at sikre sig deres næste måltid.

Placeret mellem den store gruppe topier og de nærmende geparder stod flere ældre og stærkere topier som vagtposter på termittuer. Det forbedrede udsyn fra de små bakker gav disse vogtende topier mulighed for at se efter tegn på fare.

Så, lige pludseligt, da geparderne syntes at være inden for angrebsafstand, vendte hele gruppen af topier sig og løb væk. Jeg ved ikke om, eller

hvordan de vogtende topier kommunikerede med den store gruppe, men på en eller anden måde blev der givet en advarsel, og alle topierne flyttede sig i sikkerhed.

Og hvad gjorde geparderne så? Uden forsinkelse genoptog de to geparder deres skiftende mønster med en gepard, der lå på lur og krybende sneg sig frem, mens den anden gepard sad oprejst i græsset. Mønsteret for forfølgelse fortsatte. De stoppede ikke. De hvilede ikke eller tog en pause. De var ubønhørlige i at følge deres strategi med at distrahere og aflede. Susan og jeg så geparderne forsvinde i det fjerne, mens de hele tiden nærmede sig gruppen af topier.

Den aften havde Susan og jeg en mindeværdig samtale om det, vi havde set og lært. Vi talte også om denne oplevelse med vores børn og børnebørn og fandt frem til mange værdifulde lektier. Jeg vil nu beskrive tre af disse lektier.

Lektie nr. 1 – Vær opmærksom på det ondes forførende forklædning

For mig er geparder elegante, dragende og fængslende skabninger. En gepards gullig-brunlige til grålig-hvide pelsdragt med sorte pletter fungerer som en smuk forklædning, der gør disse dyr næsten usynlige, når de følger deres bytte på Afrikas savanner.

På samme måde kan åndeligt farlige ideer og handlinger ofte virke attraktive, ønskværdige eller dejlige. Derved må vi alle, i vores moderne verden, være opmærksomme på forførende dårlige ting, der fremstår som godt. Som Esajas sagde: »Ve dem, der kalder det onde godt og det gode ondt, som gør mørke til lys og lys til mørke, gør det bitre sødt og det søde bittert.«¹

I en paradoksal tid, hvor krænkelser af menneskeliv prises som en ret, og kaos bliver beskrevet som frihed, er vi meget velsignet ved at leve i denne sidste dages uddeling, hvor lyset fra det gengivne evangelium kan skinne klart i vores liv og hjælpe os til at skelne modstanderens mørke bedrag og afledningsmanøvrer.

»For de, der er kloge og har modtaget sandheden og gjort den hellige Ånd til deres vejleder og ikke har ladet sig bedrage – sandelig siger jeg jer: De skal ikke blive hugget om og kastet i ilden, men skal udholde den dag.«²

Lektie nr. 2 – Vær vågen og opmærksom

For en topi kan et øjeblik uagtsomhed eller uopmærksomhed åbne for et hurtigt angreb fra en gepard. På samme måde kan åndelig selvtilfredshed og overfladiskhed gøre os sårbare for modstanderens fremstød. Åndelig tankeløshed indbyder til stor fare i vores liv.

Nefi beskrev, hvordan Satan i de sidste dage ville forsøge at berolige og

lulle Guds børn ind i en falsk følelse af »kødelig sikkerhed, så de siger: Alt er vel i Zion, ja, Zion har fremgang, alt er vel – og således narrer Djævelen deres sjæl og fører dem omhyggeligt ned til helvede.«³

Der kræves konstant årvågenhed for at modvirke selvtilfredshed og overfladiskhed. At være årvågen er en tilstand eller handling, hvor man er *nøje på vagt* for mulige farer eller vanskeligheder. Og at være på vagt vil sige at *holde sig vågen* for at vogte og beskytte. Åndeligt set må vi holde os vågne og være opmærksomme på Helligåndens tilskyndelser og de tegn, der kommer fra Herrens vægtene i tårnene.⁴

»Ja, og jeg formaner jer også ... til bestandig at være årvågne i bøn, så I ikke bliver forledt af Djævelens fristelser ... for se, han belønner jer ikke med noget godt.«⁵

Når vores liv har fokus på Kristus og hans evangelium, har vi mulighed for at overvinde det naturlige menneskes tendens til at være åndeligt

uopmærksomme og dovne. Da vi er velsignet med øjne, der kan se, og ører, der kan høre,⁶ kan Helligånden øge vores evne til at se og lytte, når vi typisk ikke tror, at vi behøver at se eller lytte, eller når vi kan tro, at intet kan ses eller høres.

»Våg derfor, så I kan være rede.«⁷

Lektie nr. 3 – Forstå fjendens hensigt

En gepard er et rovdyr, der naturligt jager andre dyr. Hele dagen, hver dag, er en gepard et rovdyr.

Satan »er fjende af al retfærdighed og af dem, der bestræber sig på at gøre Guds vilje.«⁸ Hele dagen, hver dag, er hans eneste hensigt og eneste formål at gøre Guds sønner og døtre elendige, ligesom han selv er.⁹

Faderens plan for lykke er lavet for at give vejledning til hans børn, for at hjælpe dem til at opleve vedvarende lykke og for at bringe dem sikkert hjem til ham med opstandne, ophøjede legemer. Djævelen arbejder på at gøre Guds sønner og døtre forvirrede og ulykkelige og på at hindre deres evige

For en topi kan et øjeblik uagtsomhed eller uopmærksomhed åbne for et hurtigt angreb fra en gepard. På samme måde kan åndelig selvtilfredshed og overfladiskhed gøre os sårbare for modstanderens fremstød.

effektivt mod mulige angreb.¹¹ Netop fordi hærføreren Moroni kendte lamanitternes hensigt, var han forberedt på at møde dem ved deres komme og var sejrrig.¹² Og det samme princip og løfte gælder os alle.

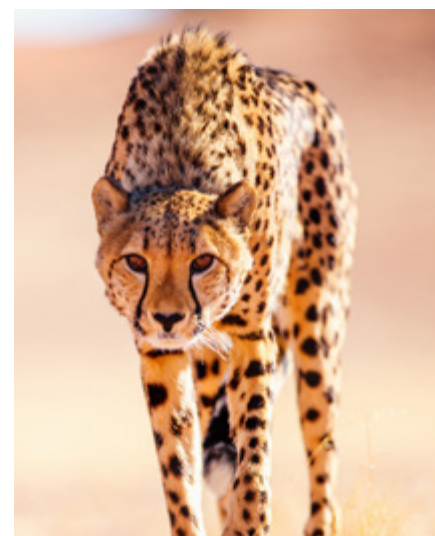
»Hvis I er beredte, skal I ikke frygte.

Og for at I kan undgå fjendens magt.«¹³

Indbydelse, løfte og vidnesbyrd

Præcis som vigtige lektier kan læres ved at observere geparders og topi-ers adfærd, bør vi alle se efter lektier og advarsler, der findes i hverdagens små begivenheder. Når vi stræber efter at være mentalt og åndeligt klar til at modtage himmelsk vejledning ved Helligåndens kraft, vil nogle af de største instruktioner, vi kan få, og mange af de største advarsler, der kan beskytte os, opstå i vores egne ordinære oplevelser. Kraftfulde lignelser findes både i skrifterne og i vores daglige liv.

Jeg har kun fremhævet tre ud af mange af de lektier, der kan findes i den oplevelse, Susan og jeg havde i Afrika. Jeg indbyder og opfordrer jer

udvikling. Modstanderen arbejder ubarmhjertigt for at angribe de dele af Faderens plan, han hader mest.

Satan har ikke et legeme, og hans evige udvikling er blevet standset. Ligesom vand, der flyder i et flodleje, stoppes af et dige, er modstanderens evige udvikling således forpurret, fordi han ikke har et fysisk legeme. På grund af sit oprør har Lucifer nægtet sig selv alle jordelivets velsignelser og erfaringer, som er gjort mulige gennem et tabernakel af kød og knogler. En af skriftens mulige betydninger af ordet *forbandet* kommer til udtryk i hans manglende evne til fortsat at udvikle sig og blive som vor himmelske Fader.

Eftersom et fysisk legeme er så centralt i vor himmelske Faders plan for lykke og vores åndelige udvikling, stræber Lucifer efter at modarbejde vores udvikling ved at friste os til at anvende vores legeme på upassende vis. Præsident Russell M. Nelson har sagt, at åndelig sikkerhed ultimativt

ligger i »aldrig at tage det første fristende skridt mod at gå derhen, hvor I ikke bør gå, og gøre det, I ikke bør gøre ... Som mennesker har vi alle [fysiske] lyster, der er nødvendige for vores overlevelse. »Disse lyster er en absolut nødvendighed for livets fortsættelse. Så hvad gør modstanderen? ... Han angriber os gennem vores lyster. Han frister os til at spise ting, vi ikke bør spise, drikke ting, vi ikke bør drikke, og elske, som vi ikke bør elske!«¹⁰

Noget af det mest ironiske ved evigheden er, at modstanderen, som har det elendigt, netop fordi han ikke har et fysisk legeme, opfordrer og frister os til at tage del i hans elendighed ved at bruge vores legeme på upassende vis. Selve det redskab, som han ikke har og ikke kan anvende, er således det primære mål for hans bestræbelser på at lokke os til fysisk og åndelig undergang.

Det er afgørende at forstå en fjendes hensigt for at kunne forberede sig

RUBÉN V. ALLIAUD
De Halvfjerds

til at reflektere over denne episode med geparderne og topierne og finde flere lektier for jer og jeres familie. Husk altid, at jeres hjem virkelig er det centrale sted til at lære om evangeliet og efterleve det.

Når I tager imod denne opfordring i tro, vil inspirerede tanker komme til jer, åndelighed vil vokse i jeres hjerte, og I vil genkende handling, der bør påbegyndes, eller som I kan fortsætte med, så I kan tage Guds »fulde rustning på, så I må kunne stå imod den onde dag, efter at have gjort alt, så I må kunne stå fast.«¹⁴

Jeg lover, at velsignelsen ved effektiv forberedelse og åndelig beskyttelse vil flyde ind i jeres liv, når I opmærksomt og vedvarende er årvågne i bøn.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at det giver åndelig sikkerhed og indbyder vedvarende glæde at trænge sig frem ad pagtsstien. Og jeg vidner om, at den opstandne og levende Frelser vil opretholde og styrke jer i både gode og dårlige tider. Om disse sandheder vidner jeg i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Es 5:20.
2. L&P 45:57; fremhævelse tilføjet.
3. 2 Ne 28:21; fremhævelse tilføjet.
4. Se Ez 33:7, L&P 101:44-58, Guide til skrifterne, »Vogte, vægter«, scriptures .ChurchofJesusChrist.org.
5. Alma 34:39.
6. Se Matt 13:16.
7. L&P 50:46.
8. Guide til skrifterne, »Djævelen«, scriptures .ChurchofJesusChrist.org.
9. Se 2 Ne 2:27.
10. Russell M. Nelson, i »Advice from the Prophet of the Church to Millennials Living in a Hectic World«, 18. feb. 2018, Newsroom, newsroom.ChurchofJesusChrist.org.
11. Se Alma 2:7-13.
12. Se Alma 43:29-33, 48-50.
13. L&P 38:30-31.
14. L&P 27:15.

Fundet gennem kraften i Mormons Bog

Alle må opleve og blive fundet af kraften i de sandheder, der står i Mormons Bog.

Når jeg besøger folk, der er omvendt til Kirken, er et af de spørgsmål, jeg ofte stiller, hvordan de og deres familie lærte om Kirken, og hvordan de kom frem til at blive døbt. Det er ligegyldigt, om det på det tidspunkt er et aktivt kirkemedlem eller en, der ikke har været i kirke i mange år. Svaret er altid det samme: Med et smil på læben og et lys i ansigtet begynder de at fortælle, hvordan de blev fundet. Faktisk lader det til, at omvendeshistorien altid er historien om, hvordan de blev fundet.

Jesu Kristus selv er de tabte tings Herre. Han bekymrer sig om tabte ting. Det er helt sikkert derfor, han fortalte de tre lignelser, der findes i

det 15. kapitel i Lukas: Lignelsen om det mistede får, den tabte mønt og den fortabte søn. Alle disse historier har et fælles tema: Det betyder ikke noget, hvorfor de blev tabt. Det betyder heller ikke noget, om de var klar over, at de var tabt. I hvert tilfælde er der et overvældende udbrud af glæde: »Glæd jer med mig, for jeg har fundet det ... jeg havde mistet.«¹ I sidste ende er intet virkelig tabt for ham.²

Lad mig denne eftermiddag fortælle jer om en af de mest dyrebare ting for mig – historien om, hvordan jeg selv blev fundet.

Lige før jeg fyldte 15, inviterede min onkel Manuel Bustos mig til

at bruge noget tid sammen med sig og sin familie her i USA. Det ville være en god mulighed for mig til at lære noget engelsk. Min onkel var blevet omvendt til Kirken mange år forinden, og han havde en dejlig missionærånd. Det er sikkert derfor, min mor, uden at jeg vidste det, talte med ham og sagde, at hun ville gå med til det på en betingelse: At han ikke forsøgte at overbevise mig om at blive medlem af hans kirke. Vi var katolikker, og det havde vi været i generationer, og der var ingen grund til at ændre det. Min onkel var helt enig og holdt sit ord i en sådan grad, at han ikke engang ønskede at besvare selv enkle spørgsmål om Kirken.

Selvfølgelig kunne min onkel og hans søde hustru, Marjorie, ikke undgå at være, hvem de er.³

Jeg fik et værelse, der havde et stort bibliotek af bøger. Jeg kunne se, at der i dette bibliotek var omtrent 200 eksemplarer af Mormons Bog på forskellige sprog med 20 af dem på spansk.

En dag tog jeg af nysgerrighed et eksemplar af Mormons Bog frem på spansk.

Det var et af de eksemplarer med et himmelblåt omslag med en figur af englen Moroni på forsiden. Da jeg åbnede bogen, var der skrevet følgende løfte på første side: »Og når I modtager dette, vil jeg formane jer til, at I spørger Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om ikke dette er sandt; og hvis I spørger af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet I har tro på Kristus, så vil han tilkendegive sandheden af det for jer ved Helligåndens kraft.«

Og videre stod der: »Og ved Helligåndens kraft kan I kende sandheden af alt.«⁴

Det er svært at forklare den indvirkning, disse skriftsteder havde på mit sind og hjerte. For at være ærlig søgte jeg ikke efter »sandheden«. Jeg var bare en teenager, der var glad for sit liv, og som nød denne nye kultur.

Ikke desto mindre begyndte jeg med det løfte i tankerne at læse

bogen i det skjulte. Da jeg læste mere, forstod jeg, at hvis jeg virkelig ønskede at få noget ud af det, burde jeg begynde at bede. Og vi ved alle godt, hvad der sker, når man beslutter sig for ikke alene at læse, men også at bede om Mormons Bog. Det er præcis, hvad der skete for mig. Det var noget helt særligt og enestående – ja, helt det samme som er sket for millioner af andre i hele verden. Ved Helligåndens kraft fandt jeg ud af, at Mormons Bog er sand.

Jeg gik så hen til min onkel for at forklare, hvad der var sket, og at jeg var klar til at blive døbt. Min onkel kunne ikke skjule sin forbløffelse. Han satte sig ind i sin bil, kørte til lufthavnen og vendte derefter tilbage med min flybillet hjem, med en besked til min mor, hvor der helt enkelt stod: »Jeg havde intet med det at gøre!«

På en måde havde han ret. Jeg var blevet fundet direkte af kraften i Mormons Bog.

Der kan være mange, der er blevet fundet gennem vores fantastiske missionærer over hele verden, i alle tilfælde på mirakuløs vis. Eller måske er de blevet fundet gennem venner, som Gud bevidst placerede på deres vej. Det kan endda være, at de er fundet af en person fra denne generation eller gennem en af deres forfædre.⁵ Hvad der end er tilfældet, må de alle for at udvikle sig mod en virkelig personlig omvendelse, hellere før end senere, opleve og blive fundet af kraften af de sandheder, der findes i Mormons Bog. De må på det tidspunkt beslutte sig for at indgå en alvorlig forpligtelse over for Gud om, at de vil stræbe efter at holde hans befalinger.

Da jeg kom tilbage til Buenos Aires, indså min mor, at jeg virkelig ønskede at blive døbt. Da jeg havde

en lidt rebelsk attitude, tog hun mig meget fornuftigt til side i stedet for at modsætte sig det. Og uden at være klar over det foretog hun mit dåbsinterview. Jeg tror faktisk, at hendes interview gik meget mere i dybden, end dem vores missionærer foretager. Hun sagde til mig: »Hvis du vil døbes, støtter jeg dig. Men først stiller jeg dig nogle spørgsmål, og jeg vil gerne have, at du tænker godt over dem og svarer mig ærligt. Forpligter du dig til at komme i kirke hver eneste søndag?«

Jeg svarede: »Ja, selvfølgelig vil jeg gøre det.«

»Ved du, hvor lang tid kirke varer?«

»Ja, det gør jeg,« sagde jeg.

Hun svarede: »Hvis du bliver døbt, vil jeg sørge for, at du kommer i kirke.« Hun spurgte mig så, om jeg virkelig var villig til aldrig at drikke eller ryge.

Jeg svarede: »Ja, selvfølgelig, jeg vil også efterleve det.«

Hvortil hun tilføjede: »Hvis du bliver døbt, vil jeg sørge for, at det er tilfældet.« Og hun fortsatte på den måde med næsten alle befalingerne.

Min onkel havde ringet til min mor og sagt til hende, at hun ikke skulle være bekymret, at jeg snart ville miste interessen for det. Fire år senere, da jeg fik min missionskaldelse til at

tjene i Montevideo-missionen i Uruguay, ringede min mor til min onkel for at spørge ham, hvornår præcist det var, at jeg ville miste interessen. Sandheden er, at fra det tidspunkt da jeg blev døbt, var min mor en gledere mor.

Jeg fandt ud af, at Mormons Bog var afgørende i omvendelsesprocessen, da jeg selv oplevede løftet om, at »et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve forskrifterne i den.«⁶

Nefi forklarede Mormons Bogs centrale formål på denne måde:

»For vi arbejder flittigt med at skrive for at formå vore børn og også vore brødre til at tro på Kristus og til at blive forligt med Gud ...

Og vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus [og] vi profeterer om Kristus ... for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder.«⁷

Hele Mormons Bog er fyldt med dette samme hellige formål.

Derfor vil enhver læser, der forpligter sig til et oprigtigt studie af den i en ånd af bøn, ikke bare lære om Kristus, men de vil lære af Kristus – særligt hvis de træffer beslutningen om at »prøve virkeevnen af Guds ord«⁸ og ikke afviser det for tidligt på grund af forudindtaget vantro⁹ ud fra det, andre har sagt om ting, de aldrig har læst.

Præsident Russell M. Nelson har sagt: »Når jeg tænker på Mormons Bog, tænker jeg på ordet *kraft*. Sandhederne i Mormons Bog har *kraft* til at hele, opmuntre, genopbygge, hjælpe, styrke, trøste og glæde vores sjæl.«¹⁰

Min opfordring denne eftermiddag til os alle, uanset hvor længe vi har været medlem af Kirken, er

PRÆSIDENT RUSSELL M. NELSON

at tillade kraften i Mormons Bogs sandheder at finde os og omfavne os på ny og dag efter dag, når vi flittigt søger personlig åbenbaring. Den vil gøre det, hvis vi tillader det.

Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at Mormons Bog indeholder Jesu Kristi evangeliums fylde, og at Helligånden vil bekræfte sandheden af det gang på gang for enhver, der med et oprigtigt hjerte søger kundskab til sin sjæls frelse.¹¹ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Luk 15:6; se også Luk 15:9, 32.
2. Skrifterne beretter i bredeste forstand om profetier, der taler om indsamlingen af Israels tabte stammer (se Russell M. Nelson, »Indsamlingen af det spredte Israel«, *Liahona*, nov. 2006, s. 79-82). Selvom de er tabt, er de ikke tabt for ham (se 3 Ne 17:4). Det er også interessant at lægge mærke til, at de ikke indser, at de var tabt, indtil de bliver fundet, især når de modtager deres patriarkalske velsignelse.
3. Ældste Dieter F. Uchtdorf citerede Sankt Frans af Assisi, da han sagde: »Forkynd evangeliet til alle tider, og brug ord, hvis det er nødvendigt« (»Venter på vejen til Damaskus«, *Liahona*, maj 2011, s. 77; se også William Fay og Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear*, 1999, s. 22).
4. Moro 10:4-5.
5. Vores forfædres omvendelseshistorie er også vores egen historie. Ældste William R. Walker har sagt: »Det ville være vidunderligt, hvis hver eneste sidste dages hellig kendte til deres forfædres omvendelsesberetninger« (»Lev tro mod sandheden«, *Liahona*, maj 2014, s. 97). Således er vi alle på en eller anden måde blevet fundet direkte eller gennem vores forfædre takket være vor himmelske Fader, der kender enden fra begyndelsen (se Abr 2:8).
6. Indledning til Mormons Bog; se også Alma 31:5.
7. 2 Ne 25:23, 26.
8. Alma 31:5.
9. Se Alma 32:28.
10. Russell M. Nelson, »Mormons Bog: Hvad ville jeres liv være uden?«, *Liahona*, nov. 2017, s. 62.
11. Se 3 Ne 5:20.

Vidner, Det Aronske Præstedømmes kvorummer og Unge Pigers klasser

De tilpasninger, vi nu vil bekendtgøre, er tiltænkt at hjælpe unge mænd og unge piger med at udvikle deres hellige personlige potentialer.

Kære brødre og søstre, det er vidunderligt at være sammen med jer igen til generalkonference. Tidligere i denne uge blev der for Kirkens medlemmer bekendtgjort ændringer i retningslinjerne om, hvem der må være vidner til

dåb og beseglingsordinancer. Jeg vil gerne fremhæve de tre punkter.

1. En stedfortrædende dåb for en afdød person kan blive bevidnet af enhver, der har en gyldig

tempelanbefaling, deriblandt en anbefaling med begrænset anvendelse.

2. Ethvert medlem, der har modtaget sin begavelse og har en gyldig tempelanbefaling, kan være vidne ved beseglingsordinancer for levende og afdøde.
3. Ethvert medlem af Kirken kan være vidne ved en dåb for en levende person. Disse ændringer gælder alle dåb uden for templet.

Disse ændringer af retningslinjer er proceduremæssige. De bagvedliggende læresætninger og pagter er uforandrede. De er stadig lige virkningsfulde i alle ordinancer. Disse ændringer bør i høj grad øge familiedeltagelse i disse ordinancer.

Jeg vil også gerne tale til jer på dette tidspunkt for at introducere tilpasninger angående vores unge og deres ledere.

I husker sikkert, at jeg har opfordret de unge i Jesu Kristi Kirke af

Sidste Dages Hellige til at melde sig til Herrens bataljon af unge for at deltage i det største værk på jorden i dag – Israels indsamling.¹ Jeg kom med denne opfordring til vores unge, fordi de er usædvanligt gode til at række ud til andre og dele det, de tror på, på en overbevisende måde. Værket med indsamlingen er en essentiel del af at hjælpe med at forberede verden og dens folk til Herrens andet komme.

I hver menighed ledes Herrens bataljon af unge af en biskop, en dedikeret Guds tjener. Hans første og vigtigste ansvar er at tage sig af de unge mænd og unge piger i sin menighed. Biskoppen og hans rådgivere leder arbejdet med Det Aronske Præstedømmes kvorummer og med Unge Pigers klasser i menigheden.

De tilpasninger, vi nu vil bekendtgøre, er tiltænkt at hjælpe unge mænd og unge piger med at udvikle deres hellige personlige potentiale. Vi ønsker også at styrke Det Aronske

Præstedømmes kvorummer og Unge Pigers klasser og støtte biskopper og andre voksne ledere, når de tjener den opvoksende generation.

Ældste Quentin L. Cook vil nu tale om tilpasningerne, der drejer sig om de unge mænd. Og i aften til kvindernes møde vil søster Bonnie H. Cordon, Unge Pigers hovedpræsident, tale om tilpasningerne, der drejer sig om de unge piger.

Det Første Præsidentskab og De Tolv står sammen om at støtte disse bestræbelser på at styrke vores unge. Åh, hvor vi elsker dem og beder for dem! De er »Israels håb, Zions hær, den forjættede dags børn.«² Vi udtrykker vores fuldstændige tillid til vores unge og vores taknemmelighed for dem. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Russell M. Nelson, »Zions ungdom«, verdensomspændende foredrag for unge, 3. juni 2018, [HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org](https://www.HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org).
2. »Zions ungdom«, *Salmer og sange*, nr. 172; første linje i den engelske tekst.

ÆLDSTE QUENTIN L. COOK
De Tolv Apostles Kvorum

Tilpasninger for at styrke de unge

Flere unge mænd og unge piger vil tage udfordringen op og blive på pagtsstien på grund af dette laserlignende fokus på vores unge.

Tak, kære præsident Nelson, for den glædelige åbenbarede vejledning med hensyn til vidner ved dåb og den vejledning, du har bedt os om at dele for at styrke unge og udvikle deres hellige potentiale.

Inden jeg fortæller om de tilpasninger, vil vi udtrykke vores inderlige påskønnelse for den exceptionelle måde, hvorpå medlemmer har reageret på udviklingen i den fortsatte gengivelse af evangeliet. I har taget jeres vitaminer, som præsident Nelson foreslog sidste år!¹

I studerer med glæde *Kom og følg mig* derhjemme.² I har også reageret på tilpasninger i kirken. Medlemmerne af ældsternes kvorum og Hjælpeforeningens søstre arbejder sammen i arbejdet med frelse.³

Vores taknemmelighed er ubeskrivelig.⁴ Vi er særligt taknemmelige for, at vores unge fortsætter med at være stærke og trofaste.

Vores unge lever i en vidunderlig, men også udfordrende tid. De valg, de kan træffe, har aldrig været mere dramatiske. Et eksempel: Den moderne smartphone giver adgang til utrolig

vigtig og opløftende information, heriblandt slægtsforskning og de hellige skrifter. På den anden side indeholder den tåbeligheder, umoralitet og ugudelighed, der tidligere ikke var let tilgængelig.

For at hjælpe vores unge til at finde rundt i alle disse valg har Kirken forberedt tre dybsindige og omfattende initiativer. For det første er læseplaner blevet styrket og

videreudviklet til hjemmet. For det andet blev et program for børn og unge, der omfatter spændende aktiviteter og personlig udvikling, sidste søndag præsenteret af præsident Russell M. Nelson, præsident M. Russell Ballard og organisationslederne. Et tredje initiativ er organisationsændringer, der gør de unge til et mere centralt fokus for vores biskopper og andre ledere. Dette fokus må være åndeligt kraftfuldt og hjælpe vores unge til at blive den bataljon af unge, som præsident Nelson har bedt dem om at blive.

Samlet mønster

Denne indsats er, tillige med de øvrige bekendtgørelser i de sidste par år, ikke enkeltstående ændringer. Hver tilpasning er en del af et samlet mønster for at velsigne de hellige og forberede dem på at møde Gud.

En del af mønstret gælder den opvoksende generation. Vores unge bliver bedt om at tage mere personligt ansvar i en yngre alder – uden at forældre og ledere overtager det, de unge selv kan gøre.⁵

Bekendtgørelse

I dag bekendtgør vi organisatoriske ændringer for unge på menigheds- og stavspan. Som præsident Nelson forklarede, vil søster Bonnie H. Cordon tale om ændringer for Unge Piger i aften. Et formål med de ændringer, jeg nu vil tale om, er at styrke bærere af Det Aronske Præstedømme, kvorummer og kvorumspræsidentskaber. Disse ændringer er i tråd med vores praksis med Lære og Pagter 107:15, hvor der står: »Biskoprådet udgør præsidentskabet for [det aronske] præstedømme og besidder nøglerne eller myndigheden til dette.«

Ifølge skriften er en af biskoppens opgaver at præsidere over præster og sidde i råd med dem og undervise dem om pligterne i deres embede.⁶ Derudover vil førsterrådgiveren i biskoprådet få specifikt ansvar for lærere og andenrådgiveren for diakoner.

Som følge heraf vil Unge Mænds præsidentskab i menighederne ophøre for at stemme overens med denne åbning i Lære og Pagter. Disse trofaste brødre har gjort meget godt, og vi udtrykker stor påskønnelse til dem.

Det er vores håb, at biskopråd vil lægge stor vægt og fokus på unge mænds præstedømmepligter og hjælpe dem i deres kvorumsopgaver. Kompetente voksne vejledere for Unge Mænd vil blive kaldet til at assistere Det Aronske Præstedømmes kvorummer og biskoprådet i deres opgaver.⁷ Vi er sikre på, at flere unge mænd og unge piger vil tage udfordringen op og blive på pagtsstien på grund af dette laserlignende fokus på vores unge.

I Herrens inspirerede mønster har biskoppen ansvaret for alle i menigheden. Han velsigner de unges forældre, såvel som de unge. En biskop opdagede, da han rådgav en ung mand, der kæmpede med pornografi, at han kun

kunne hjælpe denne unge mand med hans omvendelse, når han hjalp forældrene til at reagere med kærlighed og forståelse. Den unge mands heling blev heling for hele hans familie og blev muliggjort gennem biskoppens arbejde for hele familien. Den unge mand er nu en værdig bærer af Det Melkisedekske Præstedømme og fuldtidsmissionær.

Som denne historie angiver, så vil disse ændringer:

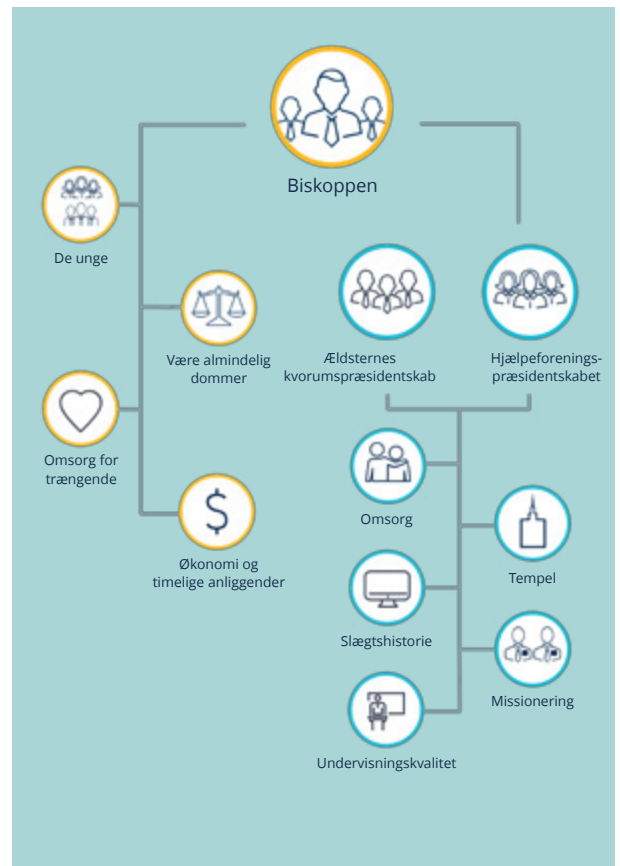
- Hjælpe biskopper og deres rådgivere til at have fokus på deres hovedansvar for de unge og primarybørn.
- Placere Det Aronske Præstedømmes kraft og pligter centralt i alle unge mænds personlige liv og mål.

Disse tilpasninger vil også:

- Fremhæve ansvar for kvorumspræsidentskaber i Det Aronske Præstedømme og deres direkte rapporteringslinje til biskoprådet.
- Motivere voksne ledere til at assistere og undervise kvorumspræsidentskaber i Det Aronske Præstedømme i at højne deres embedes magt og myndighed.

Som nævnt mindsker disse tilpasninger ikke biskoprådets ansvar for *unge piger*. Som præsident Nelson lige har sagt: »[Biskoppens] første og vigtigste ansvar er at tage sig af de unge mænd og *unge piger* i sin menighed.«⁸

Hvordan vil vores elskede og hårdt arbejdende biskopper opfylde dette

ansvar? Som I husker, blev Det Melkisedekske Præstedømmes kvorummer i 2018 tilpasset for at arbejde endnu tættere sammen med Hjælpeforeningen, så ældsternes kvorum og Hjælpeforeningen under biskoppens ledelse kan udføre vigtige opgaver, som tidligere optog meget af hans tid. Disse opgaver omfatter missionering samt tempeltjeneste og slægtshistorie i menigheden⁹ – såvel som en stor del af at drage omsorg for menighedens medlemmer.

Biskoppen *kan ikke* uddelegere opgaver, såsom at styrke de unge, være en almindelig dommer, tage sig af de trængende og føre tilsyn med økonomi og timelige anliggender. De fylder dog mindre, end vi måske tidligere har antaget. Som ældste Jeffrey R. Holland forklarede sidste år, da tilpasningerne til Det Melkisedekske Præstedømmes kvorummer blev bekendtgjort: »Biskoppen forbliver selvfølgelig den præsidierende højpræst i menigheden. Denne nye struktur [for ældsternes kvorum og Hjælpeforeningen] bør give ham mulighed for at præsidere over

Det Melkisedekske Præstedømmes og Hjælpeforeningens arbejde, *uden at det kræver, at han udfører arbejdet for nogle af disse organisationer.*¹⁰

For eksempel kan en Hjælpeforeningspræsident og en ældsternes kvorumspræsident efter anmodning påtage sig en større rolle i at vejlede voksne – og ligeledes kan en præsident for Unge Piger vejlede de unge piger. Selvom det kun er biskoppen, der kan virke som almindelig dommer, har disse andre ledere også ret til åbenbaring fra himlen for at hjælpe med udfordringer, der ikke kræver en almindelig dommer eller omhandler nogen form for mishandling.¹¹

Det betyder ikke, at en ung pige ikke kan eller bør tale med biskoppen eller sine forældre. Biskoprådets fokus er de unge! Men det betyder, at en leder i Unge Piger kan være den, der bedst imødekommer den enkelte unges behov. Biskoprådet er lige så bekymret for unge piger som unge mænd, men vi anerkender den styrke, der findes i at have stærke, engagerede og fokuserede ledere for Unge Piger, der elsker og underviser, mens de ikke overtager rollen for klassepræsidentskaber, men hjælper de unge til at få succes i de roller.

Søster Cordon vil fortælle om flere spændende ændringer for unge piger i aften. Men jeg vil bekendtgøre, at Unge Pigers præsident i menigheden nu vil rapportere og rådføre sig direkte med menighedens biskop. Tidligere har denne opgave kunnet uddelegeres til en rådgiver, men fremover vil unge piger være et direkte ansvar for den, der sidder med de præsiderende nøgler for menigheden. Hjælpeforeningens præsident vil fortsat rapportere direkte til biskoppen.¹²

På øverste niveau og stavsniveau vil der fortsat være Unge Mænds præsidentskaber. På stavsniveau vil et højrådsmedlem være Unge Mænds præsident¹³ og vil, sammen med de højrådsmedlemmer med ansvar for Unge Piger og Primary, være en del af stavens komité for Det Aronske Præstedømme og Unge Piger. Disse brødre vil arbejde med stavens præsidentskab for Unge Piger i denne komité. En rådgiver i stavspræsidentskabet vil være formand for denne komité, der vil få en større betydning, da mange programmer og aktiviteter i det nye initiativ for børn og unge vil foregå på stavsniveau.

Disse højrådsmedlemmer kan, under stavspræsidentskabets ledelse, være en ressource for biskopper og kvorummer

i Det Aronske Præstedømme, på lignende måde som den tjeneste højrådsmedlemmer yder for ældsternes kvorum i menigheder.

I den forbindelse vil et andet højrådsmedlem virke som stavens søndagsskolepræsident og kan, efter behov, tjene i stavens komité for Det Aronske Præstedømme og Unge Piger.¹⁴

Yderligere organisatoriske ændringer vil blive mere indgående forklaret i information, der sendes til ledere. Disse forandringer omfatter:

- Biskoprådets ungdomskomitemøde vil blive erstattet af et menighedens ungdomsråd.
- Ordet »GUF« bruges ikke længere og vil blive kaldt »Unge Pigers aktiviteter«, »Det Aronske Præstedømmes kvorumsaktiviteter« eller »ungdomsaktiviteter« og vil afholdes ugentligt, hvor det er muligt.
- Menighedens budget for ungdomsaktiviteter bliver delt retfærdigt mellem Unge Mænd og Unge Piger i forhold til antallet af unge i hver organisation. Et tilstrækkeligt beløb vil blive givet til primaryaktiviteter.
- På alle niveauer – menighed, stav og øverste – vil vi bruge ordet »organisation« i stedet for ordet

»hjelpeorganisation«. De, der leder organisationerne Hjælpeforeningen, Unge Piger, Unge Mænd, Primary og Søndagsskolen på øverste kirkeniveau, vil blive kaldt »øverste ledere«. De, der leder organisationer på menigheds- og stavniveau, vil blive kaldt »menighedsledere« og »stavsledere«.¹⁵

De ændringer, der er blevet omtalt i dag, kan træde i kraft lige så snart grene, menigheder, distrikter og stave er klar, men bør være på plads den 1. januar 2020. Disse tilpasninger repræsenterer, når de kombineres og integreres med tidligere tilpasninger, en åndelig og organisatorisk indsats i tråd med læresætninger til at velsigne enhver mand, kvinde, ung og ethvert barn til at hjælpe hinanden med at følge vor Frelser Jesu Kristi eksempel, når vi udvikler os på pagtsstien.¹⁵

Kære brødre og søstre, jeg lover jer og vidner om, at disse omfattende tilpasninger, under ledelse af en inspireret præsident og profet, Russell M. Nelson, vil styrke alle medlemmer af Kirken. Vores unge vil udvikle større tro på Frelseren, blive beskyttet mod modstanderens fristelser og blive forberedt til at møde livets udfordringer. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Russell M. Nelson i »Latter-day Saint Prophet, Wife and Apostle Share Insights of Global Ministry«, Newsroom, 30. okt. 2018, newsroom.ChurchofJesusChrist.org.
2. Derudover har I gjort en særlig indsats for at bruge Kirkens rigtige navn, som belært af præsident Russell M. Nelson, og at huske vor Frelser med kærlighed og ærbødighed, når I har gjort det.
3. »Medlemmer af Jesu Kristi Kirke bliver sendt ud for »at arbejde i hans vingård for menneskesjælens frelse« (L&P 138:56). Dette arbejde med frelse omfatter missionering, fastholdelse af nyomvendte, aktivering af mindre aktive medlemmer, tempeltjeneste og

- slægtshistorie samt undervisning i evangeliet. Biskoprådet leder dette arbejde i menigheden og bliver hjulpet af andre medlemmer af menighedsrådet« (Håndbog 2: Forvaltning af Kirken, 5.0, ChurchofJesusChrist.org).
4. Som ledere elsker vi medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige for jeres godhed og rolle som discipel. Vi hylder de personer, de mødre, de fædre, de unge og de børn, der går på pagtsstien – og gør det med hengivenhed og glæde.
 5. I 2019 begyndte 11-årige diakoner at uddele nadveren, og 11-årige unge piger og unge mænd fik en tempelanbefaling med begrænset anvendelse. Sidste år udfordrede præsident Nelson vores unge mænd og unge piger til at være en del af en bataljon af unge og indsamle det spredte Israel på begge sider af sløret (se »Zions ungdom«, verdensomspændende foredrag for unge, 3. juni 2018, HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org). Reaktionen har været dramatisk.
 Fuldtidsmissionærer tjener nu på enestående vis i en yngre alder. Siden 6. oktober 2012 har unge mænd kunnet tjene fra de er 18 år, og unge kvinder fra de er 19 år.
 6. »Videre, den pligt, der påhviler præsidenten for Arons præstedømme, er at præsidere over ... præster[ne] og sidde i råd med dem, for at lære dem pligterne i deres embede ... denne præsident skal være biskop; for dette er en af pligterne i dette præstedømme« (L&P 107:87-88).
 7. Voksne ledere vil også blive kaldet som kvorumsspecialister i Det Aronske Præstedømme til at assistere med programmer og aktiviteter og deltage i kvorumsmøder, så biskoprådet jævnlige kan besøge Unge Pigers klasser og aktiviteter og lejlighedsvis besøge Primary. Nogle specialister kan kaldes til at hjælpe med et særligt arrangement, som for eksempel lejr. Andre kan kaldes i længere tid for at assistere kvorumsvæjledere. Der vil altid være mindst to voksne mænd til stede ved hvert kvorumsmøde, program eller aktivitet. Selvom roller og titler vil ændre sig, forventer vi ikke, at antallet af voksne, der

- tjener og støtter kvorummer i Det Aronske Præstedømme, mindskes.
8. Russell M. Nelson, »Vidner, Det Aronske Præstedømmes kvorummer og Unge Pigers klasser«, *Liahona*, nov. 2019; se også Ezra Taft Benson »Til kirkens unge piger«, *Stjernen*, jan. 1987, s. 74.
 9. Vi råder også biskopper til at bruge mere tid med unge voksne medlemmer og deres familie.
 10. Jeffrey R. Holland, generalkonferencens lederskabsmøde, apr. 2018; se også »Effektiv omsorg«, ministering.ChurchofJesusChrist.org. Ældste Holland fortalte, at det ansvar, biskopper ikke kan uddelegere, er at præsidere over Det Aronske Præstedømmes kvorummer og de unge piger, være en almindelig dommer, føre tilsyn med Kirkens økonomi og timelige anliggender og tage sig af de fattige og trængende. Ældsternes kvorumspræsidentskab og Hjælpeforeningens præsidentskab kan tage hovedansvaret for missionering, tempeltjeneste og slægtshistorie, kvaliteten af undervisningen i menigheden og se til og yde omsorg for Kirkens medlemmer.
 11. Udover de situationer, der kræver en almindelig dommers nøgler, bør sager om mishandling af enhver art håndteres af biskoppen i henhold til Kirkens retningslinjer.
 12. Stavens hjælpeforeningspræsident vil fortsat rapportere direkte til stavspræsidenten.
 13. Rådgivere til stavens Unge Mænds præsident kan kaldes blandt medlemmer af staven eller, efter behov, kan det være det højrådsmedlem med ansvar for Unge Piger og det højrådsmedlem med ansvar for Primary.
 14. Den bror, der tjener som søndagsskolepræsident, har primært ansvaret for læseplanen for de unge to søndage om måneden.
 15. Præsidentskaber for Hjælpeforeningen, Unge Piger, Unge Mænd, Søndagsskolen og Primary på øverste niveau og stavniveau er øverste ledere eller stavsledere. I menigheden leder biskoprådet de unge mænd, så vejledere i Det Aronske Præstedømmes kvorummer er ikke menighedsledere.

MARK L. PACE
Søndagsskolens hovedpræsident

Kom og følg mig – Herrens modstrategi og proaktive plan

Herren forbereder sit folk til modstanderens angreb. Kom og følg mig er Herrens modstrategi og proaktive plan.

Vi glæder os over at mødes til denne herlige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det er en velsignelse at modtage Herrens sind og vilje gennem hans profeters og apostles lærdomme. Præsident Russell M. Nelson er Herrens levende profet. Vi er så taknemmelige for hans inspirerede råd og vejledning, vi har modtaget i dag.

Jeg føjer mit vidnesbyrd til dem, der er blevet båret tidligere. Jeg bærer vidnesbyrd om Gud, vor evige Fader. Han lever og elsker os og våger over os. Hans plan for lykke giver os velsignelsen ved dette liv og vores endelige tilbagevenden til hans nærhed.

Jeg bærer også vidnesbyrd om Jesus Kristus. Han er Guds enbårne Søn. Han *frelste os* fra død, og han forløser os fra synd, når vi udøver tro på ham og omvender os. Hans uendelige sonoffer på vores vegne bringer udødelighedens og det evige livs velsignelser. »Vi takker Gud for den enestående gave, som han gav os i form af sin guddommelige Søn« (»Den levende Kristus: Apostlenes

vidnesbyrd«, *Liahona*, maj 2017, indersiden af forsiden).

Sidste dages hellige over hele verden er velsignet ved at tilbede Jesus Kristus i hans templer. Et af disse templer er lige for tiden under opførelse i Winnipeg i Canada. Min hustru, Anne Marie, og jeg havde mulighed for at besøge byggepladsen i august i år. Templet er smukt

designet og vil sandelig blive storslået, når det er færdigt. Men man kan ikke have et storslået tempel i Winnipeg eller andre steder uden et solidt og fast fundament.

Forholdene i Winnipeg med, at jorden fryser og tør, og at jorden derved udvider sig, gjorde det udfordrende at forberede fundamentet til templet. Derfor blev det besluttet, at fundamentet til dette tempel skulle bestå af 70 stålpæle indkapslet i beton. Disse pæle er cirka 20 meter lange og 30 til 50 centimeter i diameter. De blev banket ned i jorden, indtil de ramte grundfjeldet cirka 15 meter under overfladen. På denne måde sørger de 70 pæle for et solidt, fast fundament til det, der bliver til det smukke tempel i Winnipeg.

Som sidste dages hellige søger vi et lignende fast og sikkert fundament i vores liv – et åndeligt fundament, vi har brug for på vores rejse gennem jordelivet og tilbage til vores himmelske hjem. Dette fundament er grundlagt på grundfjeldet af vores omvendelse til Herren Jesus Kristus.

Vi husker Helamans lærdomme i Mormons Bog: »Og se, mine sønner, husk, husk, at det er på klippen, vor

forløser, som er Kristus, Guds Søn, at I skal bygge jeres grundvold, så når Djævelen udsender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden ... at det ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i elendighedens og den uendelig jammers kløft på grund af den klippe, som I er bygget på, som er en sikker grundvold, en grundvold, hvorpå menneskene, hvis de bygger derpå, ikke kan falde« (Hel 5:12).

Med tak lever vi i en tid, hvor profeter og apostle underviser os om Frelseren Jesus Kristus. Når vi følger deres råd, hjælper det os til at grundlægge et fast fundament i Kristus.

For et år siden kom præsident Russell M. Nelson i sine indledende bemærkninger til oktoberkonferencen 2018 med denne erklæring og advarsel: »Kirkens mål har længe været at hjælpe alle medlemmer til at øge deres tro på vor Herre Jesus Kristus og på hans forsoning, at hjælpe dem med at indgå og holde deres pagter med Gud og at styrke og besegle deres familie. Det er ikke let i denne komplicerede verden i dag. Modstanderen forøger eksponentielt sine angreb på tro og på os og vores familie. For at overleve åndeligt må vi have *modstrategier og proaktive planer*« (»Indledende bemærkninger«, *Liahona*, nov. 2018, s. 7; fremhævelse tilføjet).

Efter præsident Nelsons budskab introducerede ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum ressourcen til enkeltpersoner og familier, *Kom og følg mig*. Hans bemærkninger indeholder følgende udtalelser:

- »Det nye materiale til hjemmestudium *Kom og følg mig* ... er tænkt som en hjælp til, at medlemmerne lærer om evangeliet derhjemme.«
- »Denne ressource er til alle enkeltpersoner og familier i Kirken« (*Kom*

og følg mig – For enkeltpersoner og familier, 2019, s. vi).«

- »Vi vil gerne skabe en balance mellem de oplevelser, vi har i kirken og i hjemmet, på en måde, som i større grad vil øge tro, åndelighed og gøre vores omvendelse til vor himmelske Fader og Herren Jesus Kristus mere inderlig« (»Inderlig og varig omvendelse til vor himmelske Fader og Herren Jesus Kristus«, *Liahona*, nov. 2018, s. 9-10).

Med start i januar dette år begyndte sidste dages hellige over hele verden at studere Det Nye Testamente med ressourcen *Kom og følg mig* som vores vejledning. Med et ugentligt skema hjælper *Kom og følg mig* os til at studere skrifterne, evangeliets lære samt profeternes og apostlenes lærdomme. Det er en vidunderlig ressource for os alle.

Efter ni måneder med denne verdensomspændende indsats for skriftstudium, hvad ser vi så? Vi ser sidste dages hellige over alt, der vokser i tro på og hengivenhed for Herren. Vi ser enkeltpersoner og familier afsætte tid i løbet af ugen til at studere Frelserens ord. Vi ser forbedret evangelisk undervisning i vores søndagsklasser, når vi studerer skrifterne derhjemme og deler vores indsigt i kirken. Vi ser større glæde og enhed i familien, nu vi

er gået fra bare at læse skrifterne til at studere skrifterne indgående.

Det har været mit privilegium at tale med mange sidste dages hellige og selv høre deres oplevelser med *Kom og følg mig*. Deres udtalelser om tro fylder mit hjerte med glæde. Her er blot nogle få af de kommentarer, jeg har hørt fra forskellige medlemmer af Kirken i forskellige dele af verden:

- En far fortalte: »Jeg nyder *Kom og følg mig*, da det giver mig en mulighed for at bære vidnesbyrd om Frelseren for mine børn.«
- I et andet hjem sagde et barn: »Det er en mulighed for at høre mine forældre bære deres vidnesbyrd.«
- En mor fortalte: »Vi er blevet inspireret til, hvordan vi sætter Gud først. Den tid, vi [troede, vi] ikke havde, er blevet [fyldt] med håb, glæde, fred og succes på måder, vi ikke vidste var mulige.«
- Et par sagde: »Vi læser skrifterne helt anderledes, end vi nogensinde før har læst dem. Vi lærer så meget mere, end vi nogensinde før har lært. Herren ønsker, at vi ser ting anderledes. Herren forbereder os.«
- En mor bemærkede: »Jeg elsker, at vi lærer de samme ting sammen. Før, så læste vi det. I dag, så lærer vi det.«
- En søster delte dette indsigtfulde perspektiv: »Før havde man

lektionen, og skrifterne understøttede den. Nu har man skrifterne, og lektionen understøtter dem.«

- En anden søster sagde: »Jeg føler en forskel, når jeg gør det, [sammenlignet med] når jeg ikke gør det. Jeg synes, at det er lettere at tale med andre om Jesus Kristus og vores tro.«
- En bedstemor sagde: »Jeg ringer til mine børn og børnebørn om søndagen, og vi deler indsigt fra *Kom og følg mig* sammen.«
- En søster sagde: »*Kom og følg mig* føles som om, at Frelseren personligt betjener mig. Det er inspireret fra himlen.«
- En far bemærkede: »Når vi bruger *Kom og følg mig*, er vi ligesom israelitterne, hvor vi afmærker vores dørstolper og beskytter vores familie mod ødelæggerens påvirkning.«

Brødre og søstre, det er en glæde at tale med jer og høre, hvordan

jeres bestræbelser med *Kom og følg mig* velsigner jeres liv. Tak for jeres hengivenhed.

At studere skrifterne med *Kom og følg mig* som vejledning styrker vores omvendelse til Jesus Kristus og hans evangelium. Vi bytter ikke blot en time mindre i kirken om søndagen med en time mere med skriftstudium derhjemme. At lære om evangeliet er en konstant indsats gennem hele ugen. En søster delte indsigtfuldt følgende: »Målet er ikke at gøre kirken en time kortere, det er at gøre kirken seks dage længere!«

Tænk igen på den advarsel, som vores profet, præsident Nelson, gav, da han indledte oktoberkonferencen 2018:

»Modstanderen forøger eksponentielt sine angreb på tro og på os og vores familie. For at overleve åndeligt må vi have modstrategier og proaktive planer« (»Indledende bemærkninger«, s. 7).

Så (cirka 29 timer senere) søndag eftermiddag afsluttede han

konferencen med dette løfte: »Når I flittigt arbejder på at omforme jeres hjem til et centrum for at lære om og af evangeliet, vil ... modstanderens indflydelse i jeres liv og i jeres hjem ... aftage« (»Bliv forbilledlige sidste dages hellige«, *Liahona*, nov. 2018, s. 113).

Hvordan kan modstanderens angreb øges eksponentielt, mens modstanderens indflydelse på samme tid faktisk er aftagende? Det kan ske, og det sker, overalt i Kirken, fordi Herren forbereder sit folk på modstanderens angreb. Kom og følg mig er Herrens modstrategi og proaktive plan. Som præsident Nelson sagde: »Den nye koordinerede læseplan, som er centreret om hjemmet og støttet af Kirken, kan frigøre kraft i familierne.« Men det kræver og vil kræve vores bedste bestræbelser, vi skal »samvittighedsfuldt og omhyggeligt [følge] op på den, så de kan omdanne [vores] hjem til et fristed for tro« (»Bliv forbilledlige sidste dages hellige«, s. 113).

Præsident Nelson sagde trods alt også: »Vi er hver især ansvarlig for vores personlige, åndelige vækst« (»Indledende bemærkninger«, s. 8).

Med ressourcen *Kom og følg mig* forbereder Herrens os »på de hårde tider, vi nu står overfor« (Quentin L. Cook, »Inderlig og varig omvendelse«, s. 10). Han hjælper os til at grundlægge en »sikker grundvold, en grundvold, hvorpå menneskene, hvis de bygger derpå, ikke kan falde« (Hel 5:12) – grundvolden af et vidnesbyrd, der er fast forankret i grundfeltet til vores omvendelse til Herren Jesus Kristus.

Må vores daglige bestræbelser med at studere skrifterne styrke os og gøre os værdige til disse lovede velsignelser. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

ÆLDSTE L. TODD BUDGE
De Halvfjerds

Gennemgående og ukuelig tillid

At stole på Herren omfatter at stole på hans timing, og det kræver tålmodighed og udholdenhed, der varer længere end livets storme.

Vores søn Dan blev meget syg på sin mission i Afrika og blev bragt til en lægeklinik med begrænsede ressourcer. Da vi læste hans første brev til os efter hans sygdom, forventede vi, at han ville være modløs, men i stedet skrev han: »Selv da jeg lå på skadestuen, følte jeg fred. Jeg har aldrig været så gennemgående og ukuelig glad i mit liv.«

Da min hustru og jeg læste disse ord, blev vi overvældet af følelser.

Gennemgående og ukuelig glad. Vi havde aldrig hørt glæde beskrevet på den måde, men hans ord syntes at være sande. Vi vidste, at den glæde, han beskrev, ikke blot var velbehag eller et opløftet sindelag, men fred og glæde, der kommer, når vi overgiver os selv til Gud og sætter vores lid til ham i *alt*.¹ Vi havde også haft disse tidspunkter i vores liv, hvor Gud talte fred til vores sjæl og fik os til at have håb i Kristus, selv når livet var hårdt og usikkert.²

Lehi lærer os, at hvis Adam og Eva ikke var faldet, »ville de være forblevet i en tilstand af uskyld uden at have glæde, for de kendte ikke til elendighed ...

Men se, *alt* er blevet gjort i hans visdom, han som ved *alt*.

Adam faldt, for at menneskene kunne blive til, og menneskene er til for at kunne nyde glæde.³

På en paradoksalsk måde forbereder trængsler og sorger os på at opleve glæde, hvis vi vil stole på Herren og hans plan for os. Denne sandhed bliver smukt udtrykt af en digter fra det 13. århundrede: »Sorg forbereder dig på glæde. Den fejer voldsomt alt ud af dit hus, så at ny glæde kan finde plads til at komme ind. Den ryster de gule blade fra dit hjertes gren, så at friske, grønne blade kan vokse i deres sted. Den rykker de rådne rødder op, så nye rødder, der er gemt under jorden, har plads til at vokse. Hvad sorg end ryster løs fra dit hjerte, vil langt bedre ting tage deres plads.«⁴

Præsident Russell M. Nelson har sagt: »[Den glæde] Frelseren tilbyder [os] ... er konstant, den forvisser os om, at vores »modgang og ... trængsler ... kun [skal] vare et øjeblik« (L&P 121:7) og de vil blive helliget til vores gavn.«⁵ Vores prøvelser og trængsler kan give plads til større glæde.⁶

Evangeliets gode nyheder er ikke løftet om et liv fri for sorg og prøvelse, men et liv fuld af formål og mening – et liv, hvor vores sorger og trængsler kan blive »opslugt i glæden over Kristus.«⁷ Frelseren erklærede: »I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden.«⁸ Hans evangelium er et budskab om håb. Sorg koblet med håb i Jesus Kristus indeholder løftet om evigtvarende glæde.

Beretningen om jereditternes rejse til det forjættede land kan bruges som

metafor for vores rejse gennem jordelivet. Herren lovede Jereds bror og hans folk, at han ville »drage foran [dem] ind i et land, som er mere udsøgt end alle andre lande på jorden.«⁹ Han befalede dem at bygge fartøjer, og de gik lydigt i gang med at bygge dem ifølge Herrens instruktioner. Men efterhånden som arbejdet skred frem, blev Jereds bror bekymret for, om Herrens design for fartøjerne var tilstrækkeligt. Han sagde:

»O Herre, jeg har udført det arbejde, som du har befalet mig, og jeg har lavet fartøjerne sådan, som du har vist mig.

Og se, o Herre, i dem findes der intet lys.«¹⁰

»O Herre, vil du tillade, at vi skal krydse dette store vand i mørke?«¹¹

Har I nogensinde udgydt jeres sjæl for Gud på en sådan måde? Når I har stræbt efter at leve, som Herren befalede, og jeres retskafne forventninger ikke bliver indfriet, har I så nogensinde overvejet, om I skal gå gennem livet i mørke?¹²

Jereds bror udtrykte derefter en endnu større bekymring om deres evne til at overleve i fartøjerne. Han udbrød: »Og vi omkommer også, for i dem kan vi ikke ånde anden luft end den, som findes i dem.«¹³ Har livets besværligheder nogle gange gjort det svært for jer at ånde og har fået jer til at undre jer over, hvordan I kan komme igennem dagen, for slet ikke at tale om at komme tilbage til jeres himmelske hjem?

Efter Herren havde arbejdet med Jereds bror for at løse alle hans bekymringer, forklarede han så: »I kan ikke krydse dette store dyb, medmindre jeg bereder [en løsning for] jer mod havets bølger og de vinde, som er udgået, og de oversvømmelser, som skal komme.«¹⁴

Herren gjorde det klart, at jereditterne i sidste ende ikke kunne komme til det forjættede land uden ham. Det var ude af deres kontrol, og den eneste måde, som de kunne komme over det store dyb, var ved at sætte deres lid til ham. Disse oplevelser og denne vejledning fra Herren syntes at øge Jereds brors tro og styrke hans tillid til Herren.

Læg mærke til, hvordan hans bønner ændrede sig fra spørgsmål og bekymringer til udtryk for tro og tillid:

»Og jeg ved, o Herre, at du har al magt og kan gøre, hvad end du vil til menneskets gavn ...

Se, o Herre, du kan gøre dette. Vi ved, at du er i stand til at vise stor magt, som synes lille for menneskers forstand.«¹⁵

Det står skrevet, at jereditterne derefter »gik ... ombord i deres ... fartøjer og stod til søs, idet de *betroede* sig til Herren deres Gud.«¹⁶ At *betro* vil sige at overdrage eller overgive sig. Jereditterne gik ikke ind i deres fartøjer, fordi de præcis vidste, hvordan tingene ville udarte sig på deres rejse. De gik ombord, fordi de havde lært at stole på Herrens kraft, godhed og barmhjertighed, og de var derfor villige til at overgive sig selv og al tvivl eller frygt, de måtte have, til Herren.

For nylig var vores barnebarn Abe bange for at sidde på et af karrusel-dyrene, der bevæger sig op og ned. Han foretrak et, som ikke bevægede sig. Hans bedstemor overtalte ham endelig til, at det var sikkert, så eftersom han stolede på hende, steg han op. Han sagde så med et stort smil: »Jeg føler mig ikke sikker, men jeg er sikker.« Måske er det således, at jereditterne følte det. At stole på Gud føles måske ikke altid sikkert i begyndelsen, men glæde følger.

Rejsen var ikke let for jereditterne. »De [blev] mange gange ... begravet i havets dyb, på grund af bølgerne, der var så høje som bjerge.«¹⁷ Alligevel står der skrevet, at »vinden aldrig hørte op med at blæse [dem] *mod* det forjættede land.«¹⁸ Hvor svært det end er at forstå, især på de tidspunkter i vores liv, hvor modvinden er stærk, og havet er turbulent, så kan vi finde trøst i at vide, at Gud i sin uendelige godhed altid blæser os hjemad.

Beretningen fortsætter: »De [blev] drevet frem; og ingen af havets uhyrer kunne knuse dem, ej heller kunne nogen hval gøre dem skade; og de havde lys til stadighed, hvad enten de var oven over vandet eller under vandet.«¹⁹ Vi lever i en verden, hvor

dødens voldsomme bølger, fysiske og psykiske sygdomme og prøvelser og trængsler af enhver slags slår imod os. Men gennem tro på Jesus Kristus og ved at vælge at stole på ham kan vi også have konstant lys, hvad enten det er over vandet eller under vandet. Vi kan have forvisning om, at Gud aldrig holder op med at blæse os mod vores himmelske hjem.

Mens jereditterne blev kastet rundt i fartøjerne, »sang [de] lovsange til Herren ... og [de] takkede og priste Herren hele dagen lang; og når natten kom, holdt de ikke op med at prise Herren.«²⁰ De følte glæde og taknemmelighed, selv midt i deres trængsler. De var endnu ikke ankommet til det forjættede land, alligevel frydede de sig i den lovede velsignelse på grund af deres gennemgående og ukuelige tillid til ham.²¹

Jereditterne drev rundt på vandet i 344 dage.²² Kan I forestille jer det? At stole på Herren omfatter at stole på hans timing, og det kræver tålmodighed og udholdenhed, der varer længere end livets storme.²³

Til sidst gik jereditterne »i land på kysten af det forjættede land. Og da de havde sat fod på kysten af det forjættede land, bøjede de sig ned på landets overflade og ydmygede sig for Herren og udgød glædestårer for Herren på grund af hans store, milde barmhjertighed imod dem.«²⁴

Hvis vi trofast holder vores pagter, vil vi også en dag komme sikkert hjem, og vi vil bøje os for Herren og udgyde glædestårer på grund af hans store, milde barmhjertighed i vores liv, deriblandt de sorger, der gør plads til mere glæde.²⁵

Jeg bærer vidnesbyrd om, at når vi betror os selv til Herren og lever med gennemgående og ukuelig tillid til Jesus Kristus og hans guddommelige

formål i vores liv, vil han give os forvisning, tale fred til vores sjæl og få os til at »håbe på vor udfrielse ved ham.«²⁶

Jeg vidner om, at Jesus er Kristus. Han er kilden til al glæde.²⁷ Hans nåde er tilstrækkelig, og han er mægtig til at frelse.²⁸ Han er verdens lys, liv og håb.²⁹ Han vil ikke lade os gå fortabt.³⁰ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Alma 36:3, 57:27.
2. Se Alma 58:11.
3. 2 Ne 2:23-25; fremhævelse tilføjet.
4. Se *The Mathnawi of Jalalu'ddin Rumi*, 1925-1940, overs. Reynold A. Nicholson, bd. 5, s. 132.
5. Russell M. Nelson, »Glæde og åndelig overlevelse«, *Liahona*, nov. 2016, s. 82.
6. Se Neal A. Maxwell, »Pløj med håb«, *Liahona*, juli 2001, s. 73: »Da Jesus forløste os, »døst[e han] sin sjæl til døden« ... Når vi lejlighedsvis »udøser« vores sjæl i personlige bønner, bliver vi på den måde tømt, og der bliver plads til større glæde!«
7. Alma 31:38; se også Neal A. Maxwell, »Brim with Joy«, foredrag holdt på Brigham Young University, 23. jan. 1996, speeches.byu.edu: »Når vi når et punkt med indvielse, vil vores trængsler blive opslugt af Kristi glæde. Det betyder ikke, at vi ikke får trængsler, men de vil blive sat i et perspektiv, der lader os håndtere dem. Med vores stadige søgen

efter glæde og med hvert tiltagende mål af retskaffenhed vil vi opleve endnu en dråbe af fryd – en dråbe efter hinanden – indtil vores hjerte, som udtrykt af en profet, er »fyldt til randen af glæde« (Alma 26:11). Til sidst løber sjælens bæger over!«

8. Joh 16:33.
9. Eter 1:42.
10. Eter 2:18-19.
11. Eter 2:22.
12. Se Joh 8:12.
13. Eter 2:19; sammenlign Mark 4:38; se også Mark 4:35-41.
14. Eter 2:25; fremhævelse tilføjet.
15. Eter 3:4-5.
16. Eter 6:4; fremhævelse tilføjet.
17. Eter 6:6.
18. Eter 6:8; fremhævelse tilføjet; se også 1 Ne 18:8.
19. Eter 6:10.
20. Eter 6:9; se også 1 Ne 18:16.
21. Sammenlign 1 Ne 5:5. Selvom de stadig var i ørkenen, så frydede Lehi sig over de lovede velsignelser.
22. Se Eter 6:11.
23. Se Hebr 10:36; Alma 34:41; L&P 24:8; 64:32.
24. Eter 6:12.
25. Se 1 Ne 1:20; 8:8; Alma 33:16.
26. Alma 58:11.
27. Se Russell M. Nelson, »Glæde og åndelig overlevelse«, s. 82.
28. Se 2 Ne 31:19; Alma 34:18; Moro 10:32.
29. Se »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, *Liahona*, maj 2017, forsiden inderside.
30. Se 1 Ne 1:14.

ÆLDSTE JORGE M. ALVARADO
De Halvfjerds

Når vores tro er blevet prøvet

Når vi følger Guds røst og hans pagtssti, vil han styrke os i vores prøvelser.

Da jeg var barn, tilbød Frank Talley, et medlem af Kirken, at hjælpe min familie med at flyve fra Puerto Rico til Salt Lake City, så vi kunne blive besejlet i templet, men snart begyndte forhindringerne at dukke op. En af mine søstre Marivid blev syg. Mine forældre var urolige og bad om, hvad de skulle gøre, men følte sig tilskyndet til at foretage rejsen. De stolede på, at når de trofast fulgte Herrens tilskyndelse, ville vores familie blive våget over og velsignet – og det blev vi.

Uanset de forhindringer, vi møder i livet, kan vi stole på, at Jesus Kristus vil berede en vej fremad, når vi går i tro. Gud har lovet, at alle, som lever i henhold til de pagter, de har indgået med ham, vil, til hans tid, modtage alle hans lovede velsignelser. Ældste Jeffrey R. Holland har sagt: »Nogle velsignelser kommer hurtigt, andre kommer senere, og nogle kommer først i himlen, men for dem, som modtager Jesu Kristi evangelium, vil de komme.«¹

Moroni sagde, at »tro er det, som man håber på og ikke ser; bestrid det derfor ikke, fordi I ikke ser det, for I modtager intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet prøvet.«²

Vores spørgsmål er: »Hvad bør vi gøre for bedst muligt at håndtere de prøvelser, der kommer på vores vej?«

I sin første offentlige udtalelse som Kirkens præsident sagde præsident Russell M. Nelson: »Som et nyt præsidentskab vil vi gerne begynde med enden i tankerne. Af denne grund taler vi i dag til jer fra et tempel. Målet, som vi alle stræber efter, er at blive begavet med kraft i Herrens hus, besejlet som familie, trofast over for pagter indgået i templet, der gør os

værdige til Guds største gave, nemlig evigt liv. Templets ordinancer og de pagter, I indgår der, er afgørende for at styrke jeres liv, jeres ægteskab og familie og jeres evne til at modstå modstanderens angreb. Jeres tilbedelse i templet og jeres tjeneste der for jeres forfædre vil velsigne jer med øget personlig åbenbaring og fred og vil styrke jeres forpligtelse om at blive på pagtens sti.«³

Når vi følger Guds røst og hans pagtssti, vil han styrke os i vores prøvelser.

Min families rejse til templet for mange år siden var vanskelig, men da vi nærmede os templet i Salt Lake City i Utah, sagde min mor fuld af glæde og tro: »Vi klarer det, Herren vil beskytte os.« Vi blev besejlet som familie, og min søster blev rask. Det skete først, efter at mine forældres tro var blevet prøvet ved at følge Herrens tilskyndelser.

Mine forældres eksempel påvirker stadig vores liv i dag. Deres eksempel lærte os evangeliets læres årsager og hjalp os til at forstå den betydning, det formål og de velsignelser, som evangeliet bringer. En forståelse af Jesu Kristi evangeliets årsager kan også hjælpe os til at møde vores prøvelser med tro.

I sidste ende er alt, hvad Gud opfordrer til og befaler os at gøre, et udtryk for hans kærlighed til os og hans ønske om at give os de velsignelser, der er forbeholdt de trofaste. Vi kan ikke forvente, at vores børn vil lære at elske evangeliet af sig selv, det er vores ansvar at undervise dem. Når vi hjælper vores børn med at lære, hvordan de bruger deres handlefrihed klogt, kan vores eksempel inspirere dem til at træffe deres egne retfærdige valg. Deres trofaste efterlevelse vil så hjælpe deres børn til selv at erkende evangeliets sandhed.

Unge mænd og unge piger, lyt til profeten, der taler til jer. Søg at lære guddommelige sandheder, og søg selv at forstå evangeliet. Præsident Nelson har for nylig rådet: »Hvilken visdom mangler I? ... Følg profeten Josephs eksempel. Find et stille sted ... Ydmyg jer for Gud. Udøs jeres hjerte for vor himmelske Fader. Vend jer til ham for svar.«⁴ Når I søger vejledning fra jeres kærlige himmelske Fader, lyt da til råd fra levende profeter, og se retskafne forældres eksempel, så kan I også blive et stærkt led af tro i jeres familie.

Til forældre med børn, der har forladt pagtsstien, gå stille tilbage. Hjælp dem til at forstå evangeliets sandheder. Begynd nu, det er aldrig for sent.

Vores eksempel på retfærdig levevis kan gøre en stor forskel. Præsident Nelson har sagt: »Som sidste dages hellige er vi blevet vant til at tænke på »kirke«, som noget der sker i vores

kirkebygninger, og som støttes af det, der sker i hjemmet. Vi har behov for en justering af dette mønster. Det er tid til en *kirke centreret om hjemmet*, som støttes af det, der foregår i vores grenes, menigheders og staves bygninger.«⁵

Skrifterne lærer os: »Tilskynd drengen til at følge den vej, han skal gå, selv når han bliver gammel, vil han ikke vige fra den.«⁶

De siger også: »Og se, eftersom forkyndelsen af ordet havde en stærk tendens til at få folket til at gøre det, der var retfærdigt – ja, den havde haft en større virkning på folkets sind end sværdet eller noget som helst andet, der var hændt dem – mente Alma derfor, at det var tjenligt, at de skulle prøve virkeevnen af Guds ord.«⁷

Der fortælles en historie om en kvinde, der var ked af, at hendes søn spiste for meget slik. Uanset hvor meget hun bad ham om at stoppe,

blev han ved med at tilfredsstille sin søde tand. Totalt frustreret besluttede hun at bringe sin søn hen for at se en vis mand, som han respekterede.

Hun nærmede sig ham og sagde: »Hr., min søn spiser for meget slik. Vil du ikke nok fortælle ham, at han skal holde op med at spise det?«

Han lyttede nøje til kvinden, og sagde så til hendes søn: »Gå hjem og kom tilbage om to uger.«

Hun tog sin søn og gik hjem og undrede sig over, hvorfor han ikke

havde bedt drengen om at holde op med at spise så meget slik.

To uger senere kom de tilbage. Den vise mand så direkte på drengen og sagde: »Dreng, du bør stoppe med at spise slik. Det er ikke godt for dit helbred.«

Drengen nikkede og lovede, at han ville.

Drengens mor spurgte: »Hvorfor fortalte du ham ikke det for to uger siden?«

Den vise mand smilede. »For to uger siden spiste jeg selv stadig for meget slik.«

Manden udviste selv så stor integritet, at han vidste, at hans råd kun ville være troværdigt, hvis han selv fulgte det.

Den indflydelse, vi har på vores børn, er større, når de ser os vandre trofast på pagtsstien. Profeten Jakob i Mormons Bog er et eksempel på sådan retfærdighed. Hans søn Enosh skrev om påvirkningen fra sin fars belæringer:

»Jeg, Enosh, der kendte min far som en retfærdig mand – for han oplærte mig i sit sprog og også i Herrens tugt og formaning – og velsignet være min Guds navn for det ...

og de ord, som jeg ofte havde hørt min far tale angående evigt liv

og de helliges glæde, sank dybt i mit hjerte.«⁸

Mødrene til de unge krigere efterlevede evangeliet, og deres børn var fuldstændig overbeviste. Deres leder rapporterede:

»Det var blevet dem fortalt af deres mødre, at hvis de ikke tvivlede, ville Gud udfri dem.

Og de gentog deres mødres ord for mig, idet de sagde: Vi tvivler ikke på, at vore mødre vidste det.«⁹

Enosh og de unge krigere blev styrket af deres forældres tro, og det hjalp dem til at klare deres egen tros prøvelser.

Vi er velsignet med Jesu Kristi gengivne evangelium i vore dage, som løfter os op, når vi føler os modløse eller bekymrede. Vi bliver forsikret om, at vores indsats vil bære frugt til Herrens egen tid, hvis vi trænger os fremad gennem vores tros prøvelser.

Min hustru og jeg ledsagede for nylig sammen med områdepræsident-skabet ældste David A. Bednar til indvielsen af templet i Port-au-Prince i Haiti. Vores søn Jorge, som kom med os, sagde om sin oplevelse: »Vidunderligt, far! Straks ældste Bednar begyndte på indvielsesbønnen, kunne jeg mærke rummet blive fyldt med

varme og lys. Den bøn øgede min forståelse af et tempels formål. Det er virkelig Herrens hus.«

I Mormons Bog lærer Nefi os, at når vi ønsker at kende Guds vilje, vil han styrke os. Han skrev: »Jeg, Nefi, som var overordentlig ung ... og som også nærede store ønsker om at kende til Guds hemmeligheder, jeg anråbte derfor Herren; og se, han kom til mig og blødgjorde mit hjerte, så jeg troede alle de ord, som min far havde talt; derfor satte jeg mig ikke op imod ham, ligesom mine brødre.«¹⁰

Brødre og søstre, lad os hjælpe vores børn og alle omkring os til at følge Guds pagtssti, så Ånden kan undervise dem og blødgøre deres hjerte til at ønske at følge ham hele livet.

Når jeg tænker over mine forældres eksempel, indser jeg, at vores tro på Herren Jesus Kristus vil vise os vejen tilbage til vores himmelske hjem. Jeg ved, at mirakler kommer, når vores tro er blevet prøvet.

Jeg bærer vidnesbyrd om Jesus Kristus og hans sonoffer. Jeg ved, at han er vor Frelser og Udfrier. Han og vor himmelske Fader kom den forårmorgen i 1820 til den unge Joseph Smith, genoprettelsens profet. Præsident Russell M. Nelson er profeten i vore dage. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Jeffrey R. Holland, »En ypperstepræst for de goder, som nu er blevet til«, *Liahona*, jan. 2000, s. 45.
2. Eter 12:6.
3. Russell M. Nelson, »Når vi går fremad sammen«, *Liahona*, apr. 2018, s. 7.
4. Russell M. Nelson, »Åbenbaring for Kirken, åbenbaring for vores liv«, *Liahona*, maj 2018, s. 95.
5. Russell M. Nelson, »Indledende bemærkninger«, *Liahona*, nov. 2018, s. 7.
6. Ordsp 22:6.
7. Alma 31:5.
8. En 1:1, 3.
9. Alma 56:47-48.
10. 1 Ne 2:16.

ÆLDSTE RONALD A. RASBAND
De Tolv Apostles Kvorum

Lad os stå ved vores løfter og pagter

Jeg indbyder jeg til at overveje de løfter og pagter, I indgår med Herren og med andre, med stor integritet og med en viden om, at I står ved jeres ord.

Kære brødre og søstre, må vi ved slutningen af dette møde i vores hjerte bevare de vidnesbyrd, vi har hørt i dag, om sandhederne i Jesu Kristi evangelium. Vi er velsignede ved at have denne hellige tid sammen til at styrke vores løfte til Herren Jesus Kristus om, at vi er hans tjenere, og han er vor Frelser.

Vigtigheden af at indgå og holde løfter og pagter ligger mig meget på sinde. Hvor vigtigt er det for jer at holde jeres ord? At blive stolet på? At gøre som I siger, I vil gøre? At stræbe efter at ære jeres hellige pagter? At have integritet? Ved at være tro mod vores løfter til Herren og andre går vi på pagtsstien tilbage til vor Fader i himlen, og vi føler hans kærlighed i vores liv.

Vor Frelser, Jesus Kristus, er vores store forbillede, når det kommer til at indgå og holde løfter og pagter. Han kom til jorden og lovede at gøre Faderens vilje. Han underviste i evangeliske principper i ord og handling. Han sonede for vores synder, så vi kan leve igen. Han har æret hvert eneste af sine løfter.

Kan det samme siges om os? Hvad er faren ved, at vi snyder lidt, fejler lidt eller ikke helt følger op på vores forpligtelser? Hvad hvis vi går væk fra vores pagter? Vil andre komme til Kristus på grund af vores eksempel? Står I ved jeres ord? Det er ikke en vane at holde sit ord, det er en egenskab for en Jesu Kristi discipel.

Da Herren altid er opmærksom på vores svagheder som mennesker, har han lovet: »Vær derfor ved godt mod og frygt ikke, for jeg, Herren, er med jer og vil stå jer bi.«¹ Jeg har følt hans tilstedeværelse, når jeg har haft brug for bekræftelse, trøst eller større åndelig indsigt eller styrke, og jeg har været meget ydmyg over og er taknemmelig for hans guddommelige ledsagelse.

Herren har sagt: »Hver sjæl, der aflægger sine synder og kommer til mig og påkalder mit navn og adlyder min røst og holder mine befalinger, skal se mit ansigt og vide, at jeg er.«² Det er måske hans ultimative løfte.

Jeg lærte vigtigheden af at holde mit ord i min ungdom. Et eksempel på det er, da jeg stod ret for at citere spejdereden. Vores tilknytning til Boy Scouts of America, der nu ophører, vil altid være en vigtig arv for mig og denne kirke. Til spejderorganisationen, de mange mænd og kvinder, der flittigt har tjent som spejderledere, til møderne – virkelig anerkendelse går dertil – og de unge mænd, der har deltaget i spejderbevægelsen, siger vi: »Tak.«

Ved dette møde har vores kære profet, præsident Russell M. Nelson, og ældste Quentin L. Cook bekendtgjort tilpasninger, der atter vil fokusere vores opmærksomhed på unge og afstemme vores organisationer med åbenbaret sandhed. Derudover forklarede præsident Nelson og præsident M. Russell Ballard sidste søndag det nye program for børn og unge i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige for hele Kirken. Det er et verdensomspændende initiativ, der har fokus på vor Herre og Frelser, Jesus Kristus. Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum er forenede i denne nye retning, og jeg bærer personligt mit vidnesbyrd om, at Herren har vejledt os gennem hvert skridt på

vejen. Jeg er begejstret for, at Kirkens børn og unge oplever denne integrerede fokus på sig både i hjemmet og i kirken – gennem evangelisk læring, tjeneste og aktiviteter og personlig udvikling.

De unges tema for det kommende år, 2020, omhandler Nefis klassiske løfte om at »tage af sted og gøre«. Han skrev: »Og det skete, at jeg, Nefi, sagde til min far: Jeg vil tage af sted og gøre det, som Herren har befale, for jeg ved, at Herren ikke giver nogen befalinger til menneskenes børn, uden at han bereder en vej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem.«³ Selvom det blev sagt for længe siden, står vi i Kirken ved det løfte i dag.

At »tage af sted og gøre« betyder at hæve sig over verdens måder, at få og handle på personlig åbenbaring, at leve retfærdigt med håb og tro på fremtiden, at indgå og holde pagter om at følge Jesus Kristus og derved øge vores kærlighed til ham, verdens Frelser.

En pagt er et tovejs-løfte mellem os og Herren. Som medlemmer af Kirken indgår vi pagt ved dåben om at påtage os Jesu Kristi navn og leve, som han gjorde. Ligesom dem, der blev døbt ved Mormons vande, indgår vi pagt om at blive hans folk, »at bære hinandens byrder, så de bliver lette ... og ... at sørge med dem, der sørger ... trøste dem, der står i behov for trøst, og at stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder.«⁴ Når vi yder omsorg for hinanden i Kirken, afspejler det vores forpligtelse til at ære netop disse løfter.

Når vi nyder nadveren, fornyr vi pagten om at påtage os hans navn og indgår yderligere løfter om at forbedre os. Vores daglige tanker og handlinger, både store og små, afspejler vores forpligtelse over for ham. Hans løfte til os er til gengæld: »Hvis I altid erindrer mig, skal I have min Ånd til at være hos jer.«⁵

Mit spørgsmål i dag er: Står vi ved vores løfter og pagter, eller er de nogle gange halvhjertede forpligtelser, vi overfladisk indgik og dermed nemt brød? Når vi siger til nogen: »Jeg vil bede for dig,« gør vi det så? Når vi lover: »Jeg vil være der og hjælpe,« er vi der så? Når vi forpligter os til at betale en gæld, gør vi det så? Når vi løfter vores hånd for at opretholde et medlem i en ny kaldelse, hvilket betyder at støtte, gør vi det så?

En aften, da jeg var ung, sad min mor og jeg i fodenden af hendes seng og hun talte inderligt om vigtigheden

af at efterleve visdomsordet. »Jeg kender af erfaring fra andre fra år tilbage,« sagde hun, »det tab af åndelighed og følsomhed, der kommer af ikke at følge visdomsordet.« Hun så mig direkte ind i øjnene, og jeg følte hendes ord gennemtrænge mit hjerte: »Lov mig Ronnie, i dag (hun kaldte mig Ronnie), at du altid vil efterleve visdomsordet.« Jeg lovede hende det højt og helligt, og jeg har holdt det løfte alle disse år.

Den forpligtelse har tjent mig godt i min ungdom og i de senere år, da jeg var i forretningsverdenen, hvor genstande flød frit. Jeg traf en beslutning på forhånd om at følge Guds love, og jeg skulle aldrig tage beslutningen igen. Herren har sagt: »Jeg, Herren, er bundet, når I gør, hvad jeg siger; men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte.«⁶ Hvad siger han til dem, der følger visdomsordet? At vi vil have løftet om sundhed, styrke, visdom, kundskab og englebeskyttelse.⁷

For nogle år siden var søster Rasband og jeg i templet i Salt Lake City til en af vores døtres besegling. Da vi stod ude foran templet med en yngre datter, der endnu ikke var gammel nok til at deltage i ceremonien, talte vi om vigtigheden af at blive beseglet i Guds hellige tempel. Ligesom min mor havde lært mig år tidligere, sagde vi til vores datter: »Vi ønsker, at du bliver sikkert beseglet i templet, og vi ønsker, at du lover os, at når du finder din evige partner, vil du lave en aftale med ham om at blive beseglet i templet.« Hun gav os sit ord.

Hun har siden hen sagt, at vores samtale og hendes løfte beskyttede hende og mindede hende om, »hvad der er vigtigst«. Hun indgik senere hellige pagter, da hun blev beseglet til sin mand i templet.

Præsident Nelson har sagt: »Vi forøger også Frelserens kraft i vores tilværelse, når vi indgår hellige pagter og nøje overholder disse pagter. Vores

pagter binder os til ham og giver os guddommelig kraft.«⁸

Når vi holder vores løfter til hinanden, er det mere sandsynligt, at vi holder vores løfter til Herren. Husk Herrens ord: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.«⁹

Tænk sammen med mig på eksempler på løfter i skrifterne. I Mormons Bog forpligtede Ammon og Mosijas sønner sig til »at prædike Guds ord.«¹⁰ Da Ammon blev taget til fange af lamanitiske styrker, blev han bragt frem for kong Lamoni. Han

forpligtede sig over for kongen: »Jeg vil være din tjener.«¹¹ Da nogle angriber kom for at stjæle kongens får, huggede Ammon deres arme af. Kongen var så forbløffet, at han lyttede til Ammons budskab om evangeliet og blev omvendt.

Ruth fra Det Gamle Testamente lovede sin svigermor: »Hvor du går hen, vil jeg gå.«¹² Hun forblev tro mod sit ord. Den barmhjertige samaritaner i lignelsen i Det Nye Testamente bad værten i herberget om at tage sig af den sårede rejsende og lovede: »Hvad mere du lægger ud, vil jeg betale dig, når jeg kommer tilbage.«¹³ Zoram i Mormons Bog lovede at gå ud i ørkenen med Nefi og hans brødre. Nefi fortalte: »Da

Zoram havde aflagt en ed til os, forsvandt vor frygt angående ham.«¹⁴

Hvad med det fordums løfte »givet til fædre«, der er beskrevet i skrifterne, om, at »børnenes hjerte skal vende sig til deres fædre«?¹⁵ I livet før jorden, da vi valgte Guds plan, aflagde vi et løfte om at være med til at indsamle Israel på begge sider af sløret. »Vi indgik i et partnerskab med Herren,« forklarede ældste John A. Widtsoe for mange år siden. »Udarbejdelsen af planen blev da ikke blot Faderens værk og Frelserens værk, men også vores værk.«¹⁶

»Den indsamling er det vigtigste, der sker på jorden i dag,« sagde præsident Nelson, da han rejste rundt i verden. »Når vi taler om *indsamlingen*,

taler vi om denne grundlæggende sandhed: Alle vor himmelske Faders børn, på begge sider af sløret, fortjener at høre budskabet om Jesu Kristi gengivne evangelium.«¹⁷

Som Herren Jesu Kristi apostel afslutter jeg med en invitation og et løfte. Først invitationen: Jeg indbyder jer til at overveje de løfter og pagter, I indgår med Herren og med andre, med stor integritet og med en viden om, at I står ved jeres ord. For det andet, lover jeg jer, at når I gør det, vil Herren stadfæste jeres ord og velsigne jeres gerninger, når I med utrættelig flid stræber efter at opbygge jeres liv, jeres familie og Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han vil være med jer, mine kære brødre og søstre, og I kan med tillid se frem til at blive »modtaget i himlen, så [I] derved kan bo hos Gud i en tilstand af aldrig ophørende lykke ... for Gud Herren har talt det.«¹⁸

Jeg vidner og giver løfte om dette i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 68:6.
2. L&P 93:1.
3. 1 Ne 3:7.
4. Mosi 18:8-9.
5. 3 Ne 18:7.
6. L&P 82:10.
7. Se L&P 89:18-21.
8. Russell M. Nelson, »Træk Jesu Kristi kraft ind i jeres liv«, *Liahona*, maj 2017, s. 41.
9. Matt 25:40.
10. Alma 17:14.
11. Alma 17:25.
12. Ruth 1:16.
13. Luk 10:35.
14. 1 Ne 4:37.
15. L&P 2:2; se også L&P 27:9; 128:17-21; JS-H 1:39.
16. John A. Widtsoe, »The Worth of Souls«, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, okt. 1934, s. 189.
17. Se Russell M. Nelson, »Zions ungdom«, verdensomspændende foredrag for unge, 3. juni 2018, HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org, s. 8.
18. Mosi 2:41.

REYNA I. ABURTO.

Andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Gennem skyer og solskin, Herre, bliv hos mig!

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Herren »gennem skyer og solskin« vil blive hos os, at vores »trængsler [kan blive] opslugt i glæden over Kristus«.

En af vores elskede sange lyder oversat fra engelsk: »Gennem skyer og solskin, Herre, bliv hos mig!«¹ Jeg var engang på et fly, da det nærmede sig en stor storm. Fra mit vindue kunne jeg se et tykt tæppe af skyer under os. Stråler fra den nedgående sol reflekterede sig i skyerne og fik dem til at lyse ekstra klart. Kort efter steg flyet ned gennem de tunge skyer, og vi blev pludselig indhyllet i et tykt mørke, der fuldstændig skærmede for det skarpe lys, vi lige havde set et øjeblik forinden.²

Der kan også danne sig sorte skyer i vores liv, der kan gøre os blinde for Guds lys, og endda få os til at tvivle på, at lyset stadig findes. Nogle af disse skyer består af depression, angst og andre former for psykiske og følelsesmæssige lidelser. De kan forvrænge den måde, vi opfatter os selv, andre, ja selv Gud på. De påvirker kvinder og mænd i alle aldre fra alle dele af verden.

På samme måde kan skepsissens ufølsomme sky, som kan påvirke andre, der ikke har oplevet disse udfordringer, være skadende. Ligesom

alle andre dele af kroppen er hjernen genstand for sygdom, traume og kemisk ubalance. Når vores sind lider, er det passende at søge hjælp fra Gud, dem omkring os og fra læger og psykologer.

»Alle mennesker – mænd og kvinder – er skabt i Guds billede. Hver enkelt er en højt elsket søn eller datter af himmelske forældre, og ... vi besidder hver enkelt guddommelige egenskaber og muligheder.«³ Ligesom vores himmelske Forældre og vor Frelser har

vi et fysisk legeme⁴ og oplever forskellige følelser.⁵

Mine kære søstre, det er normalt at være ked af det eller bekymret engang imellem. Det er naturligt at opleve sorg og angst.⁶ Men hvis vi konstant er kede af det, og hvis vores smerte hindrer vores evne til at føle vor himmelske Faders og hans Søns kærlighed og Helligåndens påvirkning, er det muligt, at vi lider af depression, angst eller en anden psykisk sygdom.

Min datter skrev engang: »Der var et tidspunkt ... [hvor] jeg var ekstremt ked af det hele tiden. Jeg troede altid, at sorg var noget at skamme sig over, og at det var et svaghedstegn. Så jeg holdt min sorg for mig selv ... Jeg følte mig helt værdiløs.«⁷

En ven beskrev det på denne måde: »Siden min tidlige barndom har jeg konstant kæmpet med følelser af håbløshed, mørke, ensomhed og frygt, samt en fornemmelse af, at jeg er ødelagt eller defekt. Jeg gjorde alt for at skjule min smerte og altid give indtrykket af, at jeg havde det godt og var stærk.«⁸

Mine kære venner, det kan ske for hvem som helst – især når vi, som troende på planen for lykke, lægger

unødige byrder på os selv ved at tænke, at vi skal være fuldkomne nu. Sådanne tanker kan være overvældende. Det er en proces at opnå fuldkommenhed, og den vil finde sted igennem vores jordiske liv og derudover – og kun gennem Jesu Kristi nåde.⁹

I modsætning hertil giver vi, når vi åbner op om vores følelsesmæssige udfordringer og indrømmer, at vi ikke er fuldkomne, andre tilladelse til at dele deres udfordringer. Sammen kan vi indse, at der er håb, og at vi ikke behøver at lide alene.¹⁰

Som Jesu Kristi disciple har vi indgået en pagt med Gud om, at vi »er villige til at bære hinandens byrder« og »sørge med dem, der sørger«. ¹¹ Det kan omfatte at blive informeret om psykiske sygdomme, finde ressourcer, der kan være behjælpelige med disse udfordringer og i sidste ende bringe os selv og andre til Kristus, der er helbredelsens Mester.¹² Selv hvis vi ikke ved, hvordan vi kan relatere til det, andre går igennem, kan det at validere, at deres smerte er virkelig, være et vigtigt første skridt mod at finde forståelse og heling.¹³

I nogle tilfælde kan årsagen til depressionen eller angsten findes, mens det andre gange kan være sværere at skelne.¹⁴ Vores hjerne kan lide på grund af stress¹⁵ eller svimlende træthed,¹⁶ der nogle gange kan forbedres gennem tilpasninger i kost, søvn og motion. Andre gange kan der også være brug for terapi eller medicin under vejledning fra professionelle.

Ubehandlet psykisk eller følelsesmæssig sygdom kan føre til øget isolation, misforståelser, ødelagte forhold, selvskaide og til og med selvmord. Jeg kender det personligt, da min egen far begik selvmord for mange år siden. Hans død var chokerende og hjerteskrærende for min familie og mig. Det har taget mig årevis at bearbejde min sorg, og det er først for nylig, at jeg har lært, at ved at tale om selvmord på passende vis hjælper det faktisk med at forhindre snarere end at opfordre til det.¹⁷ Jeg har nu talt åbent om min fars død med mine børn og har oplevet den heling, Frelseren kan give på begge sider af sløret.¹⁸

Desværre er der mange, som lider af alvorlig depression, der tager afstand

til deres medhellige, da de føler, at de ikke passer ind i en eller anden fiktiv form. Vi kan hjælpe dem til at vide og føle, at de virkelig hører til hos os. Det er vigtigt at anerkende, at depression ikke er resultatet af svaghed, og sædvanligvis heller ikke resultatet af synd.¹⁹ Den »trives i hemmelighed, men krymper med empati«. ²⁰ Sammen kan vi bryde gennem skyerne af isolation og stigma, så byrden af skam løftes, og helingens mirakler kan finde sted.

Under sin jordiske tjenestegering helbredte Jesus Kristus de syge og lidende, men hver person måtte udvise tro på ham og handle for at modtage hans helbredelse. Nogle gik lange afstande, andre udstrakte deres hånd for at røre hans klædning, og andre måtte bæres til ham for at blive helbredt.²¹ Når det gælder helbredelse, har vi så ikke alle desperat brug for ham? »Er vi ikke alle tiggere?«²²

Lad os følge Frelserens sti og øge vores barmhjertighed, mindske vores tendens til at dømmе og holde op med at være kontrollører af andres åndelighed. En af de største gaver, vi kan give, er at lytte i kærlighed, og vi kan måske være med til at bære eller løfte de tunge skyer, der kvæler vores kære og venner,²³ så de gennem vores kærlighed igen kan føle Helligånden og opfatte lyset, der stammer fra Jesus Kristus.

Hvis I konstant er omgivet af en »tåge af mørke«, ²⁴ så vend jer til vor himmelske Fader. Intet, I har oplevet, kan ændre den evige sandhed, at I er hans barn, og at han elsker jer.²⁵ Husk, at Kristus er jeres Frelser og Forløser, og at Gud er jeres Fader. De forstår. Forestil jer, at de står ved jeres side og lytter og støtter.²⁶ »[De vil] trøste jer i jeres trængsler.«²⁷ Gør alt, I kan, og stol på Herrens forsonende nåde.

Jeres lidelser definerer jer ikke, men de kan *forædle* jer.²⁸ På grund af en »torn i kødet«²⁹ kan I få evnen til at have større barmhjertighed for andre. Del efter Helligåndens vejledning jeres historie for at »bistå de svage, opløft[e] de nedhængende hænder, og styrk[e] de matte knæ.«³⁰

Lad os til dem af os, der nu kæmper eller støtter en, der kæmper, være villige til at følge Guds befalinger, så vi altid kan have hans Ånd hos os.³¹ Lad os gøre de »små og enkle ting«,³² der vil give os åndelig styrke. Som præsident Russell M. Nelson har sagt: »Intet åbner himlen som kombinationen af øget renhed, nøjagtig lydighed, oprigtig søgen, dagligt at mætte sig med Kristi ord i Mormons Bog og regelmæssigt afsat tid til tempeltjeneste og slægtsforskning.«³³

Lad os huske på, at vor Frelser, Jesus Kristus har »påtage[t] sig [vores] skrøbeligheder, så hans indre kan fyldes med barmhjertighed, hvad angår kødet, så han ... kan vide, hvorledes han kan bistå [os], hvad angår [vores]

skrøbeligheder.«³⁴ Han kom for at bringe »lægedom til dem, hvis hjerte er knust ... for at trøste alle, der sørger ... give ... sørgende hovedpynt i stedet for aske, glædens olie i stedet for sørgedragt og lovsang i stedet for svigtende mod.«³⁵

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Herren »gennem skyer og solskin« vil blive hos os, at vores »trængsler [kan blive] oplugt i glæden over Kristus«,³⁶ og at »det er ved nåde, at vi bliver frelst, efter alt hvad vi kan gøre.«³⁷ Jeg vidner om, at Jesus Kristus vender tilbage til jorden med »helbredelse« i sine vinger.³⁸ I sidste ende vil han »tørre hver tåre af [vores] øjne, og [der] skal ikke være mere ... sorg.«³⁹ For alle, der vil komme »til Kristus, og bliv[e] fuldkommengjort i ham«,⁴⁰ går »sol[en] ikke ned ... for Herren er [vores] evige lys, og [vores] sørgedage er forbi.«⁴¹ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Abide with Me!«, *Hymns*, nr. 166.
2. Da vi var over skyerne, kunne vi ikke forestille os det mørke, der lå blot nogle få meter under os, og da vi var indhyllet i mørket nedenunder, var det svært at forestille sig solens stråler, blot nogle få meter over os.
3. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, maj 2017, s. 145.
4. »Ånden og legemet udgør menneskets sjæl« (L&P 88:15). »Jeres legeme er tempel for jeres ånd. Og måden, I bruger legemet på, påvirker jeres ånd« (Russell M. Nelson, »Beslutninger om evigheden«, *Liahona*, nov. 2013, s.107).
5. Se fx Es 65:19; Luk 7:13; 3 Ne 17:6-7; Moses 7:28. Ved at lære at genkende og værdsætte vores følelser kan det hjælpe os til at bruge dem konstruktivt til at blive mere som vor Frelser, Jesus Kristus.
6. Se »Sadness and Depression«, kidshealth.org/en/kids/depression.html.
7. Hermana Elena Aburto, blog, hermanaelenaaburto.blogspot.com/2015/08. Hun skrev også: »Prøvelsen gav mig en mulighed for virkelig at udøve min tro på frelsesplanen. For jeg vidste, at min himmelske Fader

elsker mig, og at han havde en plan kun til mig, og at Kristus forstod præcist det, jeg gennemgik«.

»Gud gør dig ikke til skamme, når du mangler en færdighed. Han hjælper dig med glæde til at forbedre og omvende dig. Han forventer ikke, at du ordner alt på en gang. Du behøver ikke at gøre dette alene« (iwillhealthee.blogspot.com/2018/09).

8. Personlig brevveksling. Hun skrev også: »Den helende balsam fra Frelserens forsoning har været den største kilde til fred og tilflugt gennem min rejse. Når jeg føler mig alene i min kamp, bliver jeg mindet om, at han allerede på mine vegne har oplevet præcist det, jeg gennemgår ... Der er så meget håb i at vide, at mit fremtidige fuldkomme, opstandne legeme ikke vil blive plaget af denne jordiske [lidelse].«
9. Se Russell M. Nelson, »Fuldkommengørelse venter«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 86-88; Jeffrey R. Holland, »Så vær da fuldkomme – i sidste ende«, *Liahona*, nov. 2017, s. 40-42; J. Devn Cornish, »Er jeg god nok? Vil jeg klare det?«, *Liahona*, nov. 2016, s. 32-34; Cecil O. Samuelson, »What Does It Mean to Be Perfect?«, *New Era*, jan. 2006, s. 10-13.
10. Det er vigtigt at tale om disse sager med vores børn, familie og venner, i vores hjem, menighed og samfund.
11. Mosi 18:8-9.
12. Se Russell M. Nelson, »Jesus Kristus – helbredelsens mester«, *Liahona*, nov. 2005, s. 85-88; Carole M. Stephens, »Helbredelsens Mester«, *Liahona*, nov. 2016, s. 9-12.
13. Det kan være nyttigt at vide, hvordan man genkender symptomer hos sig selv og andre. Vi kan også lære at opdage unøjagtige eller usunde tankemønstre, og hvordan man erstatter dem med mere præcise og sunde tanker.
14. Depression kan også komme af positive livsændringer – som f.eks. fødslen af et barn eller et nyt job – og kan forekomme, når det går godt for en person.
15. Se »Understanding Stress«, *Adjusting to Missionary Life*, 2013, s. 5-10.
16. Se Jeffrey R. Holland, »Som et kar, der kastes bort«, *Liahona*, nov. 2013, s. 40.
17. Se Dale G. Renlund, »Understanding Suicide« (video), ChurchofJesusChrist.org; »Talking about Suicide« (video), ChurchofJesusChrist.org; Kenishi Shimokawa, »Selvmord: Forstå advarselstegnene og hvordan man forebygger«, *Liahona*, okt. 2016, s. 18-23.
18. »Helbredelsesprocessen kræver et barns tro på det uomtvistelige faktum, at vor Fader i

LISA L. HARKNESS
Førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

himlen elsker dig og har tilvejebragt en vej til helbredelse. Hans elskede Søn, Jesus Kristus, nedlagde sit liv for at tilvejebringe denne helbredelse. Men der er ingen trylleformular, ingen helende balsam, ej heller er der en let vej til at råde helt bod på det. Kuren kræver en grundlæggende tro på Jesus Kristus og hans uendelige evne til at helbrede« (Richard G. Scott, »Helbredelse fra misbrugets ødelæggende konsekvenser«, *Liahona*, maj 2008, s. 42). Når der er et problem, har vi tendens til at forsøge at ordne det. Men vi behøver ikke at være ene om at løse vores egne og andres problemer. Vi behøver ikke at gøre alt selv. Ved mere end en lejlighed i mit liv har jeg henvendt mig til terapeuter for hjælp til at håndtere svære situationer.

19. Se Joh 9:1-7.
20. Jane Clayson Johnson, *Silent Souls Weeping*, 2018, s. 197.
21. Se Matt 9:2-7, 20-22; 14:35-36; Mark 1:40-42; 2:3-5; 3 Ne 17:6-7.
22. Mosi 4:19; se også Jeffrey R. Holland, »Er vi ikke alle tiggere?«, *Liahona*, nov. 2014, s. 40-42.
23. Se Rom 2:19; 13:12; se også Jeffrey R. Holland, »Come unto Me«, foredrag på Brigham Young University 2. mar. 1997, speeches.byu.edu.
24. 1 Ne 8:23-24; se også 1 Ne 12:4, 17; 3 Ne 8:22.
25. Se Sl 82:6; Rom 8:16-18; L&P 24:1; 76:24; Moses 1:1-39.
26. Se *Adjusting to Missionary Life*, s. 20; se også Mika 7:8; Matt 4:16; Luk 1:78-79; Joh 8:12.
27. Jakob 3:1; se også Ef 5:8; Kol 1:10-14; Mosi 24:13-14; Alma 38:5. Læs jeres patriarkalske velsignelse, eller bed om en præstedømmevelsignelse, så I kan høre og huske, hvor meget vor himmelske Fader elsker jer og ønsker at velsigne jer.
28. Se 2 Kor 4:16-18; L&P 121:7-8, 33; 122:5-9.
29. 2 Kor 12:7.
30. L&P 81:5; se også Es 35:3.
31. Se Moro 4:3; L&P 20:77.
32. Alma 37:6.
33. Russell M. Nelson, »Åbenbaring for Kirken, åbenbaring for vores liv«, *Liahona*, maj 2018, s. 95.
34. Alma 7:12; se også Es 53:4; 2 Ne 9:21; Mosi 14:4.
35. Es 61:1-3; se også Luk 4:18.
36. Alma 31:38; se også Alma 32:43; 33:23.
37. 2 Ne 25:23.
38. Mal 3:20; 3 Ne 25:2.
39. Åb 21:4.
40. Moro 10:32.
41. Es 60:20.

Ær hans navn

Med vores pagtsidentitet og tilhørsforhold er vi kaldet ved Jesu Kristi navn.

Når forældre begejstret venter på fødslen af et barn, har de ansvaret for at vælge et navn til deres nye baby. Da I blev født, fik I måske et navn, der har været i jeres familie i generationer. Eller måske fik I et navn, der var populært det år eller i det område, hvor I er født.

Profeten Helaman og hans hustru gav betydningsfulde familienavne til deres nyfødte sønner, Nefi og Lehi. Helaman sagde senere til sine sønner: »Jeg har givet jer navn efter vore første forældre ... for at I, når I erindrer jeres navne, må erindre dem, og at I, når I erindrer dem, må erindre deres

gerninger ... hvordan det er sagt og også skrevet, at de var gode.

Derfor ønsker jeg, mine sønner, at I skal gøre det, der er godt.«¹

Nefis og Lehis navne hjalp dem til at huske deres forfædres gode gerninger og opmuntrede dem til også at gøre det gode.

Søstre, uanset hvor vi bor, hvilket sprog vi taler, eller om vi er 8 eller 108 år gamle, deler vi et særligt navn, der tjener samme formål.

»Alle [os], der er døbt til Kristus, har jo iklædt [os] Kristus ... for [vi] er alle én i Kristus Jesus.«²

Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige lovede »vi først ... vores villighed til at påtage os Kristi navn ... ved dåbsordinansen.«³ Gennem denne pagt lover vi altid at erindre ham, holde hans befalinger og tjene andre. Vores villighed til at holde denne pagt fornys hver sabbatsdag, når vi nyder nadveren og endnu engang glæder os over *velsignelsen* ved at »leve et nyt liv.«⁴

Det navn vi fik, da vi blev født, reflekterer vores individuelle identitet og angiver tilhørsforhold til vores jordiske familie. Men da vi blev »født på ny« ved dåben, blev vores forståelse af, hvem vi er, større. »På grund af den pagt, I har sluttet, skal I kaldes Kristi børn ... for se ... han [har] født jer åndeligt; for I siger, at jeres hjerte er forandret ved tro på hans navn; derfor er I født af ham.«⁵

Altså, på grund af vores pagtsidentitet og tilhørsforhold er vi kaldet ved Jesu Kristi navn. Og »der [skal] ikke gives noget andet navn eller nogen anden vej eller noget andet middel, hvorved frelse kan blive menneskenes børn til del, undtagen i og ved Kristi, Herren den Almægtiges, navn.«⁶

Jesu navn var kendt længe før hans fødsel. En engel profeterede for kong Benjamin: »Og han skal kaldes Jesus Kristus, Guds Søn... og hans mor skal hedde Maria.«⁷ Hans »forløsende kærlighed«⁸ var også blevet bekendtgjort for Guds børn, når som helst evangeliet havde været på jorden, fra Adam og Evas tid til vore dage, så de kunne vide, »til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder.«⁹

Sidste år kom præsident Russell M. Nelson med en profetisk anmodning til søstre om at »forme fremtiden ved at hjælpe med at indsamle det spredte Israel.« Han opfordrede os til at læse Mormons Bog og »markere

hvert vers, der taler om eller henviser til Frelseren.« Han bad os om »bevidst at tale om Kristus, fryde [os] i Kristus og prædike om Kristus blandt [vores] familie og venner.« Måske er I begyndt at erkende frugterne af hans løfte om, at »I og de vil komme tættere på Frelseren ... Og forandringer, tilmed mirakler, vil begynde at ske.«¹⁰

Vores løfte om altid at erindre Frelseren giver os styrke til at stå for sandhed og ret – hvad enten vi er i en stor forsamling eller alene, hvor ingen kender vores handlinger, bortset fra Gud. Når vi erindrer ham og hans navn, som vi bærer, er der ikke plads til selvnedbrydende sammenligninger eller arrogant fordømmelse. Med vores øjne på Frelseren ser vi os selv, som den vi virkelig er – et elsket Guds barn.

Ved at erindre vores pagter bliver verdslige bekymringer mindre, tvivl på os selv vendes til mod, og det giver håb i tider med prøvelser.

Og når vi snubler og falder på vores vej frem ad pagtsstien, skal vi blot erindre hans navn og hans kærlige venlighed mod os. »For han har al magt, al visdom og al forstand; han fatter alt, og han er et barmhjertigt væsen ... for dem, der vil omvende sig og tro på hans navn.«¹¹ Der er i sandhed ingen bedre lyd end Jesu navn for alle dem, der med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd stræber efter at »gøre det bedre og være bedre.«¹²

Præsident Nelson har sagt: »De dage er forbi, hvor man kunne være en stille og komfortabel kristen. Jeres religion handler ikke kun om at komme i kirke om søndagen. Det handler om at være en sand discipel fra søndag morgen til lørdag aften ... Der findes ikke noget, der hedder en deltidsdiscipel af Herren Jesus Kristus.«¹³

Vores villighed til at påtage os Kristi navn er mere end en formel udveksling af ord. Det er ikke et passivt løfte eller et kulturelt påfund. Det er ikke et

overgangsritual eller et navneskilt, vi bærer. Det er ikke et ordsprog, som vi bare kan sætte på en hylde eller hænge på væggen. Hans navn er et navn, vi påtager os,¹⁴ skrevet i vores hjerte og »aftegnet i [vores] ansigtsudtryk«.¹⁵

Frelserens sonoffer bør erindres, altid, gennem vores tanker, handlinger og vores omgang med andre. Ikke alene husker han *vores navne*, men han husker altid *os*. Frelseren sagde:

»For kan en kvinde glemme sit diende barn, så hun ikke har medfølelse med sit livs søn? Ja, selv om hun skulle glemme, så vil jeg ikke glemme dig, o Israels hus.

Se, i mine håndflader har jeg tegnet dig.«¹⁶

Præsident George Albert Smith sagde: »Er de navne, I bærer, fordi en dag vil I få privilegiet og forpligtelsen af at rapportere ... for jeres Fader i himlen ... hvad I har gjort med [de] navne.«¹⁷

Kan det mon om os blive sagt og skrevet, at vi virkelig var Herren Jesu Kristi disciple ligesom Nefi og Lehi? Ærer vi Jesu Kristi navn, som vi villigt har påtaget os? Er vi både en »tjener

og [et] vidne«¹⁸ om hans kærlige venlighed og hans forløsende kraft?

For nylig lyttede jeg til Mormons Bog. I det sidste kapitel i 2 Nefi *hørte* jeg Nefi sige noget, jeg aldrig før har læst på samme måde. I hele sin optegnelse underviser han og vidner om »Forløseren,« »Israels Hellige,« »Guds Lam« og »Messias«. Men da han afsluttede sin beretning, hørte jeg ham sige disse ord: »Jeg fryder mig ved tydelighed, jeg fryder mig ved sandhed, jeg fryder mig ved *min Jesus*, for han har forløst min sjæl.«¹⁹ Da jeg hørte disse ord, frydede mit hjerte sig, og jeg måtte høre det igen og igen. Jeg genkendte og reagerede på det vers, ligesom jeg genkender og reagerer på mit eget navn.

Herren har sagt: »Ja, velsignet er dette folk, som er villige til at bære mit navn; for ved mit navn skal de kaldes; og de er mine.«²⁰

Må vi som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige »med glæde [påtage os] Kristi navn«²¹ ved at ære hans navn med kærlighed, hengivenhed og gode gerninger. Jeg

bærer vidnesbyrd om, at han er »Gudslam, ja, selve den evige Faders Søn!«²² I hans hellige barns, Jesu Kristi, navn. Amen. ■

NOTER

1. Hel 5:6-7.
2. Gal 3:27-28.
3. Se D. Todd Christofferson, »Styrken i pagter«, *Liahona*, maj 2009, s. 20.
4. Rom 6:4.
5. Mosi 5:7.
6. Mosi 3:17.
7. Mosi 3:8.
8. Alma 26:13.
9. 2 Ne 25:26.
10. Russell M. Nelson, »Søstres deltagelse i Israels indsamling«, *Liahona*, nov. 2018, s. 69.
11. Alma 26:35.
12. Russell M. Nelson, »Vi kan gøre det bedre og være bedre«, *Liahona*, maj 2019, s. 68.
13. Russell M. Nelson, »Disciples of Jesus Christ—Defenders of Marriage«, Brigham Young Universitys dimission, 14. aug. 2014, s. 3, speeches.byu.edu.
14. Se Gal 3:27.
15. Alma 5:19.
16. 1 Ne 21:15-16.
17. George Albert Smith, »Your Good Name«, *Improvement Era*, mar. 1947, s. 139.
18. ApG 26:16.
19. 2 Ne 33:6; fremhævelse tilføjet.
20. Mosi 26:18.
21. Alma 46:15.
22. 1 Ne 11:21.

Generalautoriteter og øverste ledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Dallin H. Oaks
Førsterådgiver

Russell M. Nelson
Præsident

Henry B. Eyring
Andenrådgiver

DE TOLV APOSTLES KVORUM

M. Russell Ballard

Jeffrey R. Holland

Dieter F. Uchtdorf

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

Gerrit W. Gong

Ulisses Soares

L. Whitney Clayton

Patrick Kearon

Carl B. Cook

Robert C. Gay

Terence M. Vinson

José A. Teixeira

Carlos A. Gaddy

DE HALVFJERDS' PRÆSIDIUM

GENERALAUTORITETER OG HALVTFJERDSERE

(i alfabetisk orden)

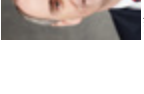

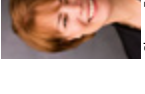

DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

	
---	---

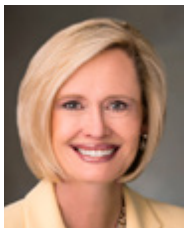
Dean M. Davies
Førsteradgiver

W. Christopher Waddell
Andenradgiver

ORGANISATIONSLEDERE

SØNDAGSSKOLEN		UNGE PIGER		HJÆLPEFORENINGEN		PRIMARY		UNGE MÆND	
									
									

SØSTER BONNIE H. CORDON
Unge Pigers hovedpræsident

Elskede døtre

Alt, hvad vi gør i Unge Piger, bundes i vores ønske om, at I får en urokkelig tro på Herren Jesus Kristus.

Mine kære søstre, det er en glæde at være sammen med jer! Vi er vidne til en udgydelse af åbenbaringer, der både prøver og opløfter os.

Til at begynde med vil jeg gerne introducere jer for nogle venner; det er nogle unge piger, der har nogle enestående talenter, vaner og personlige og familiemæssige omstændigheder. Hver eneste af dem har, ligesom alle I, vundet mit hjerte.

Først skal I møde Bella. Hun står fast og stærk i troen som den eneste unge pige i sin gren i Island.

Mød den trofaste Josephine fra Afrika, der har forpligtet sig til at studere Mormons Bog hver dag. Hun er ved at opdage den kraft og de velsignelser, der kommer fra denne enkle handling i tro.

Til sidst skal I møde min gode ven Ashtyn, en usædvanlig ung pige, der gik bort efter 6 års kamp mod kræft. Hendes stærke vidnesbyrd om Jesu Kristi forsoning vækker stadig genlyd i mit hjerte.

I er *alle* bemærkelsesværdige unge piger. I er enestående, I har hver især jeres egne gaver og erfaringer og ligner trods det hinanden på en meget væsentlig og evig måde.

I er bogstaveligt talt vore himmelske Forældres åndelige døtre, og intet kan adskille jer fra deres kærlighed

og jeres Frelasers kærlighed.¹ Når I kommer ham nærmere, selv med de mindste babyskridt, vil I opdage den varige fred, der sænker sig over jeres sjæl som vor Frelasers, Jesu Kristi, trofaste disciple.

Præsident Russell M. Nelson, vores elskede profet, har bedt mig meddele nogle inspirerede ændringer, der vil hjælpe jer til at »udvikle [jeres] hellige, personlige potentiale«² og øge jeres retskafne indflydelse. Jeg vil i aften tale om fire områder med tilpasninger.

Unge Pigers tema

For det første bundes alt det, vi gør i Unge Piger, i vores ønske om, at I får en urokkelig tro på Herren Jesus Kristus³ og en sikker viden om jeres guddommelige identitet som Guds datter.

I aften vil jeg gerne bekendtgøre en ændring af Unge Pigers tema. Jeg beder til, at I vil føle Helligånden vidne

om sandheden af disse ord, når jeg fremsiger det nye tema:

Jeg er mine himmelske Forældres elskede datter⁴ med guddommelige egenskaber og en evig skæbne.⁵

Som Jesu Kristi discipel⁶ stræber jeg efter at blive som ham.⁷ Jeg søger og følger personlig åbenbaring⁸ og yder omsorg for andre i hans hellige navn.⁹

Jeg vil stå som Guds vidne til alle tider og i alle ting og på alle steder.¹⁰

Mens jeg stræber efter at blive værdig til ophøjelse,¹¹ påskønner jeg omvendelsens gave¹² og forsøger at forbedre mig hver dag.¹³ Jeg vil med tro¹⁴ styrke mit hjem og min familie,¹⁵ indgå og holde hellige pagter¹⁶ samt modtage det hellige tempels¹⁷ ordinancer¹⁸ og velsignelser.

Læg mærke til skiftet fra »vi« til »jeg«. Disse sandheder henvender sig til hver enkelt af jer. I er vore himmelske Forældres elskede døtre. I er vor Frelser Jesu Kristi discipel i pagten. Jeg opfordrer jer til at studere og grunde over disse ord. Jeg ved, at når I gør det, vil I få et vidnesbyrd om deres sandfærdighed. Når I forstår disse sandheder, vil de ændre måden, I møder udfordringer på. Når I kender jeres identitet og formål, hjælper det jer til at afstemme jeres vilje med Frelserens.

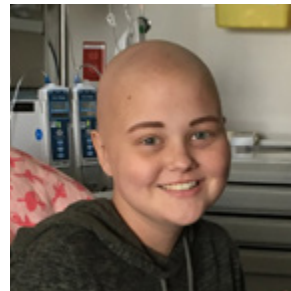
I vil finde fred og få vejledning, når I følger Jesus Kristus.

Bella, fra Island

Josephine, fra Afrika

Ashtyn, som kæmpede med kræft

Unge Pigers klasser

Det andet område med ændringer vedrører klasserne i Unge Piger. Ældste Neal A. Maxwell sagde: »Meget ofte er det, mennesker har så meget brug for, at blive skærmet mod livets storme på et helligt tilflugtssted, hvor man hører til.«¹⁹ Vores klasser må være et tilflugtssted for stormene, sikre, kærlige steder, hvor man hører til. I bestræbelserne på at skabe større samhørighed, stærke venskaber og øge følelsen af at høre til i Unge Piger er vi i gang med at foretage nogle ændringer i klassesammensætningen.

I over hundrede år har unge piger været inddelt i tre klasser. Med øjeblikkelig virkning opfordrer vi Unge Pigers ledere og biskopper til bønssomt at overveje hver af de unges behov og organisere dem i henhold til menighedens specifikke forhold. Her er nogle eksempler på, hvordan det kan se ud.

- Hvis I har få unge piger, kan I have én klasse for unge piger, hvor alle mødes.
- Måske har I en stor gruppe unge piger på 12 år og derudover en lille gruppe unge piger, som er ældre. I kan beslutte at have to klasser: En for de unge piger på 12 år og en for de 13-18-årige.
- Eller I har en stor menighed med 60 deltagende unge piger, kan I have seks klasser, en for hvert alderstrin, organiseret efter år.

Uanset hvordan jeres klasser organiseres, er I unge piger afgørende for opbyggelsen af samhørighed. Vær et lys for dem omkring jer. Vær en kilde til den kærlighed og omsorg, I håber på at få af andre. Fortsæt med en bøn i jeres hjerte med at række ud og være den gode indflydelse. Når I gør det, fyldes jeres liv med venlighed. I vil få en bedre

følelse over for andre og vil til gengæld begynde at se deres godhed.

Unge Pigers klassenavne

For det tredje vil alle klasser, med denne nye måde at organisere klasser på, blive omtalt ved det fælles navn »Unge Piger«.²⁰ Vi vil ikke længere bruge navnene »bikubepiger«, »rosenpiger« og »laurbærpiger«.

Styrk klassepræsidentskaber

Det sidste område, jeg ønsker at tale om, er vigtigheden af klassepræsidentskaber. Ligeegyldigt hvordan Unge Pigers klasser organiseres, bør hver klasse have et klassepræsidentskab!²¹ Unge piger kaldes i henhold til en guddommelig plan til at være ledere som unge.

Klassepræsidentskabers formål og rolle er blevet styrket og tydeligere defineret. Arbejdet med frelse er en af disse betydningsfulde opgaver, især inden for områderne omsorgsindsats, missionering, aktivering, tempeltjeneste og slægtshistorie.²² Ja, det er sådan, vi indsamler Israel²³ – et storslået værk for alle unge piger som medlemmer af Herrens ungdomsbataljon.

Som I ved, kalder Herren på alle niveauer i Kirken præsidentskaber til at lede sit folk. Unge piger, at være medlem af et klassepræsidentskab kan være jeres første mulighed for at deltage i et inspireret mønster for ledelse. Voksne ledere, gør kaldelsen af klassepræsidentskaber til en prioritet, og vær derefter ved deres side som leder ved at undervise og vejlede dem, så de oplever succes.²⁴ Uanset hvilken ledelseserfaring et klassepræsidentskab har, så

Chloe

begynd, hvor de er, og hjælp dem med at udvikle de færdigheder og den selv-tillid, der vil velsigne dem som ledere. Hold jer tæt til dem, men tag ikke over. Ånden vil lede jer, når I vejleder dem.

Som en illustration af forældres og lederes afgørende rolle som mentorer vil jeg gerne fortælle jer en historie. Chloe blev kaldet til at tjene som klassepræsident. Hendes kloge præstedømmeleder opmuntrede hende til at søge Herrens hjælp, når hun skulle anbefale nogle til sit præsidentskab. Chloe bad og fik ret hurtigt inspiration til, hvem hun skulle anbefale som sine rådgivere. Da hun fortsatte med at overveje og bede om en sekretær, ledte Ånden gentagne gange hendes opmærksomhed mod en ung pige, hvilket overraskede hende, en der sjældent kom i kirke eller til aktiviteter.

Da Chloe var lidt usikker på sin tilskyndelse, talte hun med sin mor, der forklarede, at en af de måder, vi kan modtage åbenbaring på, er ved gentagne tanker. Med fornyet tillid følte Chloe, at hun kunne anbefale denne unge pige. Biskoppen kaldte hende, og hun tog imod den. Da hun var blevet indsat, sagde denne søde sekretær: »Ved I hvad, jeg har aldrig følt, at jeg havde en plads, eller at der var brug for mig nogen steder. Jeg følte ikke, at jeg passede ind. Men med denne kaldelse føler jeg det som om, at vor himmelske Fader har et formål med mig og en plads til mig.« Da Chloe og hendes mor forlod mødet, vendte hun sig mod sin mor og sagde med tårer i øjnene: »Åbenbaring findes virkelig! Åbenbaring virker virkelig!«

Klassepræsidentskaber, I er blevet kaldet af Gud og blevet betroet at lede en gruppe af hans døtre. »Herren kender jer ... Han valgte jer.«²⁵ I er blevet *indsat* af en, der har præstedømmets myndighed; det betyder, at I udøver præstedømmets myndighed, når

I udfører opgaverne i jeres kaldelse. I har et vigtigt værk at udføre. Vær lydhyre over for og følg Helligåndens tilskyndelser. Når I gør det, kan I tjene andre med selvtilid, for I tjener ikke alene!

Klassepræsidenter, vi har brug for jeres visdom, stemme og energi i det nye menighedens ungdomsråd, som ældste Quentin L. Cook bekendtgjorde i dag. I er en vigtig del af de løsninger, der skal til for at imødekomme jeres brødres og søstres behov.²⁶

Disse ændringer i organiseringen af klasser og lederskab kan begynde, så snart menighederne og grenene er klar, men bør være på plads inden den 1. januar 2020.

Mine kære søstre, jeg bærer vidnesbyrd om, at de tilpasninger, jeg har talt om i dag, er inspireret vejledning fra Herren. Må vi, når vi omhyggeligt implementerer disse tilpasninger, aldrig tabe vores mål af syne: At styrke vores beslutning om at følge Jesus Kristus og hjælpe andre til at komme til ham. Jeg vidner om, at dette er hans kirke. Hvor er jeg taknemmelig for, at han giver os mulighed for at være en meget vigtig del af hans hellige værk.

Jeg beder til, at den samme Ånd, der har vejledt til disse tilpasninger, vil vejlede jer, når I trænger jer frem på pagtens sti. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Rom 8:35-39.
2. Russell M. Nelson, »Vidner, Det Aronske Præstedømmes kvorum og Unge Pigers klasser«, *Liahona*, nov. 2019, s. 39.
3. Se Ordsp 3:5-7; Jakob 7:5.
4. Se Rom 8:16-17; L&P 76:24; »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, maj 2017, s. 145.
5. Se 2 Pet 1:3-4; Alma 37:44; L&P 78:18; »Familien: En proklamation til verden«.
6. Se Joh 13:14-15, 35.
7. Se Matt 22:37-39; 25:40; 3 Ne 12:48.
8. Se Joh 16:13; 3 Ne 14:7-8; Moro 7:13; 10:5; L&P 8:2; 9:8; 11:13.
9. Se Matt 20:26-28; 22:37-39; 25:34-40; 3 Ne 26:19.
10. Se Es 43:10; Mosi 18:9; L&P 14:8.

PRÆSIDENT HENRY B. EYRING
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

11. Se Rom 8:17; 2 Ne 9:18; 31:20; L&P 84:38; 132:49; Moses 1:39.
12. Se Hel 12:23; Moro 10:33; L&P 58:42.
13. Se Alma 34:33; L&P 82:18.
14. Se Hebr 11; 2 Ne 31:19-20; Alma 32:21.
15. Se Jos 24:15; L&P 109:8; 132:19.
16. Se 2 Mos 19:5; 1 Ne 14:14; 2 Ne 11:5; L&P 54:6; 66:2; 90:24.
17. Se Mosi 13:30; Alma 30:3; L&P 84:20-22; TA 1:3.
18. Se Sl 24:3; Es 2:3; Ez 37:26.
19. Neal A. Maxwell, *All Things Shall Give Thee Experience*, 1979, s. 55.
20. Klasserne bør omtales med det fælles navn »Unge Piger«. For at henvise til en bestemt klasse medtages alderen, fx »Unge Piger 12-14«, »Unge Piger 15-18« (se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 10.1.5, ChurchofJesusChrist.org).
21. Der bør kaldes et klassepræsidentskab for hver klasse i Unge Piger. Hvor det er muligt, bør der kaldes et fuldt præsidentskab med en præsident, to rådgivere og en sekretær. Om nødvendigt kan der kaldes en del af et præsidentskab (se *Håndbog 2*, 10.3.5).
22. Se *Håndbog 2*, 10.3.5.
23. Se Russell M. Nelson, »Zions ungdom«, verdensomspændende foredrag for unge, 3. juni 2018, HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org.
24. Der findes yderligere vejledning for Unge Pigers voksne ledere i *Håndbog 2*, kap. 10.
25. Henry B. Eyring, »Lev op til din kaldelse«, *Liahona*, nov. 2002, s. 76.
26. Hvis I kun har én klasse og ét klassepræsidentskab, kan hele præsidentskabet deltage i menighedens ungdomsråd sammen med Det Aronske Præstedømmes kvorumspræsidenter, så der er en ligevægt af unge piger og unge mænd (se *Håndbog 2*, 18.2.9).

Pagtskvinder i partnerskab med Gud

At blive en pagtskvinde i partnerskab med Gud er måden, som Guds ædle og gode døtre altid har været mødre, ledere og omsorgsgivere på.

Jeg er taknemmelig for velsignelsen ved at tale til jer, Guds pagtsdøtre. I aften er det min hensigt at opmuntre jer i den store tjeneste, I er kaldet til. Ja, alle Guds døtre, der hører min røst, har fået et kald af Herren Jesus Kristus.

Jeres kald begyndte, da I blev sat på jorden, på et sted og en tid, der er valgt for jer af Gud, der kender jer fuldkomment og elsker jer som sine døtre. I åndeverdenen kendte han jer og underviste jer og placerede jer et sted, hvor I ville få den mulighed, der er sjældnen i verdenshistorien, at

blive indbudt til at blive døbt. Ved dåben hørte I disse ord, udtalt af en tjener, der var kaldet af Jesus Kristus: »Bemyndiget af Jesus Kristus døber jeg dig i Faderens og i Sønnens og i Helligåndens navn. Amen.«¹

Da I kom op af vandet, havde I accepteret et andet kald til at tjene. Som en ny pagtsdatter af Gud afgav I et løfte og fik en opgave i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som I derpå blev bekræftet som medlem af. I indgik pagt med Gud om at påtage jer Jesu Kristi navn, holde hans befalinger og tjene ham.

For enhver, der indgår disse pagter, vil den tjeneste, Herren kalder vedkommende til at udføre, være perfekt egnet til den person. Men Guds pagtsdøtre og -sønner deler alle et vigtigt og glædeligt kald. Det er at tjene andre for ham.

Da præsident Russell M. Nelson talte til søstre, gav han en vidunderlig sammenfatning af Herrens kald til jer om at deltage i hans værk. »Herren har sagt: »Min gerning og herlighed [er] at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). På samme måde kan hans hengivne døtre og disciple i sandhed sige: »Min gerning og herlighed er at hjælpe mine kære med at nå dette himmelske mål.«

At hjælpe et andet menneske med at nå sit celestiale potentiale er en del af kvindens guddommelige mission. Som mor, underviser eller omsorgsfuld hellig former hun levende ler efter sine forhåbninger. I partnerskab med Gud er hendes guddommelige mission at hjælpe ånder med at leve og opløfte sjæle. Det er formålet med hendes skabelse. Det er ædelt, opbyggende og ophøjende.«²

I kan ikke vide, hvornår eller hvor længe jeres personlige mission vil være fokuseret på tjeneste i kald som mor, leder eller omsorgsgivende søster. Af kærlighed til os lader Herren os ikke vælge timingen, længden eller rækkefølgen af vores opgaver. Alligevel ved I fra skriften og levende profeter, at alle disse opgaver vil komme til alle Guds døtre, enten i dette liv eller i det næste. Og de er alle en forberedelse til evigt liv i en kærlig familie – »den største af alle Guds gaver.«³

I vil gøre klogt i at gøre alt for at forberede jer nu med dette i tankerne. Denne opgave gøres mere enkel af, at hver af disse opgaver kræver meget af den samme forberedelse.

Lad os først se på opgaven med at være en omsorgsgivende søster. Uanset om I har fået den opgave som 10-årig datter i en familie, hvor faderen er død, eller som hjælpeforeningspræsident i en by, der for nylig er blevet påvirket af en brand, eller om I er på hospitalet og er ved at komme jer over en operation – har I mulighed for at opfylde jeres kald fra Herren til at være hans omsorgsgivende datter.

Det kan synes at være meget forskellige omsorgsopgaver. Men de kræver alle forberedelse fra et stort, kærligt hjerte, en frygtløs tro på, at Herren ikke giver nogen befaling,

uden at han bereder en vej, og et ønske om at gå og gøre det for ham.⁴

Fordi den 10-årige datter var forberedt, lagde hun sine arme omkring sin enkemor og bad om at vide, hvordan hun kunne hjælpe sin familie. Og hun bliver ved.

Hjælpeforeningspræsidenten havde forberedt sig på at tjene inden den uventede brand i sit område. Hun havde lært menneskene at kende og elskede dem. Hendes tro på Jesus Kristus var vokset igennem årene ved at få svar på sine bønner til Herren om at hjælpe hende i små tjenestegeringer for ham. På grund af sin lange

forberedelse var hun klar til og ivrig efter at organisere sine søstre til at tjene folk og familier i nød.

En søster, der var ved at komme sig på et hospital efter en operation, var forberedt på at yde omsorg til sine medpatienter. Hun havde brugt hele sit liv på at tjene Herren ved at vise alle fremmede omsorg, som om de var hendes nabo eller ven. Da hun i hjertet følte kaldet til at yde omsorg på hospitalet, tjente hun andre så modigt og med så stor kærlighed, at de andre patienter begyndte at håbe, at hun ikke ville blive rask for hurtigt.

På samme måde I forbereder jer på at yde omsorg på, kan og må I forberede jer på kaldet til at være leder for Herren, når det kommer. Det vil kræve tro på Jesus Kristus og have rod i jeres store kærlighed til skrifterne at lede folk og undervise i hans ord uden frygt. Så vil I være forberedt på at have Helligånden som en konstant følgesvend. I vil være ivrige efter at sige: »Det vil jeg,« når jeres rådgiver i Unge Pigers præsidentskab med panik i stemmen siger: »Søster Alvarez er syg i dag. Hvem vil undervise hendes klasse?«

Det kræver meget af den samme forberedelse til den vidunderlige dag, hvor Herren kalder jer til opgaven som mor. Men det vil også kræve et endnu mere kærligt hjerte, end I tidligere havde brug for. Det vil kræve en tro på Jesus Kristus

udover den, der nogensinde tidligere har været i jeres hjerte. Og det vil kræve en evne til at bede om Helligåndens indflydelse, vejledning og trøst ud over det, I nogensinde har følt var muligt.

I spørger måske rimeligt nok, hvordan nogen mand i nogen alder kan vide, hvad mødre har brug for. Det er et reelt spørgsmål. Mænd kan ikke vide alt, men vi kan lære noget ved åbning fra Gud. Og vi kan også lære meget ved observation, når vi bruger muligheden for at opsøge Ånden for at hjælpe os til at forstå det, vi ser.

Jeg har observeret Kathleen Johnson Eyring i de 57 år, vi har været gift. Hun

er mor til fire drenge og to piger. Til dags dato har hun accepteret kaldet til at være en moderlig indflydelse på mere end hundrede direkte familiemedlemmer og hundredvis flere, som hun har adopteret ind i sit moderhjerter.

I husker præsident Nelsons fuldkomne beskrivelse af en kvindes guddommelige mission – herunder hendes mission som mor: »Som mor, underviser eller omsorgsfuld hellig former hun levende ler efter sine forhåbninger. I partnerskab med Gud er hendes guddommelige mission at hjælpe ånder med at leve og opløfte sjæle. Det er formålet med hendes skabelse.«⁵

PRÆSIDENT DALLIN H. OAKS
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Så vidt jeg ved, har min hustru Kathleen fulgt den formaning, som vor Faders døtre har fået. For mig synes nøglen at være ordene: »Hun [former] levende ler efter sine forhåbninger ... i partnerskab med Gud.« Hun tvang ikke nogen. Hun formede. Og hun havde en skabelon til sine forhåbninger, efter hvilken hun forsøgte at forme dem, hun elskede, og hun var mor for. Hendes skabelon var Jesu Kristi evangelium – som jeg kunne se gennem bønssom observation gennem årene.

At blive en pagtskvinde i partnerskab med Gud er måden, som Guds ædle og gode døtre altid har været mødre, ledere og omsorgsgivere på ved at tjene på enhver måde og ethvert sted, han har forberedt til dem. Jeg lover jer, at I vil finde glæde på jeres rejse mod jeres himmelske hjem, når I vender jer til ham som Guds døtre, der holder deres pagter.

Jeg vidner om, at Gud Faderen lever, og han elsker jer. Han vil besvare jeres bønner. Hans elskede Søn leder Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i hver detalje. Præsident Russell M. Nelson er hans levende profet. Og Joseph Smith så og talte med Gud Faderen og Jesus Kristus i en lund i Palmyra i New York. Jeg ved, at det er sandt. Jeg vidner også om, at Jesus Kristus er jeres Frelser, han elsker jer. Og gennem hans forsoning kan I blive rensset og opløftet til høje og hellige kaldelser, der vil komme til jer. Det vidner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen.

NOTER

1. L&P 20:73.
2. Se Russell M. Nelson, »Kvinden – af umådelig værdi«, *Stjernen*, jan. 1990, s. 20.
3. L&P 14:7.
4. Se 1 Ne 3:7.
5. Se Russell M. Nelson, »Kvinden – af umådelig værdi«, s. 20.

To store bud

Vi må forsøge at holde begge de store bud. For at gøre det må vi følge en hårfin balance mellem lov og kærlighed.

Mine kære søstre i Jesu Kristi evangelium, jeg hilser på jer som guddommeligt udpegede vogtere af den evige familie. Præsident Russell M. Nelson har sagt: »Denne kirke blev genoprettet, for at familier kunne dannes, besegles og ophøjes for evigt.«¹ Den lærdom har vigtig betydning for personer, der identificerer sig som lesbisk, bøsse, biseksuel eller transkønnet, almindeligt omtalt som LGBT.² Præsident Nelson har også mindet os om, at vi ikke altid behøver »at være enige for at elske hinanden.«³ Disse profetiske lærdomme er vigtige i familiedrøftelser for at besvare børns og unges spørgsmål. Jeg har bønssomt søgt inspiration om at tale til jer, da I er berørt på en særlig måde af disse spørgsmål, der direkte eller indirekte påvirker alle familier i Kirken.

I.

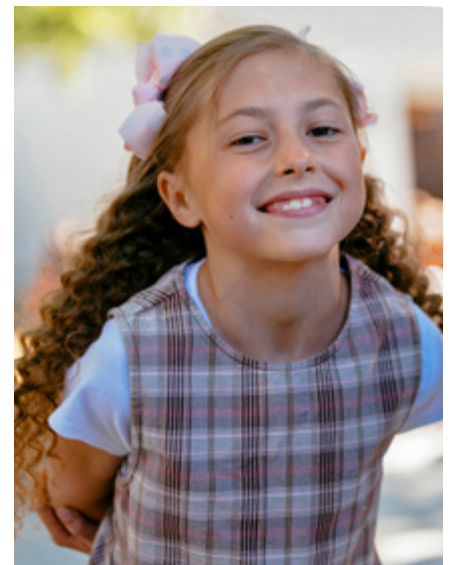
Jeg indleder med det, Jesus lærte os, er de to største bud.

»Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.«

Det er det første og største bud.

Men der er et andet, som står lige med det: »Du skal elske din næste som dig selv.«⁴

Det betyder, at vi bliver befalet at elske alle, da Jesu lignelse om den barmhjertige samaritaner lærer os, at alle er vores næste.⁵ Men vores ildhu for at holde dette andet bud må ikke få os til at glemme det første, at elske Gud af hele vores hjerte, sjæl og sind. Vi viser den kærlighed ved at »hold[e hans] bud.«⁶ Gud kræver, at vi adlyder hans bud, da det kun er gennem lydighed, herunder omvendelse, at vi kan vende tilbage for at leve i hans nærhed og blive fuldkommen, som han er.

Præsident Russell M. Nelson talte i en nylig tale til unge voksne om det, han kalder den »stærke forbindelse mellem Guds kærlighed og hans love.«⁷ De love, der gør sig allermost gældende for anliggende angående dem, der identificerer sig som LGBT, er Guds lov om ægteskab og den tilknyttede kyskhedslov. Begge er afgørende i vor himmelske Faders frelsesplan for sine børn. Som præsident Nelson har sagt: »Guds love er udelukkende motiveret af hans uendelige kærlighed til os og hans ønske for os om at blive, alt vi kan blive.«⁸

Præsident Nelson har sagt:
»Mange lande ... har lovliggjort ægteskab mellem to af samme køn. Som medlemmer af Kirken respekterer vi landets love ... heriblandt borgerlig vielse. Men sandheden er, at i begyndelsen ... blev ægteskabet indstiftet af Gud! Og til denne dag er det fastlagt af ham til at være imellem en mand og en kvinde. Gud har ikke ændret *sin* definition af ægteskab.«

Præsident Nelson fortsatte: »Gud har heller ikke ændret sin kyskhedslov. Krav til at komme i templet har ikke ændret sig.«⁹

Præsident Nelson mindede os alle om, at »vores ansvar som apostle er kun at undervise om sandhed. Det ansvar giver *ikke* [apostlene] myndighed til at tilpasse guddommelig lov.«¹⁰ Derfor, mine søstre, må Kirkens ledere altid undervise om den enestående vigtighed af ægteskab imellem en mand og en kvinde og den tilknyttede kyskhedslov.

II.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges værk omhandler i sidste ende at forberede Guds børn på det celestiale rige og i særdeleshed på dets største herlighed, ophøjelse eller evigt liv. Denne højeste skæbne er kun mulig gennem ægteskab for evigheden.¹¹ Evigt liv omfatter den skabelseskraft, hvor kombinationen af mand og kvinde er en afgørende del¹² – hvilket nutidsåbenbaring beskriver

som »en fortsættelse af efterkommere for evigt og altid.«¹³

I sin tale til unge voksne sagde præsident Nelson: »Efterlevelse af Guds love vil beskytte jer, når I går fremad mod endelig ophøjelse«¹⁴ – det vil sige at blive som Gud med vore himmelske Forældres ophøjede liv og guddommelige potentiale. Det er den skæbne, vi ønsker for alle, vi elsker. På grund af den kærlighed kan vi ikke lade vores kærlighed fortrænge buddene og Guds plan og værk, som, vi ved, vil give dem, vi elsker, størst lykke.

Men der er mange, vi elsker, heriblandt nogle, der har det gengivne evangelium, der ikke tror på eller vælger ikke at følge Guds bud om ægteskab og kyskhedsloven. Hvad med dem?

Guds lære viser, at alle er hans børn, og at han har skabt os til at nyde glæde.¹⁵ Nutidig åbenbaring lærer os, at Gud har givet en plan for en jordisk oplevelse, hvori vi alle kan vælge lydighed til at søge hans

højeste velsignelser eller foretage valg, der fører til et af de lavere herlighedsriger.¹⁶ På grund af Guds kærlighed til alle sine børn er disse lavere riger stadig mere vidunderlige, end mennesker kan begribe.¹⁷ Jesu Kristi forsoning muliggør alt dette, da han »herliggør Faderen og frelser alt, hvad hans hænder har skabt«.¹⁸

III.

Jeg har talt om det første bud, men hvad med det andet? Hvordan holder vi buddet om at elske vores næste? Vi forsøger at overbevise vores medlemmer om, at de, der følger lærdomme om eller lever som lesbisk, bøsse eller transkønnet, skal behandles med den kærlighed, vor Frelser befaler os at udvise mod hver eneste af vores næste. Da ægteskabet mellem to personer af samme køn blev erklæret lovligt i USA, erklærede Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum derfor: »Jesu Kristi evangelium lærer os at elske og behandle alle mennesker med venlighed og høflighed – selv når vi er uenige. Vi bekræfter atter, at personer, der henholder sig til lovgivning eller retsafgørelser, der godkender vielser af personer af samme køn, ikke må behandles respektløst.«¹⁹

Derudover må vi aldrig forfølge dem, der ikke deler vores overbevisninger og forpligtelser.²⁰ Beklageligvis føler nogle af de personer, der står med disse udfordringer, sig marginaliseret og afvist af nogle medlemmer og ledere i vores familier, menigheder og stave. Vi må alle stræbe efter at være venligere og mere høflige.

IV.

Af årsager, vi ikke kender til, har vi forskellige udfordringer i vores liv på jorden. Men vi ved, at Gud

hjælper os hver især med at overvinde disse udfordringer, hvis vi oprigtigt søger hans hjælp. Når vi har lidt og omvendt os fra overtrædelser af de love, vi er blevet undervist om, er vi alle bestemt til et herlighedsrige. Den endelige og sidste dom vil foretages af Herren, der alene har den fornødne kundskab, visdom og nåde til at dømme os alle.

I mellemtiden må vi forsøge at holde begge de store bud. For at gøre det må vi følge en hårfin balance mellem at holde buddene og gå på pagtsstien, mens vi elsker vores næste undervejs. Det kræver, at vi søger guddommelig inspiration om, hvad vi skal støtte, og hvad vi skal være imod, og hvordan vi kan elske og lytte respektfuldt og samtidigt undervise i processen. Vores vandring kræver, at vi ikke går på kompromis med buddene, men viser fuld forståelse og kærlighed. Vores vandring må være hensynsfuld over for børn, der er usikre på deres seksuelle orientering, men også fraråde et for tidligt valg, for hos de fleste børn formindskes en sådan usikkerhed væsentligt med tiden.²¹ Vores vandring på stien modsætter sig rekruttering væk fra stien, og den nægter støtte til enhver, der

leder folk væk fra Herren. I alt dette husker vi, at Gud lover håb og maksimal glæde og velsignelser til alle, der holder hans bud.

V.

Mødre og fædre og os allesammen er ansvarlige for at undervise om begge de to store bud. Til Kirkens kvinder beskrev præsident Spencer W. Kimball den pligt i denne store profeti: »Meget af den store vækst, som kommer til Kirken i de sidste dage, kommer, fordi mange af verdens gode kvinder ... bliver draget til Kirken i stort antal. Dette vil ske i det omfang, at kvinderne i Kirken afspejler retskaffenhed og klarhed i deres liv, og i det omfang kvinderne i Kirken ses som noget særskilt og anderledes ... i forhold til kvinder af verden. Således vil det gå til, at Kirkens kvindelige eksempler vil udgøre en betydelig styrke både i antal og åndelig vækst i Kirken i de sidste dage.«²²

Da præsident Russell M. Nelson talte om denne profeti, sagde han, at »den dag, som præsident Kimball forudså, er kommet. I er de kvinder, han forudså!«²³ Vi, der hørte profetien for 40 år siden, vidste ikke, at der blandt dem, som kvinderne i

PRÆSIDENT RUSSELL M. NELSON

Kirken redder, vil være deres egne kære venner og familie, der på nuværende tidspunkt er påvirket af verdens prioriteter og djævelsk vildledning. Min bøn og velsignelse er, at I vil undervise og handle for at opfylde den profeti, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Russell M. Nelson, »Celestialt ægteskab«, *Liahona*, nov. 2008, s. 93.
2. Andre initialer er for mange til at blive nævnt, men disse er de væsentligste og er tilstrækkelige for denne tale.
3. Russell M. Nelsons bemærkninger ved den årlige konference for National Association for the Advancement of Colored People (NAACP), Detroit, Michigan, 21. juli 2019.
4. Matt 22:37-39.
5. Se Luk 10:29-37.
6. Joh 14:15.
7. Russell M. Nelson, »The Love and Laws of God«, foredrag på Brigham Young University, 17. sep. 2019, s. 3.
8. Russell M. Nelson, »The Love and Laws of God«, s. 6.
9. Russell M. Nelson, »The Love and Laws of God«, s. 6.
10. Russell M. Nelson, »The Love and Laws of God«, s. 6.
11. Se L&P 132:7-13.
12. Se 1 Ne 11:11; L&P 131:1-4.
13. L&P 132:19.
14. Russell M. Nelson, »The Love and Laws of God«, s. 6.
15. Se 2 Ne 2:25.
16. Se L&P 76:71-113.
17. Se L&P 76:89.
18. L&P 76:43; fremhævelse tilføjet.
19. »Response to the Supreme Court Decision Legalizing Same-Sex Marriage in the United States«, bilag til Brev fra Det Første Præsidentskab, 29. juni 2015.
20. Se Dallin H. Oaks, »Elsk og lev med forskelligheder«, *Liahona*, nov. 2014, s. 25-28; »Kærlighed og lov«, *Liahona*, nov. 2009, s. 26-29.
21. Se fx Michelle Forcier, MD, »Adolescent Sexuality«, UpToDate, 3. juni 2019, [uptodate.com/contents/adolescent-sexuality](https://www.uptodate.com/contents/adolescent-sexuality).
22. *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 227.
23. Russell M. Nelson, »En inderlig bøn til mine søstre«, *Liahona*, nov. 2015, s. 96.

Åndelige skatte

Når I udøver tro på Herren og hans præstedømmekraft, vil jeres evne til at trække på denne åndelig skat, som Herren har gjort tilgængelig for jer, blive øget.

Tak for den smukke musik. Da vi alle rejste os for at synge mellemsalmen »Hav tak for profeten, du sendte«, fik jeg to overvældende tanker. En var om profeten Joseph Smith, denne uddelings profet. Min kærlighed og beundring for ham vokser hver eneste dag. Den anden tanke kom, da jeg så på min hustru, mine døtre og kvindelige børnebørn og oldebørn. Jeg følte, at jeg gerne ville gøre krav på hver eneste som en del af min familie.

For flere måneder siden ved slutningen af en begavelsessession i templet

sagde jeg til min hustru, Wendy: »Jeg håber, at søstrene forstår de åndelige skatte, som de får i templet.« Søstre, jeg tænker ofte på jer, blandt andet for to måneder siden, da Wendy og jeg besøgte Harmony i Pennsylvania.

Det var vores anden tur dertil. Begge gange har vi været dybt berørt, når vi har gået på den hellige grund. Det var i nærheden af Harmony, at Johannes Døber viste sig for Joseph Smith og gengav Det Aronske Præstedømme.

Det var der, apostlene Peter, Jakob og Johannes viste sig for at gengive

Det Melkisedekske Præstedømme.

Det var i Harmony, at Emma Hale Smith virkede som sin mands første skriver, mens profeten oversatte Mormons Bog.

Det var også i Harmony, at Joseph fik en åbenbaring, der tilkendegav Herrens vilje for Emma. Herren instruerede Emma om at udlægge skrifterne, at formane Kirken, at modtage Helligånden og at bruge sin tid »på at lære meget.« Emma blev også rådet til at »lægge denne verdens ting til side og søge dem, der hører en bedre til«, og holde fast ved sine pagter med Gud. Herren afsluttede sine belæringer med disse overbevisende ord: »Dette er min røst til alle.«¹

Alt, der skete i dette område, har stor betydning for *jeres* liv. Præstedømmets gengivelse sammen med Herrens råd til Emma kan vejlede og velsigne jer alle. Jeg længes sådan efter, at I forstår, at præstedømmets gengivelse er lige så relevant for jer som kvinder, som det er for nogen mand. Fordi Det Melkisedekske Præstedømme er blevet gengivet, har både kvinder og mænd, der holder pagter, adgang til »alle de åndelige velsignelser i kirken«,² eller vi kan sige, alle de åndelige skatte Herren har til sine børn.

Alle kvinder og alle mænd, der indgår pagter med Gud og holder de pagter, og som værdigt deltager i præstedømmeordinancer, har direkte adgang til Guds kraft. De, der modtager begavelsen i Herrens hus, modtager en gave af Guds præstedømmes kraft i kraft af deres pagt sammen med en gave af kundskab til at vide, hvordan man trækker på den kraft.

Himlene er lige så åbne for *kvinder*, der er blevet begavet med præstedømmets kraft, som tilflyder fra deres præstedømmepagter, som de er for mænd, der bærer præstedømmet. Jeg

beder om, at I hver især vil forstå den sandhed i hjertet, fordi jeg tror, at det vil ændre jeres liv. Søstre, I har retten til i stor grad at trække på Frelserens kraft til at hjælpe jeres familie og andre, I elsker.

Nuvel, I kan måske sige til jer selv: »Det lyder vidunderligt, men hvordan gør jeg det? Hvordan trækker jeg Frelserens kraft ind i mit liv?«

I kan ikke finde denne proces gennemgået i nogen manual. Helligånden vil være jeres personlige underviser, når I søger at forstå det, Herren ønsker, at I skal vide og gøre. Denne proces er hverken hurtig eller nem, men den er åndeligt styrkende. Hvad kan overhovedet være mere spændende end at arbejde med Ånden for at forstå Guds kraft – præstedømmets kraft?

Det, jeg *kan* sige til jer, er, at det kræver det samme, som Herren instruerede Emma og jer hver især om at gøre, at få adgang til Guds kraft.

Så jeg indbyder jer til bønsmødt at studere afsnit 25 i Lære og Pagter og finde ud af, hvad Helligånden vil lære jer. Jeres personlige, åndelige bestræbelse vil bringe jer glæde, når I får,

forstår og bruger den kraft, I er blevet begavet med.

En del af denne bestræbelse vil kræve, at I lægger mange af verdens ting til side. Sommetider taler vi nærmest henkastet om at vende sig bort fra verden med dens stridigheder, udbredte fristelser og falske filosofier. Men *virkelig* at gøre det kræver, at I omhyggeligt og regelmæssigt kigger på jeres liv. Når I gør det, vil Helligånden tilskynde jer til at vide, hvad der ikke længere er nødvendigt, hvad der ikke længere er jeres tid eller energi værd.

Når I skifter fokus væk fra verdslige forstyrrelser, vil nogle ting, der lige nu virker vigtige for jer, falde i prioritet. I må sige fra over for noget, selvom det kan virke harmløst. Når I påbegynder og fortsætter denne livslange proces med at indvie jeres liv til Herren, vil jeres ændrede perspektiv, følelser og åndelige styrke forbløffe jer!

Nu en lille advarsel. Der findes personer, der vil underminere jeres evne til at påkalde Guds kraft. Der er nogen, der vil få jer til at tvivle på jer selv og minimere jeres fremragende åndelige evne som en retskaffen kvinde.

Modstanderen ønsker bestemt ikke, at I forstår den pagt, I indgik ved dåben, eller den store begavelse med kundskab og kraft I har modtaget eller vil modtage i templet – Herrens hus. Og Satan ønsker bestemt ikke, at I forstår, at hver gang I værdigt tjener og tilbeder i templet, går I derfra bevæbnet med Guds kraft, og at hans engle vil »passe på« jer.³

Satan og hans håndlangere vil konstant udtænke forhindringer for at hindre jer i at forstå de åndelige gaver, som I er eller kan blive velsignet med. Desværre kan nogle forhindringer være resultatet af andres dårlige opførsel. Det bedrøver mig, at nogen af jer har følt jer marginaliseret eller har oplevet, at en præstedømmeleder ikke troede på jer, eller er blevet mishandlet eller forrådt af en ægtemand, far eller en, I formodede var en ven. Jeg føler stor sorg over, at nogen af jer har følt jer tilsidesat, er blevet behandlet respektløst eller fejlbedømt. Der er ingen plads til den form for forseelser i Guds rige.

Omvendt glæder det mig, når jeg hører om præstedømmeledere, der ivrigt søger kvinders deltagelse i menigheds- og stavsråd. Jeg bliver inspireret af ægtemænd, der viser, at deres vigtigste præstedømmeansvar er at tage sig af deres hustru.⁴ Jeg roser den mand, der dybt respekterer sin hustrus evne til at modtage åbenbaring og værdsætter hende som en ligeværdig partner i deres ægteskab.

Når en mand forstår storheden og kraften i en retscaffen og søgende sidste dages hellig kvinde, som har modtaget begavelsen, er det da noget under, at han føler, at han bør rejse sig, når hun træder ind i rummet?

Fra tidernes begyndelse er kvinder blevet velsignet med et særligt moralsk kompas – evnen til at skelne rigtigt fra forkert. Denne gave forstærkes hos dem, der indgår og holder pagter. Og den mindskes hos dem, der overlagt ignorerer Guds befalinger.

Jeg skynder mig at tilføje, at jeg ikke på nogen måde fritager mænd for Guds krav til *dem om også* at skelne mellem

rigtigt og forkert. Men mine kære søstre, jeres evne til at skelne sandhed fra fejl, at være samfundets moralske vogtere, er afgørende i disse sidste dage. Og vi afhænger af jer til at under vise andre i at gøre det samme. Lad mig gøre det helt klart: Hvis verden mister sine kvinders moralske integritet, vil verden *aldrig* komme sig.

Vi sidste dages hellige er ikke af verden, vi er af Israels pagt. Vi er kaldet til at forberede menneskene til Herrens andet komme.

Lad mig nu tydeliggøre flere punkter med hensyn til kvinder og præstedømmet. Når I bliver indsat til at tjene i en hvilken som helst kaldelse under ledelse af en, der besidder præstedømmets nøgler – som for eksempel jeres biskop eller stavspræsident – får I præstedømmemyndighed til at fungere i den kaldelse.

På samme måde er I bemyndiget i det hellige tempel til at udføre og virke i præstedømmeordinancer, *hver gang* I deltager. Jeres tempelbegavelse forbereder jer på det.

Hvis I har fået jeres begavelse, men ikke på nuværende tidspunkt er gift med en mand, der bærer præstedømmet, og nogen siger til jer: »Jeg er ked af, at du ikke har præstedømmet i dit hjem,« så vid, at den udtalelse er forkert. I har muligvis ikke en præstedømmebærer i jeres hjem, men I har indgået hellige pagter med Gud i hans tempel. Fra disse pagter tilflyder en begavelse af hans præstedømmekraft over jer. Og husk, hvis jeres mand skulle dø, ville I præsidere i jeres hjem.

Som en retfærdig, sidste dages hellige kvinde, der har modtaget begavelsen, taler og underviser I med Guds magt og myndighed. Om det sker ved tilskyndelse eller samtale, så har vi brug for jer til at undervise om Kristi lære. Vi har brug for jeres input i familie-, menigheds- og stavsråd. Jeres deltagelse er afgørende og aldrig kun til pynt!

Mine kære søstre, jeres kraft vil forøges, når I tjener andre. Jeres bønner, faste, tid med skriften, tempeltjeneste og arbejdet med slægtshistorie vil åbne himlene for jer.

Jeg bønfaller jer om bønsumt at studere *alle* de sandheder, I kan finde om præstedømmets kraft. I kan begynde med Lære og Pagter 84 og 107. Disse afsnit vil føre jer til andre skriftsteder. Skrifterne og de nutidige profeters, seeres og åbenbarerers lærdomme er fyldt med disse sandheder. Når jeres forståelse vokser, og når I udøver tro på Herren og hans præstedømmekraft, vil jeres evne til at trække på denne åndelig skat, som Herren har gjort tilgængelig for jer, blive øget. Når I gør det, vil I opdage, at I er bedre i stand til at skabe evige familier, der er forenede, beseglet i Herrens tempel og fyldt med kærlighed til vor himmelske Fader og Jesus Kristus.

Hele vores indsats med at yde omsorg for hinanden, forkynde

evangeliet, fuldkommengøre de hellige og forløse de døde bliver forbundet i det hellige tempel. Vi har nu 166 templer over hele verden, og flere er på vej.

Som I ved, vil templet i Salt Lake City, Tempelpladsen og den tilstødende plads nær Kirkens kontorbygning blive fornyet i et projekt, der begynder ved slutningen af året. *Dette* hellige tempel skal bevares og blive forberedt til at inspirere fremtidige generationer, ligesom det har påvirket os i denne generation.

I takt med at Kirken vokser, vil flere templer blive bygget, så flere familier kan få adgang til den største af alle velsignelser, nemlig evigt liv.⁵ Vi betragter et tempel som *den* helligste bygning i Kirken. Hver gang planer bliver bekendtgjort om at opføre et nyt tempel, bliver det en vigtig del af vores historie. Som vi har talt om her i aften, er I søstre afgørende for tempeltjeneste, og templet er det sted, hvor I vil finde jeres største åndelige skatte.

Lyt nu omhyggeligt og ærbødigt, nu hvor jeg bekendtgør planer om at bygge otte nye templer. Hvis der bliver bekendtgjort et på et sted,

der betyder noget for jer, må jeg da foreslå, at I blot bøjer hovedet i bøn med taknemlighed i jeres hjerte. Det glæder os at bekendtgøre planer om at opføre templer følgende steder: Freetown i Sierra Leone, Orem i Utah, Port Moresby i Papua Ny Guinea, Bentonville i Arkansas, Bacolod i Filippinerne, McAllen i Texas, Cobán i Guatemala og Taylorsville i Utah. Mange tak, kære søstre. Vi sætter stor pris på jeres modtagelse af disse planer og jeres ærbødige reaktion.

Som afslutning vil jeg efterlade en velsignelse over jer om, at I vil forstå den præstedømmekraft, som I er blevet begavet med, og at I vil forstærke den kraft ved at udøve jeres tro på Herren og på hans kraft.

Kære søstre, med største respekt og taknemlighed udtrykker jeg min kærlighed til jer. Jeg erklærer ydmygt, at Gud lever! Jesus er Kristus. Dette er hans kirke. Det vidner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se L&P 25:7-16.
2. L&P 107:18; fremhævelse tilføjet.
3. L&P 109:22.
4. Se L&P 131:2-4.
5. Se L&P 14:7.

ÆLDSTE GERRIT W. GONG
De Tolv Apostles Kvorum

Pagtsbånd

At høre til hos Gud og gå med hinanden på hans pagtssti er at være velsignet med pagtsbånd.

Kære brødre og søstre, dette er en historie om et primarybarn, der er ved at lære at bede. »Tak for bogstavet A, bogstavet B ... Bogstavet G.« Barnets bøn fortsætter: »Tak bogstaverne Æ, Ø, Å. Kære himmelske Fader tak for tallet 1, tallet 2.« Primarylæreren er bekymret, men venter klogt. Barnet siger: »Tak for tallet 5, tallet 6 – og tak for min primarylærer. Hun er den eneste, der nogensinde lader mig blive færdig med min bøn.«

Vor himmelske Fader hører hvert eneste barns bøn. Han opfordrer os

med uendelig kærlighed til at fatte tro og indgå pagt.

Verden er fuld af indbildning, illusion og list. Så meget virker forgængeligt og overfladisk. Når vi lægger masken, forstillelse, crowdsourcete »synes godt om« og »synes ikke godt om« til side, længes vi efter mere end flygtig overflade, kortvarige forbindelser eller jagten efter verdslig egeninteresse. Heldigvis er der en vej til det, der har betydning.

Når vi kommer til Guds store bud om at elske ham og dem omkring os ved pagt, gør vi det ikke som fremmede eller gæster, men som hans børn derhjemme.¹ Det ældgamle paradoks er stadig sandt. Når vi giver slip på vores verdslige egeninteresser gennem pagtsbånd, finder og bliver vi vores bedste evige selv² – frie, levende, ægte – og det definerer vores vigtigste forhold. Pagtsbånd er at afgive og holde højtidelige løfter til Gud og hinanden, gennem hellige ordinancer, der lader godhedens kraft komme ind i vores liv.³ Når vi indvier alt, vi er, bliver vi mere, end vi er. Pagtsbånd giver os sted, historie og evnen til at blive. Det fremmer tro til liv og frelse.⁴

Guddommelige pagter bliver en kilde til kærlighed til og fra Gud, og derved til og mellem hinanden. Gud vor himmelske Fader elsker os mere og kender os bedre, end vi elsker og kender os selv. Tro på Jesus Kristus og personlig forandring (omvendelse) bringer barmhjertighed, nåde, tilgivelse. Det lindrer den sorg, ensomhed og uretfærdighed, vi oplever i livet. Fordi han er Gud, ønsker vor himmelske Fader, at vi får Guds største gave – hans glæde, hans evige liv.⁵

Vor Gud er en pagtens Gud. Han »holder [naturligt] pagt og viser barmhjertighed«.⁶ Hans pagter varer, »så længe tiden varer, eller jorden står, eller der på dens overflade findes et eneste menneske, der kan frelses«.⁷ Det er ikke meningen, at vi skal vandre omkring i eksistentiel uvidenhed og tvivl, men glæde os over dyrebare pagtsforhold »stærkere end dødens bånd.«⁸

Guds ordinancer og pagter er universelle i deres krav og opfyldes på det personlige plan. På grund af Guds retfærdighed kan alle på ethvert sted og i enhver alder modtage frelsende ordinancer. Handlefriheden gælder – personer vælger, om de vil acceptere de tilbudte ordinancer. Guds ordinancer udgør vejskilte på hans pagtssti. Vi kalder Guds plan for at føre sine børn hjem for forløsningsplanen, frelsesplanen og planen for lykke. Forløsning, frelse, celestial lykke er mulig, fordi Jesus Kristus »udvirkede denne fuldkomne forsoning«.⁹

At høre til hos Gud og gå med hinanden på hans pagtssti er at være velsignet med pagtsbånd.

For det første er pagtsbånd centreret i Jesus Kristus som »den nye pagts formidler«.¹⁰ Alting kan tjene os til gode, når vi er »helliggjort i Kristus ... i Faderens pagt«.¹¹ Enhver god og lovet velsignelse kommer til dem, der

forbliver trofaste til det sidste. Den »lykkelige tilstand for dem, der holder Guds befalinger« er at blive »velsignede i alt, både timeligt og åndeligt« og at »bo hos Gud i ... aldrig ophørende lykke.«¹²

Når vi ærer vores pagter, kan vi til tider føle, at vi er blandt engle. Og det vil vi være – dem, vi elsker, og som velsigner os på denne side af sløret, og dem, der elsker og velsigner os fra den anden side af sløret.

For nylig så søster Gong og jeg et strålende og kærligt eksempel på pagtsbånd i et hospitalsværelse. En ung far havde desperat brug for en nyretransplantation. Hans familie græd, fastede og bad om, at han måtte få en ny nyre. Da nyheden kom om, at en livreddende nyre netop var blevet tilgængelig, sagde hans hustru stille: »Jeg håber den anden familie er okay.«

At høre til ved pagt er, med Paulus' ord, »at vi sammen kan opmuntres ved vor fælles tro, jeres og min.«¹³

På livets sti kan vi miste troen på Gud, men han mister aldrig troen på os. I en vis forstand er hans lampe altid tændt. Han indbyder os til at vende tilbage til de pagter, der markerer hans sti. Han venter rede til at omfavne os, selv når vi »endnu [er] langt borte«.¹⁴ Når vi med troens øje ser efter mønstre, buen eller de forbundne prikker af vores oplevelser, kan vi se hans milde barmhjertighed og opmuntring, særligt i vores prøvelser, sorger og udfordringer, såvel som i vores glæde. Uanset hvor ofte vi snubler eller falder, vil han hjælpe os et skridt ad gangen, hvis vi bliver ved med at gå mod ham.

For det andet er Mormons Bog et håndgribeligt bevis på pagtsbånd.

Mormons Bog er det lovede redskab til at indsamle Guds børn og er profeteret som en ny pagt.¹⁵ Når vi læser Mormons Bog alene eller med andre, uanset om det er for os selv eller højtlydt, kan vi spørge Gud »af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet [vi] har tro på Kristus« og ved Helligåndens kraft modtage forsikring om, at Mormons Bog er sand.¹⁶ Det omfatter en bekræftelse på, at Jesus Kristus er vores Frelser, Joseph Smith er genoprettelsens profet og Herrens kirke kaldes ved hans navn – Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.¹⁷

Mormons Bog taler gennem gamle og nutidige pagter til jer, der er Lehis børn, »profeternes børn«.¹⁸ Jeres forfædre modtog et pagtsløfte, som I, deres efterkommere, ville genkende som en røst som om den var fra støvet i Mormons Bog.¹⁹ Den røst I hører, når I læser, vidner for jer om, at I er »pagtens børn«,²⁰ og Jesus er jeres gode hyrde.

Med Almas ord indbyder Mormons Bog os alle til at indgå »en pagt med [Herren] om, at [vi] vil tjene ham og holde hans befalinger, så han kan udøse sin Ånd mere rigeligt over [os].«²¹ Når vi ønsker at ændre os til det bedre – som en person har sagt, »at holde op med at være ulykkelige og være glade for at være glad« – kan vi blive åbne overfor vejledning, hjælp og styrke. Vi kan ved pagt komme til at høre Gud til og blive en del af et fællesskab af trofaste troende og modtage de lovede velsignelser i Kristi lære²² – nu.

Gengivet præstedømmemyndighed og kraft til at velsigne alle hans børn er et tredje aspekt af pagtsbånd. I denne uddeling kom Johannes Døber og apostlene Peter, Jakob og Johannes som herliggjorte sendebud fra Gud for at gengive hans

præstedømmemyndighed.²³ Guds præstedømme og hans ordinancer formilder forhold på jorden og besejler pagtsforhold i himlen.²⁴

Præstedømmet kan bogstaveligt talt velsigne fra vugge til grav – fra en nyfødts navngivning og velsignelse til indvielse af en grav. Præstedømmevelsignelser helbreder, trøster og rådgiver. En far var vred på sin søn, indtil den tilgivende kærlighed kom, hvor faderen gav sin søn en kærlig præstedømmevelsignelse. En kær ung kvinde, der var det eneste medlem af Kirken i sin familie, var usikker på Guds kærlighed, indtil hun fik en inspireret præstedømmevelsignelse. Over hele verden forbereder ædle patriarker sig åndeligt på at give patriarkalske velsignelser. Når patriarken lægger sine hænder på jeres hoved, føler han og udtrykker Guds kærlighed til jer. Han meddeler jer jeres slægtslinje i Israels hus. Han udtaler velsignelser fra Herren. En patriarks hustru fortalte mig, typisk betænksomt, hvordan hun og hendes familie indbyder Ånden, især på de dage deres Papa giver en patriarkalsk velsignelse.

Endelig kommer velsignelserne ved pagtsbånd, når vi følger Herrens profet og glæder os over at efterleve tempelpagter, herunder et ægteskab. Pagtsægteskab bliver helligt

og evigt, når vi dagligt vælger vores ægtefælles og families lykke før vores egen. Når »mig« bliver »vi«, vokser vi sammen. Vi bliver gamle sammen, vi bliver unge sammen. Når vi velsigner hinanden igennem et helt liv med at glemme os selv, oplever vi, at vores håb og glæde bliver helliggjort for tid og evighed.

Selvom situationer er forskellige, når vi gør alt, vi kan, det bedste vi kan, og oprigtigt beder og søger Herrens hjælp undervejs, vil han vejlede os, i sin egen tid og på sin egen måde, ved Helligånden.²⁵ Ægteskabspagter er bindende gennem et gensidigt valg af dem, der indgår dem – en påmindelse om Guds og vores respekt for handlefrihed og velsignelserne ved hans hjælp, når vi forenet søger den.

Frugterne af pagtsbånd gennem familiegenerationer mærkes i vores hjem og hjerte. Lad mig illustrere det med personlige eksempler.

Da søster Gong og jeg forelskede os og ville giftes, lærte jeg om handlefrihed og beslutninger. I en periode studerede vi i hvert sit land på hvert sit kontinent. Det er derfor, at jeg ærligt kan sige, at jeg gjorde mig fortjent til min ph.d. i internationale forhold.

Da jeg bad: »Himmelske Fader, skal jeg gifte mig med Susan?« følte jeg fred. Men da jeg lærte at bede med

oprigtig hensigt: »Himmelske Fader, jeg elsker Susan, og jeg vil gerne giftes med hende. Jeg lover, at jeg vil være den bedste mand og far, jeg kan være« – da jeg handlede og selv traf mine bedste beslutninger, var det der, at de stærkeste åndelige bekræftelser kom.

Nu hjælper FamilySearchs slægts-træ, beretninger og fotos både familien Gong og Lindsay med at finde og forbinde hinanden gennem livserfaringerne med pagtsbånd i generationer.²⁶ For os omfatter respekterede forfædre:

Oldemor Alice Blauer Bangerter, der modtog tre ægteskabstilbud på en dag, bad senere sin mand om at sætte en fodpedal på sin smørkærne, så hun kunne kærne smør, strikke og læse på samme tid.

Oldefar Loy Kuei Char bar sine børn på ryggen og familiens få ejendele på et æsel, da de rejste hen over lavaområder på Hawaii's store ø. Generationer af familien Chars forpligtelser og ofre har velsignet vores familie i dag.

Bedste Mary Alice Powell Lindsay blev ladt tilbage med fem små børn, da hendes mand og ældste søn døde pludseligt med blot få dages mellemrum. Bedste var enke i 47 år og opdragede sin familie med kærlig støtte fra lokale ledere og medlemmer. I de mange år lovede Bedste Herren, at hvis han ville hjælpe hende, så ville hun aldrig klage. Herren hjalp hende. Hun klagede aldrig.

Kære brødre og søstre, som Helligånden vidner om, er alt godt og evigt centreret om, at Gud vor evige Fader og hans Søn, Jesus Kristus, virkelig lever, og at hans forsoning har fundet sted. Vor Herre Jesus Kristus er formidleren af den nye pagt. Et formål med Mormons Bog er at vidne om Jesus Kristus.²⁷ Ved ed og pagt har Guds gengivne præstedømmemyndighed til hensigt at velsigne alle Guds

Alice Blauer Bangerter

Loy Kuei Char

Mary Alice Powell Lindsay

CRISTINA B. FRANCO
Andenrådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

børn, deriblandt gennem ægteskabs-pagt, familiegenerationer og personlige velsignelser.

Vores Frelser erklærer: »Jeg er Alfa og Omega, Kristus, Herren; ja, jeg er ham, begyndelsen og enden, verdens forløser.«²⁸

Han er med os fra begyndelsen i alle vores pagtsbånd og helt til enden. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Isaac Watts, »My Shepherd Will Supply My Need«, *Ensign*, sep. 2015, s. 73.
2. Se Matt 10:39.
3. Se L&P 84:20.
4. Se *Lectures on Faith*, 1985, s. 69.
5. Se L&P 14:7.
6. L&P 109:1.
7. Moro 7:36; se også Moro 7:32.
8. L&P 121:44.
9. L&P 76:69.
10. Hebr 12:24; L&P 76:69; 107:19; se også JSO, Gal 3:20 (i Guide til skrifterne).
11. Moro 10:33; se også L&P 90:24; 98:3.
12. Mosi 2:41.
13. Rom 1:12; se også Mosi 18:8-9.
14. Luk 15:20.
15. Se Titelbladet til Mormons Bog; L&P 84:57.
16. Moro 10:4.
17. Se 3 Ne 27:7-8; L&P 115:3.
18. 3 Ne 20:25.
19. Se 2 Ne 26:16; 33:13.
20. 3 Ne 20:26.
21. Mosi 18:10.
22. Se 2 Ne 31:2, 12-13.
23. Se L&P 13; 27:12; se også Indledning til Lære og Pagter.
24. Se L&P 128:8; se også 2 Mos 19:5-6; L&P 84:40. De, der værdigt holder pagter, bliver en dyrebar skat, et kongerige af præster, et helligt folk. Pagter helliggør. De, der holder pagter, bliver helliggjort til Herren.
25. Se L&P 8:2.
26. Generationer kan lære af hinanden, endda mens hver generation selv lærer. Den kristne forfatter Søren Kierkegaard foreslår fængslende: »Hvad end den ene Slægt lærer af den anden, det egentlige Humane lærer ingen Slægt af en foregaaende« (*Frygt og Bæven*, Søren Kierkegaards skrifter, bd. 4, s. 208).
27. Se Mormons Bogs titelblad.
28. L&P 19:1.

Find glæde ved at dele evangeliet med andre

Vi har en kærlig Fader i himlen, der venter på, at vi vender os til ham, så han kan velsigne os og dem omkring os.

En af mine yndlingsprimarysange begynder med disse ord:

*Jeg tilhører Jesu Kristi sande Kirke på jord,
jeg elsker hans navn
og ønsker kun
at følge i hans spor,
for jeg tror på vor Frelser, Jesus Krist.¹*

Hvor er det dog en enkel og smuk udtalelse om de sandheder, vi tror på!

Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ved vi, hvem vi er. Vi ved, at Gud »er Fader til vores ånd. Vi er ... hans børn, og han elsker os. Vi boede [med ham] i himlen, før vi [kom] på denne jord.«

Vi kender Guds plan. Vi var sammen med ham, da han forelagde den. »Hele [vor himmelske Faders] hensigt – hans gerning og herlighed – er at sætte os i stand til at nyde alle hans velsignelser. Han [lagde] en fuldkommen plan for at opnå sin hensigt. Vi forstod og accepterede denne ... lykkens plan, forløsningsplanen og frelsesplanen«, før vi kom til jorden.

»Jesus Kristus er den centrale figur i Guds plan. Jesus indfrie ved

sin forsoning sin Faders hensigt og gjorde det muligt for os hver især at opnå udødelighed og evigt liv. Satan, eller Djævelen, er fjende af Guds plan« og har været det siden begyndelsen.

»Handlefriheden, eller evnen til at handle, er en af Guds største gaver til

sine børn ... Vi må vælge, om vi vil følge Jesus Kristus eller følge Satan.«²

Disse enkle sandheder kan vi dele med andre.

Lad mig fortælle jer om engang, hvor min mor delte sådanne enkle sandheder ved simpelthen at være åben for samtale og se en mulighed.

For mange år siden tog min mor tilbage til Argentina på besøg sammen med min bror. Min mor har aldrig rigtig brudt sig om at flyve, så hun bad en af mine sønner om en velsignelse som trøst og beskyttelse. Han følte sig tilskyndet til at velsigne sin mormor med en særlig vejledning fra Helligånden, så hun kunne styrke og røre hjertet hos mange mennesker, der ønskede at lære om evangeliet.

I lufthavnen i Salt Lake City mødte min mor og bror en syvårig pige, der var på vej hjem fra en skitur med sin familie. Hendes forældre bemærkede, at hun talte med min mor og bror i lang tid og besluttede at gå hen og være med. De præsenterede sig selv og deres datter som Eduardo, Maria Susana og Giada Pol. Der var en naturlig og varm forbindelse til denne dejlige familie.

Begge familier blev begejstrede over at skulle rejse sammen på flyet til Buenos Aires i Argentina. Efterhånden som deres samtale fortsatte, bed min mor mærke i, at de indtil nu aldrig havde hørt om Jesu Kristi genoprettede kirke.

Et af de første spørgsmål, Susana stillede, var: »Vil I fortælle mig om det smukke museum med guldstatuen på toppen?«

Min mor forklarede, at den smukke bygning ikke var et museum, men Herrens tempel, hvor vi indgår pagter med Gud, så vi en dag kan vende tilbage og bo hos ham. Susana indrømmede over for min mor, at hun før turen til Salt Lake havde bedt om, at der måtte være noget, der kunne styrke hendes ånd.

Under flyrejsen bar min mor et enkelt, men stærkt vidnesbyrd om evangeliet, og inviterede Susana til at finde missionærene i sin hjemby. Susana spurgte min mor: »Hvordan finder jeg dem?«

Min mor svarede: »Du kan ikke undgå at se dem. Det er enten to unge mænd klædt i hvid skjorte og slips, eller to nydeligt klædte unge kvinder,

og de har altid et skilt på, der viser deres navn og også »Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«

Familierne udvekslede telefonnumre og sagde farvel i lufthavnen i Buenos Aires. Susana, der sidenhen er blevet min gode ven, har mange gange fortalt mig, at hun følte sig så trist til mode over at skulle sige farvel til min mor i lufthavnen. Hun sagde: »Din mor lyste. Jeg kan ikke forklare det, men hun havde en glans omkring sig, som jeg ikke havde lyst til at forlade.«

Så snart Susana kom tilbage til sin hjemby, tog hun og hendes datter, Giada, hen for at dele denne oplevelse med Susanas mor, som boede et par veje væk fra deres hjem. Mens de kørte, så Susana tilfældigvis to unge mænd gå ned ad gaden, klædt som min mor havde beskrevet det. Hun stoppede bilen midt på gaden, steg ud og spurgte disse to unge mænd: »Er I tilfældigvis fra Jesu Kristi kirke?«

De svarede: »Ja.«

»Er I missionærer?« spurgte hun.

De svarede begge: »Ja, det er vi!«

Så sagde hun: »Hop ind i bilen, I skal med hjem og undervise mig.«

To måneder senere blev Maria Susana døbt. Hendes datter, Giada, blev også døbt, da hun blev ni. Vi arbejder stadig på Eduardo, som vi elsker uanset hvad.

Siden da er Susana blevet en af de største missionærer, jeg nogensinde har mødt. Hun er ligesom Mosijas sønner og fører mange sjæle til Kristus.

I en af vores samtaler spurgte jeg hende: »Hvad er din hemmelighed? Hvordan deler du evangeliet med andre?«

Hun fortalte mig: »Det er meget enkelt. Hver dag beder jeg en bøn om, at vor himmelske Fader vil lede mig til en, der har brug for evangeliet i deres tilværelse, før jeg forlader mit hus.

Jeg tager nogle gange en Mormons Bog med, jeg kan give dem, eller nogle uddelingskort fra missionærerne, og når jeg begynder at tale med nogle, spørger jeg dem ganske enkelt, om de har hørt om Kirken.«

Susana sagde også: »Andre gange smiler jeg bare, mens jeg venter på toget. En dag så en mand på mig og sagde: »Hvorfor smiler du?« Helt ærligt var jeg lidt uforberedt.

Jeg svarede: »Jeg smiler, fordi jeg er glad!«

Så sagde han: »Og hvad er du så så glad over?«

Jeg svarede: »Jeg er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og det gør mig glad. Har du hørt om den?«

Da han svarede nej, gav hun ham et uddelingskort og inviterede ham til kirkemøderne den kommende søndag. Den følgende søndag hilste hun på ham i døren.

Præsident Dallin H. Oaks har sagt: »Der er tre ting, alle medlemmer kan gøre for at hjælpe med at dele evangeliet ...

For det første kan vi bede om et ønske om at hjælpe med denne afgørende del af arbejdet med frelse ...

For det andet kan vi selv overholde befalingerne ... Trofaste medlemmer har ... altid Frelserens Ånd hos sig til at vejlede sig, når de stræber efter at tage del i det store arbejde med at dele Jesu Kristi gengivne evangelium.

For det tredje kan vi bede om inspiration til, hvad *vi* kan gøre ... for at dele evangeliet med andre ... [og bede] med en forpligtelse om at reagere på den inspiration, [vi] modtager.«³

Brødre, søstre, børn og unge, kan vi være ligesom min ven Susana og dele evangeliet med andre? Kan vi invitere en ven, der ikke deler vores tro, til at komme til kirke med os på

søndag? Eller kan vi måske forære en Mormons Bog til en slægtning eller en ven? Kan vi hjælpe andre med at finde deres forfædre på FamilySearch eller dele det, vi har lært i løbet af ugen ved at studere *Kom og følg mig*, med andre? Kan vi blive mere som vor Frelser Jesus Kristus og dele det, som giver os glæde, med andre? Svaret på alle disse spørgsmål er ja! Det kan vi godt!

I skrifterne læser vi, at »medlemmer af Jesu Kristi Kirke bliver sendt ud for »at arbejde i hans vingård for menneskesjælens frelse« (L&P 138:56). Dette arbejde med frelse omfatter missionering, fastholdelse af nyomvendte, aktivering af mindre aktive medlemmer, tempeltjeneste og slægtshistorie samt undervisning i evangeliet.«⁴

Mine kære venner, Herren har brug for, at vi indsamler Israel. I Lære og Pagter har han sagt: »Vær heller ikke på forhånd bekymrede for, hvad I

ÆLDSTE DIETER F. UCHTDORF
De Tolv Apostles Kvorum

skal sige; men gem bestandigt livets ord i jeres sind, så skal det gives jer i samme stund hvilken del, der skal måles ud til enhver.«⁵

Desuden har han lovet os:

»Og dersom I skulle arbejde alle jeres dage med at råbe omvendelse til dette folk og kun føre én sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være sammen med ham i min Faders rige!

Og se, hvis jeres glæde skal være stor sammen med én sjæl, som I har ført til mig ind i min Faders rige, hvor stor skal da ikke jeres glæde være, hvis I fører mange sjæle til mig!«⁶

Den primarysang, jeg begyndte med, slutter med disse dybsindige ord:

*For jeg tror på vor Frelser, Jesus Krist,
som viste os vej,
min kundskab om Gud,
hans kærlige bud,
jeg dele vil med dig.⁷*

Jeg bærer vidnesbyrd om, at disse ord er sande, og at vi har en kærlig Fader i himlen, der venter på, at vi vender os mod ham, så han kan velsigne os og dem omkring os. Må vi have ønsket om at bringe vores brødre og søstre til Kristus. Det er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Jesu Kristi Kirke«, *Børnenes sangbog*, s. 48.
2. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2007, s. 48.
3. Dallin H. Oaks, »Del det gengivne evangelium«, *Liahona*, nov. 2016, s. 58.
4. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 5.0, ChurchofJesusChrist.org; se også L. Whitney Clayton, »Arbejdet med frelse: Dengang og nu«, *Liahona*, sep. 2014, s. 23.
5. L&P 84:85.
6. Lære og Pagter 18:15-16.
7. »Jesu Kristi Kirke«, s. 48.

Jeres store eventyr

Frelseren opfordrer os til hver eneste dag at sætte vores magelighed og tryghedsbehov til side og følge ham på disciplens vej.

Om hobbitter

En elsket fantasyroman for børn, der blev skrevet for mange år siden, begynder med sætningen: »I et hul i jorden boede der en hobbit.«¹

Historien om Bilbo Sækker handler om en meget normal og jævn hobbit, der præsenteres for en meget usædvanlig mulighed – chancen for eventyr og løftet om en stor belønning.

Problemet er, at de fleste hobbitter med respekt for sig selv, overhovedet ikke er eventyrere. For dem handler

livet om magelighed. De spiser gerne seks måltider om dagen, når de kan komme til det, og bruger deres tid i haven, fortæller besøgende historier, synger, spiller musik og nyder livets enkle glæder.

Men da Bilbo præsenteres for udsigten til et stort eventyr, er der noget i hans hjerte, der svulmer. Han forstår fra begyndelsen, at rejsen vil blive udfordrende. Tilmed farlig. Der er endda risiko for, at han ikke vender tilbage.

Og alligevel har eventyrlysten ramt ham dybt i hjertet. Derfor lader denne helt almindelige hobbit trygheden bag sig og drager ud på det store eventyr, der vil føre ham hele vejen »ud og hjem igen.«²

Jeres eventyr

Måske er en af årsagerne til, at denne historie vækker genklang hos så mange, at det også er vores historie.

For lang, lang tid siden, inden vi blev født, i en fjern og sløret tidsalder, blev vi også inviteret med ud på et eventyr. Forslaget blev fremsat af Gud, vor himmelske Fader. At takke ja til eventyret ville indebære at forlade mageligheden og trygheden i hans umiddelbare nærhed. Det ville

indebære at komme til jorden på en rejse fuld af ukendte farer og prøvelser.

Vi vidste, at det ikke blev let.

Men vi vidste også, at vi ville kunne finde dyrebare skatte, deriblandt et fysisk legeme, og opleve jordelivets intense glæder og sorger. Vi ville skulle lære at stræbe, søge og stride. Vi ville opdage sandheder om Gud og om os selv.

Selvfølgelig vidste vi, at vi ville begå en masse fejl på vejen. Men vi havde også det løfte: at vi på grund af Jesu Kristi store sonoffer ville kunne blive rensset for vores overtrædelser, få forædlet og forfinet vores ånd og en skønne dag opstå og blive genforenet med dem, vi elsker.

Vi lærte, hvor højt Gud elsker os. Han gav os liv, og han ønsker, at vi får succes. Derfor beredte han en Frelser for os. »Dog,« sagde vor Fader i himlen, »må du selv vælge, for det er givet dig.«³

Der må have været dele af det jordiske eventyr, der forurologede og måske tilmed skræmte Guds børn, eftersom så stort et antal af vores brødre og søstre i ånden, besluttede sig for at gå imod.⁴

Ved handlefrihedens gave og kraft afgjorde vi, at udbyttet ved det, vi kunne lære og blive på evig sigt, var hele risikoen værd.⁵

Så i tillid til Guds og hans elskede Søns løfter og kraft, accepterede vi udfordringen.

Det gjorde jeg.

Og det gjorde I også.

Vi gik med til at forlade trygheden i vores første bolig og drage ud på vores eget store eventyr – »ud og hjem igen.«

Kaldet til eventyret

Og dog viste det sig, at jordelivet har det med at distrahere os, ikke? Vi har tendens til at tabe målet af sigte, foretrække mageligheden og lethedens frem for vækst og udvikling.

Og alligevel forbliver der noget unægteligt, dybt inde i vores hjerte, der hungre efter et højere og ædlere formål med det hele. Denne hunger er en af årsagerne til, at folk drages til evangeliet og Jesu Kristi Kirke. Det gengivne evangelium er på en måde en fornyelse af kaldet til eventyret, som vi accepterede for så længe siden. Frelseren opfordrer os til hver eneste dag at sætte vores magelighed og tryghedsbehov til side og følge ham på disciplens vej.

Den vej bugter sig en del. Der er bjerge, dale og omveje. Der er måske rent metaforisk edderkopper, trolde og tilmed en drage eller to. Men bliver I på stien og stoler på Gud, vil I med tiden finde vejen til jeres glørværdige bestemmelsessted og tilbage til jeres himmelske hjem.

Så hvor begynder man?

Det er ret enkelt.

Vend jeres hjerte mod Gud.

For det første må I vælge at vende hjertet mod Gud. Bestræb jer hver eneste dag på at finde ham. Lær at elske ham. Og lad så den kærlighed inspirere jer til at lære, forstå og følge hans lære og lære at holde Guds bud. Jesu Kristi gengivne evangelium har vi fået på en så enkel og ligetil en måde, at et barn kan forstå det. Alligevel har Jesu Kristi evangelium svar på livets mest komplekse spørgsmål og en sådan dybde og kompleksitet, at vi selv efter et helt livs studium og granskning knapt kan fatte selv den mindste del af det.

Hvis I tøver undervejs i dette eventyr, fordi I tvivler på jeres egne evner, så husk at det at være discipel ikke handler om at gøre tingene perfekt, det handler om gøre dem bevidst. Det er jeres valg, der viser, hvem I virkelig er, langt mere end jeres evner.⁶

Selv når I fejler, kan I vælge ikke at give op, men derimod finde jeres mod, trænge jer frem og rejse jer op. Det er rejsens store prøve.

Gud ved, at I ikke er fuldkomne, at I til tider vil komme til kort. Gud elsker jer ikke mindre, når I kæmper, end når I sejrer.

Som en kærlig forælder ønsker han blot, I bliver ved med at prøve. At være discipel svarer til at lære at spille klaver. Måske kan I til at begynde med kun spille noget, der tilnærmelsesvist

minder om »Prinsesse Toben«. Men hvis I bliver ved med at øve, vil de enkle melodier en dag blive erstattet af vidunderlige sonater, rapsodier og koncerter.

Nu er det ikke sikkert, at den dag oprinder i dette liv, men den vil komme. Alt, Gud beder jer om, er, at I bevidst fortsætter jeres stræben.

Ræk ud i kærlighed til andre

Der er noget interessant, næsten paradoksalt, ved denne sti, I har valgt. Den eneste vej frem i det evangeliske eventyr for jer er at hjælpe andre til også at komme frem.

At hjælpe andre er disciplens sti. Tro, håb, kærlighed, medfølelse og tjeneste forædler os som disciple.

Gennem jeres indsats for at hjælpe den fattige og trængende, række ud til dem i nød, vil jeres egen karakter blive forfinet og forædlet, jeres ånd vil højnes, og jeres gang blive rankere.

Men den kærlighed kan ikke komme mod forventning om tilbagebetaling. Det kan ikke være den slags

tjeneste, der forventer anerkendelse, smiger eller begunstiggelse.

Jesu Kristi sande disciple elsker Gud og hans børn uden forventning om noget til gengæld. Vi elsker dem, der skuffer os, dem, der ikke kan lide os. Enhver af dem, der latterliggør, mishandler eller forsøger at såre os.

Når I fylder hjertet med Kristi rene kærlighed, er der ikke plads til bitterhed, fordømmelse eller at gøre nogen til skamme. I holder Guds bud, fordi I elsker ham. I den proces bliver I langsomt mere kristuslignende i tanke og handling.⁷ Og hvilket eventyr kan være større end det?

Fortæl jeres historie

Det tredje, vi stræber efter at kunne mestre på denne rejse, er at påtage os Jesu Kristi navn og ikke skamme os over at være medlem af Jesu Kristi Kirke.

Vi gemmer ikke vores tro.

Vi graver den ikke ned.

Tværtimod taler vi med andre om vores rejse på en normal og naturlig måde. Det er det, venner gør – de taler

om det, der er vigtigt for dem. Det, der ligger dem på sinde og gør en forskel for dem.

Det er dét, I gør. I fortæller jeres historier og erfaringer som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Sommetider får jeres historier folk til at grine. Sommetider får de dem til at græde. Sommetider vil de hjælpe folk til at holde ud i tålmodighed, ukelighed og med mod til at møde endnu en time, endnu en dag og komme Gud lidt nærmere.

Del jeres oplevelser personligt, på de sociale medier, i grupper, alle vegne.

En af de sidste ting, Jesus fortalte sine disciple, var, at de skulle gå ud i verden og fortælle om den opstandne Kristus.⁸ I dag påtager vi os også gladeligt dette store hverv.

Sikke et herligt budskab vi har at dele: Takket være Jesus Kristus kan enhver mand, kvinde og barn vende trygt tilbage til deres himmelske hjem, og dvæle der i herlighed og retfærdighed!

Der er endnu flere gode nyheder at fortælle.

Gud har vist sig for mennesket i vor tid! Vi har en levende profet.

Må jeg minde jer om, at Gud ikke har brug for, at I »sælger« det gengivne evangelium og Jesu Kristi Kirke.

Han forventer blot, at I ikke sætter lyset under en skæppe.

Og hvis folk afgør, at Kirken ikke er noget for dem, så er det deres valg.

Det betyder ikke, at I har fejlet. I fortsætter med at behandle dem venligt. Det udelukker heller ikke, at I inviterer dem igen.

Forskellen på en tilfældig social kontakt og en medfølelse modig discipel er – invitation!

Vi elsker og respekterer alle Guds børn, uanset deres position, uanset race eller religion og uagtet deres valg i livet.

For vores del vil vi bare sige: »Kom og se! Find selv ud af, hvordan det at gå ad disciplens vej vil være belønnende og forædlende.«

Vi inviterer folk til at »komme og hjælpe, når vi prøver på at gøre verden til et bedre sted.«

Og vi siger: »Kom og bliv! Vi er alle brødre og søstre. Vi er ikke fuldkomne. Vi stoler på Gud og forsøger at holde hans bud.

Slut jer til os og gør os bedre. Og i den proces vil I også blive bedre. Lad os tage på dette eventyr sammen.«

Hvornår bør jeg begynde?

Da vores ven Bilbo Sækker følte eventyrlysten røre sig i ham, besluttede han sig for at få en god nats hvile, en solid morgenmad og tage af sted tidligt om morgenen.

Da Bilbo vågnede, bemærkede han, at hans hus rodede, og han glemte næsten sin ædle plan.

Men så kom hans ven Gandalf og spurgte: »Hvornår har du tænkt dig at komme?«⁹ Hvis Bilbo ville indhente

sine venner, måtte han selv beslutte, hvad han skulle gøre.

Og dermed pilede denne almindelige og ubetydelige hobbit ud af sin hoveddør på vej mod eventyr, og det i en sådan fart, at han glemte sin hat, sin spadserestok og sit lommestørklæde. Han lod endda sin anden omgang morgenmad stå urørt.

Heri kan der også være en lektie for os.

Hvis man har følt sig ansporet til at tage med på livets store eventyr og tage del i det, som vores kærlige himmelske Fader forberedte til os for så lang tid siden, kan jeg forsikre jer om, at i dag er dagen til at følge Guds Søn og vor Frelser på hans sti af tjeneste og lydighed.

Vi kan bruge et helt liv på at vente på det helt rette øjeblik, hvor alt bare flasker sig. Men nu er det tid til at forpligte sig til at søge Gud, drage omsorg for andre og dele vores erfaringer med andre.

Efterlad jeres hat, spadserestok, lommestørklæde og rodede hus.¹⁰

Til dem af os, der allerede går ad den sti: Fat mod, vis medfølelse og tillid og fortsæt!

Til dem, der har forladt stien: Kom venligst tilbage, slut jer til os igen og gør os stærkere.

Og til dem, der endnu ikke er begyndt på den: Hvorfor udskyde det? Hvis I ønsker at opleve underne på denne storslåede åndelige rejse, så tag hul på jeres eget store eventyr! Tal med missionærerne. Tal med jeres sidste dages hellige venner. Tal med dem om dette store og forunderlige værk.¹¹

Tiden er inde!

Kom, slut jer til os!

Hvis I fornemmer, at der kunne være mere mening med jeres liv, et højere formål, stærkere familieband og en tættere forbindelse til Gud, så kom, slut jer til os.

Hvis I søger et fællesskab af mennesker, der arbejder på at blive den bedste udgave af sig selv, hjælpe de nødlidende og gøre verden til et bedre sted, så kom, slut jer til os!

Kom og se, hvad denne storslåede, forunderlige og eventyrlige rejse handler om.

I finder jer selv langs vejen.

I vil finde mening.

I vil finde Gud.

I vil finde den mest eventyrlige og herlige rejse i livet.

Om dette bærer jeg vidnesbyrd i vor Forløseres og Frelseres, Jesu Kristi, navn. Amen. ■

NOTER

1. J.R.R. Tolkien, *The Hobbit or There and Back Again* (Hobbitten), Boston: Houghton Mifflin, 2001, s. 3.
2. Undertitel til *The Hobbit*.
3. Moses 3:17.
4. Se Job 38:4-7 (Alle gudssønner råbte af fryd); Es 14:12-13 (»Højt over Guds stjerner rejser jeg min trone«); Åb 12:7-11 (Der blev krig i himlen).

ÆLDSTE WALTER F. GONZÁLEZ
De Halvfjerds

5. »Profeten Joseph Smith beskrev *handlefrihed* som »sindets uafhængighed, himlen så nådigt har skænket den menneskelige familie, som en af de mest udsøgte gaver« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, saml. Joseph Fielding Smith, s. 49). Sindets uafhængighed eller handlefrihed, er den kraft, der gør individer i stand til selv at handle. (L&P 58:28). Den omfatter både udøvelsen af ens frie vilje til at vælge mellem godt og ondt eller forskellige grader af godt eller dårligt og også muligheden for at opleve konsekvenserne af det valg. Vor himmelske Fader elsker sine børn så højt, at han ønsker, at vi når vores fulde potentiale – bliver som ham. For at udvikle sig må et menneske have den medfødte evne til at træffe sine ønskede valg. Handlefrihed er så grundlæggende i Guds plan for hans børn, at »selv Gud ikke kunne gøre mennesker lige som ham, uden at stille dem frit« (David O. McKay, »Whither Shall We Go? Or Life's Supreme Decision«, *Deseret News*, 8. juni 1935, s. 1)« (Byron R. Merrill, »Agency and Freedom in the Divine Plan« i red. Roy A. Prete, *Window of Faith: Latter-day Saint Perspectives on World History*, 2005, s. 162).
6. I forfatteren J.K. Rowlings roman *Harry Potter og Hemmelighedernes Kammer* siger Hogwarts rektor, Dumbledore, noget lignende til den unge Harry Potter. Det er også et godt råd for os. Jeg har tidligere brugt det i taler og synes, det er værd at gentage.
7. »Mine kære, vi er Guds børn nu, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi skal blive. Vi ved, at når han åbenbares, skal vi blive ligesom han, for vi skal se ham, som han er« (1 Joh 3:2; fremhævelse tilføjet).
Selvom en sådan forandring kan ligge ud over vores fatteevne, vil »Ånden selv vidne[] sammen med vores ånd om, at vi er Guds børn:
Men når vi er børn, er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sandt som vi lider med ham for også at herliggøres med ham.
Jeg mener nemlig, at lidelserne i den tid, der nu er inde, er for intet at regne mod den herlighed, som skal åbenbares på os« (Rom 8:16-18; fremhævelse tilføjet).
8. Se Matt 28:16-20.
9. Tolkien, *The Hobbit*, s. 33.
10. Se Luk 9:59-62.
11. Se LeGrand Richards, *Et stort og forunderligt værk*.

Frelserens berøring

Når vi kommer til Gud, vil han komme os til undsætning, enten ved at helbrede os eller give os styrke til at klare enhver situation.

For omtrent 2000 år siden kom Frelseren ned fra et bjerg efter at have undervist i saligprisningerne og andre evangeliske principper. Mens han gik, kom en spedalsk mand hen til ham. Manden viste ærbødighed og respekt, da han knælede foran Kristus og søgte lindring for sin lidelse. Hans anmodning var enkel: »Herre, hvis du vil, kan du gøre mig ren.«

Frelseren rakte derpå sin hånd ud, rørte ved ham og sagde: »Jeg vil, bliver ren!«¹

Her lærer vi, at Frelseren altid ønsker at velsigne os. Nogle velsignelser kan komme straks, mens andre tager længere tid, og nogle kommer måske først efter dette liv, men velsignelser vil komme, når tiden er inde.

Ligesom den spedalske kan vi finde styrke og trøst i dette liv ved at acceptere hans vilje og vide, at han ønsker at velsigne os. Vi kan finde styrke til at modstå enhver udfordring, overvinde fristelser og at forstå og udholde vores vanskelige omstændigheder. I et af de

mest overvældende øjeblikke i Frelserens liv blev hans styrke til at udholde større, da han sagde til sin Fader: »Ske din vilje.«²

Den spedalske kom ikke med sin anmodning på en prætentios eller krævende måde. Hans ord afslører en ydmyg holdning, med store forventninger, men også med et oprigtigt ønske om, at Frelserens vilje skal ske. Det er et eksempel på den holdning, hvormed vi bør komme til Kristus. Vi kan komme til Kristus i vished om, at hans ønske umiddelbart og altid vil være det bedste for vores jordiske og evige liv. Han har et evigt perspektiv, vi ikke har. Vi må komme til Kristus med et oprigtigt ønske om, at vores vilje må blive opslugt i Faderens vilje, ligesom hans blev.³ Det vil forberede os på evigt liv.

Det er meget svært at forestille sig den fysiske og mentale lidelse, der tyngede den spedalske, der kom til Frelseren. Spedalskhed påvirker nerverne og huden og forårsager vansiring og invaliditet. Derudover førte det til stor social stigmatisering. En person, der var ramt af spedalskhed, måtte forlade sine kære og bo isoleret fra andre. Spedalske blev anset for at være urene, både fysisk og åndeligt. Af denne årsag krævede moseloven, at spedalske gik i pjalter og råbte »uren!«, hvor de gik.⁴ Syg og afskyet endte spedalske med at bo i forladte huse eller i grave.⁵ Det er ikke svært at forestille sig, at den

spedalske, der nærmede sig Frelseren, var nedbrudt.

På den ene eller anden måde – kan vi også nogle gange føle os nedbrudt, uanset om det er på grund af vores egne handlinger eller andres, eller på grund af situationer som vi kan eller ikke kan kontrollere. I sådanne øjeblikke kan vi lægge vores vilje i hans hænder.

For nogle år siden modtog Zulma, min hustru, min bedre halvdel, min bedste del, nogle kedelige oplysninger blot to uger før et af vores børns bryllup. Hun havde en tumor i ørespytkirtlen, og den voksede hurtigt. Hendes ansigt begyndte at hæve, og hun ønskede at få en vanskelig operation straks. Mange tanker gik igennem hendes hoved og tyngede hendes hjerte. Var tumoren ondartet? Ville hendes krop komme sig igen? Ville hun blive lammet i ansigtet? Hvor stærk ville smerten være? Ville hun få permanente ar i ansigtet? Ville tumoren vende tilbage, efter den blev fjernet? Ville hun være i stand til at overvære vores søns bryllup? Da hun lå på operationsstuen, følte hun sig nedbrudt.

I det meget vigtige øjeblik hviskede Ånden til hende, at hun måtte acceptere Faderens vilje. Hun besluttede så for at sætte sin lid til Gud. Hun følte stærkt, at uanset hvad ville resultatet af hans vilje være det bedste for hende. Kort tid efter gled hun over i bedøvelsens søvn.

Senere skrev hun poetisk i sin dagbog: »På kirurgens bord bøjedede jeg mig

for dig, overgav mig til din vilje og faldt i søvn. Jeg vidste, at jeg kunne stole på dig og vide, at intet dårligt kan komme fra dig.«

Hun fandt styrke og trøst ved at overgive sin vilje til Faderens. Den dag velsignede Gud hende meget.

Uanset hvilke omstændigheder vi befinder os i, kan vi udøve tro til at komme til Kristus og finde en Gud, vi kan stole på. Et af mine børn, Gabriel, skrev engang:

*Ifølge profeten skinner Guds ansigt klarere end solen,
og hans hår er hvidere end sne,
og hans røst brøler som en brusende flod,
og ved siden af ham er mennesket intet ...
Jeg er knust, når jeg indser, at selv jeg er intet.
Og først der famler jeg mig frem mod en gud, jeg kan stole på.
Og først der finder jeg den Gud, jeg kan stole på.⁶*

En Gud, vi kan stole på, styrker vores håb. Vi kan stole på ham, fordi han elsker os og ønsker det bedste for os i alle situationer.

Den spedalske kom frem på grund af håbets kraft. Verden gav ham ingen løsninger, ikke engang trøst. Derfor må Frelserens enkle berøring have føltes som et kærtegn i hele hans sjæl. Vi kan kun forestille os den store taknemmelighed, den spedalske må have følt ved

Frelserens berøring, særligt da han hørte ordene: »Jeg vil, bliv ren!«

Historien lyder, at »straks blev han rensset for sin spedalskhed.«⁷

Vi kan også føle Frelserens kærlige, helende hånds berøring. Hvilken glæde, hvilket håb og hvilken taknemmelighed der kommer til vores sjæl ved at vide, at han ønsker at hjælpe os til at være rene! Når vi kommer til Gud, vil han komme os til undsætning, enten ved at helbrede os eller give os styrke til at klare enhver situation.

I hvert fald vil det hjælpe os til at forstå vores situation, at vi accepterer hans vilje – ikke vores. Intet dårligt kan komme fra Gud. Han ved, hvad der er bedst for os. Han fjerner muligvis ikke vores byrder lige med det samme. Nogle gange kan han lette disse byrder, ligesom han gjorde med Alma og hans folk.⁸ På grund af pagter vil byrderne i sidste ende blive lettet,⁹ enten i dette liv eller ved den hellige opstandelse.

Et oprigtigt ønske om, at hans vilje må ske, tillige med en forståelse af vor Førløseres guddommelige væsen, hjælper os til at udvikle den form for tro, den spedalske udviste for at blive rensset. Jesus Kristus er en kærlighedens Gud, en håbets Gud, en helbredelsens Gud, en Gud, der ønsker at velsigne og hjælpe os til at være rene. Det er det, han ønskede, inden han kom til jorden, da han meldte sig frivilligt til at frelse os, når vi falder i overtrædelse. Det er det, han ønskede i Getsemane, da han oplevede smerte, ubegribelig for mennesket, under lidelserne ved at betale prisen for synd. Det er det, han ønsker nu, når han taler vores sag for Faderen.¹⁰ Det er derfor, hans røst stadig vækker genklang: »Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.«¹¹

Han kan helbrede og opløfte os, fordi han har evnen til at gøre det. Han påtog sig alle legemets og åndens smerter, så hans indre kan fyldes med barmhjertighed for at kunne hjælpe os i alt og helbrede og opløfte os.¹² Esajas' ord, som de citeres af Abinadi, beskriver det smukt og rørende:

»Han har visse lig båret vor lidelse og båret vore sorger ...

Men han blev gennemboret for vore overtrædelser, han blev knust for vor syndighed; de straffe, der gav os fred, dem led han; og ved hans sår bliver vi helbredt.«¹³

Samme princip udtrykkes i dette digt:

*»Du tømmer fra Nazaret,
det hjerte, der sig vander i sin kvide,
det liv, som knustes til alt var ilde fat,
o, tømmer, kan du virkelig min sorg vide?*

*Op ved hans kærlige, tjenende hånd,
sødmen af sit liv han væver ind
i vores liv med stærke bånd
en ny skabelse – så alting er nyt i vores sind.*

*Mit nedbrudte, lastefulde hjerte,
hvor begær, ærgerrighed, håb og tro er sat,
vil du så smukt og helt tage bort min smerte,
o, du tømmer fra Nazaret!«¹⁴*

Hvis I på nogen måde føler, at I ikke er rene, hvis I føler jer nedbrudte, så vid, at I kan blive rene, I kan heles, fordi han elsker jer. Stol på, at intet ondt kan komme fra ham.

Fordi han »steg ned under alt,«¹⁵

gør han det muligt for alt, der har været ødelagt i vores liv, at heles, og derved kan vi blive forliget med Gud. Gennem ham forliges alt, både ting, der er på jorden, og ting, der er i himlen og stifter »fred ved hans blod på korset.«¹⁶

Lad os komme til Kristus ved at tage alle de nødvendige skridt. Når vi gør det, må vi så have en holdning af: »Herre, hvis du vil, kan du gøre mig ren.« Hvis vi har det, kan vi modtage Mesterens helbredende berøring tillige med den kærlige lyd af hans røst: »Jeg vil, bliv ren!«

Frelseren er en Gud, vi kan stole på. Han er Kristus, den Salvende, Messias om hvem jeg bærer vidnesbyrd i hans hellige navn, ja, Jesus Kristus. Amen. ■

NOTER

1. Matt 8:2-3.
2. Matt 26:42.
3. Se Mosi 15:7.
4. Se 3 Mos 13:45.
5. Se Bruce R. McConkie, *Doctrinal New Testament Commentary*, 1973, 1:174.
6. Se også Ordsp 3:5-6; L&P 110:2-3; Moses 1:2-10.
7. Matt 8:3.
8. Se Mosi 24:8-15.
9. Se Mosi 24:13-16.
10. Se L&P 45:3-5.
11. Matt 11:28.
12. Se Alma 7:12.
13. Mosi 14:4-5.
14. George Blair, »The Carpenter of Nazareth«, i Obert C. Tanner, *Christ's Ideals for Living* (Sunday School manual, 1955), s. 22; i Jeffrey R. Holland, »At udbedre det ødelagte«, *Liahona*, maj 2006, s. 71.
15. L&P 88:6.
16. Kol 1:20; se også 2 Kor 5:18-20.

ÆLDSTE GARY E. STEVENSON
De Tolv Apostles Kvorum

Bedrag mig ikke

Når vi adlyder Guds befalinger, vil vi altid blive ført i den rigtige retning og vil ikke blive bedraget.

I dag vil jeg gerne komme med råd til alle, men *især* til jer i den opvoksende generation – primarybørn, unge mænd og unge piger. I er højt elsket af Herrens profet i vore dage, præsident Russell M. Nelson – så meget, at han talte til mange af jer i et særligt

verdensomspændende foredrag for unge sidste år, der hed »Zions ungdom«. ¹ Vi hører ofte, at præsident Nelson kalder jer lige præcis det – »Zions ungdom«, den opvoksende generation og fremtiden for den genoprettede Jesu Kristi Kirke.

Mine unge venner, jeg vil gerne begynde med at fortælle tre familiehistorier.

Den 102. dalmatiner

For år tilbage kom jeg hjem fra arbejde og blev overrasket over se alt oversprøjtet med hvid maling – den var på jorden, garagedøren og vores røde murstenshus. Jeg kiggede mere indgående på sceneriet og opdagede, at malingen stadig var våd. Et spor af maling førte mod baghaven, så jeg fulgte det. Der fandt jeg min femårige søn med en malerpensel i sin hånd, som jagtede vores hund. Vores smukke sorte labrador var oversprøjtet og næsten halv hvid!

»Hvad laver du?« spurgte jeg med en lidt hævet stemme.

Min søn stoppede, så op på mig, så på hunden, så på malerpenslen, der dryppede med maling, og sagde: »Jeg vil bare gerne have, at han kommer til at ligne de sortplettede hunde i filmen – du ved, den med 101 dalmatinere.«

Jeg elskede vores hund. Jeg syntes, den var fuldkommen, men den dag havde min søn en anden tanke.

Den sribede missekate

Min anden historie drejer sig om grandonkel Grover, der boede i et hus ude på landet, langt fra byen. Onkel Grover var ved at blive meget gammel. Vi syntes, at vores sønner skulle møde ham, inden han døde. Så en eftermiddag kørte vi en lang tur til hans beskedne hus. Vi sad sammen og talte og præsenterede ham for vores sønner. Ikke så lang tid inde i samtalen ville vores to unge drenge, måske fem og seks år gamle, gerne udenfor og lege.

Da onkel Grover hørte deres anmodning, bøjede han sit hoved helt ned til deres. Hans ansigt var så vejrbit og fremmed, at drengene var en lille smule bange for ham. Han sagde til dem i et meget alvorligt tonefald: »Vær forsigtige – der er mange stinkdyr derude.« Da Lesa og jeg hørte dette, blev vi ikke blot overrasket, vi bekymrede os over, om et stinkdyr måske ville sprøjte på dem. Drengene gik kort efter udenfor for at lege, og vi fortsatte med at tale.

Senere, da vi satte os ind i bilen for at tage hjem, spurgte jeg drengene: »Så I et stinkdyr?« En af dem svarede: »Nej, vi så ingen stinkdyr, men vi så en sort missekate med en hvid stribe på ryggen!«

Den store bedrager

Disse historier om uskyldige børn, der opdager noget om livet og virkeligheden, kan få os alle til at smile, men de viser også noget dybere.

I den første beretning havde vores lille søn en smuk hund som kæledyr, men alligevel greb han en stor spand maling, og med en malerpensel i hånden besluttede han at skabe sin egen imaginære virkelighed.

I den anden beretning var drengene lykkeligt uvidende om den ubehagelige trussel, deres møde med et stinkdyr kunne være. Uden at være ordentligt i stand til at identificere, hvad de egentlig havde fundet, løb de risikoen for at lide nogle uheldige konsekvenser. Disse er historier om forvekslet identitet – at formode, at det virkelige var noget andet. I hvert tilfælde var konsekvenserne små.

Imidlertid oplever mange i dag de samme problemer i en langt større skala. De er enten ikke i stand til at se ting, som de virkelig er, eller de er utilfredse med sandheden. Endvidere er der i dag kræfter på spil, der er beregnet på bevidst at føre os bort fra absolut sandhed. Disse bedrag og løgne går langt ud over uskyldig, forvekslet identitet og har ofte mere alvorlige, ikke mindre, konsekvenser.

Satan, faderen til alle løgne og den store bedrager, vil gerne have os til at sætte spørgsmålstegn ved ting, som de virkelig er, og enten ignorere evige sandheder eller erstatte dem med noget, der virker mere tiltalende. Han »fører ... krig mod Guds hellige«² og har brugt årtusinder på at beregne og afprøve sin

evne til at overbevise Guds børn til at tro, at *godt er ondt, og ondt er godt*.

Han har fået ry for at overbevise dødelige om, at stinkdyr bare er killinger, eller at man med bare en smule maling kan forvandle en labrador til en dalmatiner!

Lad os nu vende os til et eksempel på selve det princip, som findes i skrifterne, hvor Herrens profet Moses stod ansigt til ansigt med den samme problemstilling. »Moses var blevet taget op på et overordentlig højt bjerg ... han så Gud ansigt til ansigt, og han talte med ham.«³ Gud underviste Moses om hans evige identitet. Selv om Moses var et menneske og ufuldkommen, belærte Gud om, at Moses var »i min Enbårnes billede, og min Enbårne ... skal være Frelseren.«⁴

For at sammenfatte, i dette storslåede syn så Moses Gud, og han lærte også noget betydningsfuldt om sig selv: Han var virkelig *søn af Gud*.

Lyt omhyggeligt til, hvad der skete, da dette vidunderlige syn sluttede. »Og det skete, at ... da kom Satan og fristede ham og sagde: Moses, *menneskesøn*, tilbed mig.«⁵ Moses svarede modigt: »Hvem er *du*? For se, jeg er *søn af Gud*,

i hans Enbårnes billede; og hvor er *din* herlighed, at jeg skulle tilbede *dig*?«⁶

Moses sagde med andre ord: »Du kan ikke bedrage mig, for jeg ved, hvem jeg er. Jeg blev skabt i Guds billede. Du har ikke hans lys og herlighed. Så hvorfor skal jeg tilbede dig eller blive narret af dit bedrag?«

Læg nu mærke til, hvordan Moses yderligere svarer. Han erklærer: »Vig bort, Satan; *bedrag mig ikke*.«⁷

Vi kan lære meget af Moses' stærke reaktion på fristelse fra modstanderen. Jeg opfordrer jer til at reagere på samme måde, når I føler jer påvirket af fristelse. Befal jeres sjæls fjende ved at sige: »Gå væk! Du har *ingen* herlighed. Frist mig ikke, og lyv ikke for mig! For jeg ved, at jeg er Guds barn. Og jeg vil altid påkalde min Gud for at få hans hjælp.«

Men modstanderen opgiver ikke nemt sine destruktive motiver for at bedrage og fornede os. Det gjorde han i hvert faldt ikke med Moses, i stedet ønskede han at få Moses til at glemme, hvem han var i et evigt lys.

Som om han fik et barnligt raserianfald, »råbte Satan med høj røst og rasede på jorden og befalede, idet han sagde: Jeg er den Enbårne, tilbed mig.«⁸

Lad os se på det. Hørte I, hvad han lige sagde? »Jeg er den Enbårne. Tilbed mig!«

Den store bedrager sagde i realiteten: »Bare rolig, jeg vil ikke skade jer – jeg er ikke et stinkdyr, jeg er bare en uskyldig sort og hvid missekat.«

Moses påkaldte derefter Gud og modtog af hans guddommelige styrke. Selvom modstanderen bævede, og jorden rystede, så *gav Moses ikke efter*. Hans røst var sikker og klar. »Vig bort fra mig, Satan,« erklærede han, »for kun denne ene Gud, som er herlighedens Gud, vil jeg tilbede.«⁹

Til sidst »veg [han] bort ... fra Moses' nærhed.«¹⁰

Efter Herren havde vist sig og velsignet Moses for hans lydighed, sagde Herren:

»Velsignet er du, Moses ... du skal blive gjort stærkere end mange vande ...

Og se, jeg er med dig, helt til dine dages ende.«¹¹

Moses' modstand mod modstanderen er et klart og sigende eksempel for hver af os, uanset vores stadie i livet. Det er et stærkt budskab til jer personligt – til at vide, hvad I skal gøre, når han prøver at bedrage jer. For I er, ligesom Moses, blevet velsignet med hjælp fra himlen.

Befalinger og velsignelser

Hvordan kan I finde den himmelske hjælp, ligesom Moses gjorde, og ikke blive bedraget eller give efter for fristelse? En tydelig kilde til guddommelig hjælp blev bekræftet endnu en gang i denne uddeling af Herren selv, da han erklærede: »Derfor har jeg, Herren, eftersom jeg kendte de ulykker, der var ved at komme over jordens indbyggere, kaldet min tjener Joseph Smith jun. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger.«¹² Ved at bruge enklere ord kan man sige, at Herren, der kender

»enden fra begyndelsen«,¹³ kender de særlige vanskeligheder i vore dage. Derfor har han givet os en måde, hvorpå vi kan modstå udfordringer og fristelser, hvoraf mange kommer som en direkte følge af modstanderens bedrageriske påvirkninger og hans angreb.

Måden er enkel. Gud taler til os, sine børn, gennem sine tjenere og giver os befalinger. Vi kunne omformulere de vers, jeg lige har citeret, så der stod: »Jeg, Herren ... har kaldet min tjener [præsident Russell M. Nelson] og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger.« Er det ikke en storslået sandhed?

Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at Herren virkelig talte til Joseph Smith fra himlen begyndende med det storslåede første syn. Han taler også til præsident Nelson i vor tid. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud talte med sine profeter i tidligere tider og gav dem befalinger, der var beregnet på at lede hans børn til glæde i dette liv og herlighed i det næste.

Gud fortsætter med at give befalinger til vores levende profet i dag. Der er rigeligt med eksempler – en mere hjemmebaseret, kirkestøttet balance i evangelisk undervisning; erstatning af hjemme- og besøgsundervisning med omsorg; justeringer af procedurer og ordinancer i templet og det nye program for børn og unge. Jeg forundres

over godheden og barmhjertigheden hos en kærlig himmelsk Fader og hans Søn, Jesus Kristus, der oprettede Frelserens kirke på jorden igen, og som har kaldet en profet i vore dage. Gengivelsen af Jesu Kristi evangelium modvirker *farefulde* tider med tidernes *fyldte*.

Ugudelighed har aldrig været lykke

Lydighed mod befalinger, som vores profet har fået, er ikke kun en nøgle til at undgå bedragerens påvirkning, men til også at opleve evigtvarende lykke og glæde. Denne guddommelige opskrift er ret enkel: Retskaffenhed, eller lydighed mod befalingerne, bringer velsignelser, og velsignelser bringer lykke, eller glæde.

Men på samme måde som modstanderen prøvede at bedrage Moses, så forsøger han at narre jer. Han har altid prøvet at foregive at være noget, som han ikke er. Han forsøger altid at skjule, hvem han virkelig er. Han hævder, at lydighed vil gøre jeres liv elendigt, og at det vil berøve jer jeres lykke.

Kan I komme i tanke om nogle af hans bedrageriske kneb? Han forklæder for eksempel de negative konsekvenser ved narkotika eller alkohol og antyder i stedet, at det vil føre til fornøjelse. Han drukner os i forskellige negative elementer, der kan eksistere på de sociale medier, herunder nedbrydende sammenligninger og en idealiseret virkelighed. Desuden camouflerer han andet mørkt og skadeligt på nettet som fx pornografi, grove angreb på andre gennem cybermobning og udbredelse af misinformation, der skaber tvivl og frygt i vores hjerte og sind. Han hvisker snedigt: »Bare følg mig, og så vil I helt sikkert blive lykkelige.«

De ord, der blev skrevet for mange århundreder siden af profeter i Mormons Bog, er især relevante i vore dage: »Ugudelighed har *aldrig* været

PRÆSIDENT RUSSELL M. NELSON

lykke.«¹⁴ Må vi se Satans bedrag for det, de virkelig er. Må vi modstå og gennemskue løgnene og påvirkningerne hos dem, der ønsker at nedbryde vores sjæl og stjæle vores nuværende glæde og fremtidige herlighed fra os.

Mine kære brødre og søstre, vi skal fortsat være trofaste og på vagt, for det er den eneste måde at skelne sandhed og høre Herrens røst gennem hans tjenere på. »For Ånden taler sandheden og lyver ikke ... disse ting [bliver] givet tydeligt til kende for os til vor sjæls frelse ... for Gud omtalte dem også for de fordums profeter.«¹⁵ Vi er den almægtige Guds hellige, Israels håb! Vil vi vakle? »Skal vi svigte vore pagter ...? Nej! ... Kæmpe os frem, opnå et hjem hos Gud vor Fader til evig tid.«¹⁶

Jeg bærer mit vidnesbyrd om *Israels Hellige* – ja, om navnet Jesus Kristus. Jeg vidner om hans vedvarende kærlighed, sandhed og glæde, der er mulig ved hans uendelige og evige offer. Når vi adlyder hans befalinger, vil vi altid blive ført i den rigtige retning og vil ikke blive bedraget. I vor Frelser Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Russell M. Nelson, »Zions ungdom«, verdensomspændende foredrag for unge, 3. juni 2018, s. 8, HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org.
2. L&P 76:29.
3. Moses 1:1-2.
4. Moses 1:6.
5. Moses 1:12; fremhævelse tilføjet.
6. Moses 1:13; fremhævelse tilføjet.
7. Moses 1:16; fremhævelse tilføjet.
8. Moses 1:19.
9. Moses 1:20.
10. Moses 1:22.
11. Moses 1:25-26.
12. L&P 1:17.
13. Abr 2:8.
14. Alma 41:10; fremhævelse tilføjet.
15. Jakob 4:13.
16. »Skal vi svigte vore pagter«, *Salmer og sange*, nr. 167.

Det andet store bud

Vores største glæde kommer, når vi hjælper vores brødre og søstre.

Mine kære brødre og søstre, tak for alt, I gør for at være med til at indsamle Israel på begge sider af sløret, for at styrke jeres familie og velsigne dem, der er i nød. Tak for at leve som Jesu Kristi sande disciple.¹ I kender og elsker at adlyde hans to store bud, at elske Gud og elske jeres næste.²

I løbet af de sidste seks måneder har søster Nelson og jeg mødt tusindvis af hellige, da vi rejste rundt i Mellem- og Sydamerika, Stillehavsøerne og forskellige byer i USA. Når vi rejser rundt, er vores håb at opbygge *jeres* tro. Men vi vender altid tilbage og har fået *vores* tro styrket af medlemmer og venner, vi møder. Må jeg fortælle om

tre betydningsfulde øjeblikke fra vores nylige oplevelser?

I maj rejste søster Nelson og jeg sammen med ældste Gerrit W. og søster Susan Gong til Stillehavsområdet. Da vi var i Auckland i New Zealand, havde vi den ære at mødes med imamer fra to moskeer i Christchurch i New Zealand, hvor uskyldige bedende blot to måneder forinden var blevet skudt ned i en frygtelig voldshandling.

Vi udtrykte vores sympati til disse brødre af en anden tro og bekræftede atter vores fælles forpligtelse over for religionsfrihed.

Vi tilbød også frivillig arbejdskraft og beskeden finansielle støtte til at

Mens præsident og søster Nelson var i Auckland i New Zealand mødtes de med imamer fra to moskeer i Christchurch i New Zealand.

genopbygge deres moskeer. Vores møde med disse muslimske ledere var fyldt med kærlige udtryk for broderskab.

I august mødte søster Nelson og jeg sammen med ældste Quentin L. og søster Mary Cook nogle personer i Buenos Aires i Argentina – de fleste af dem var ikke af vores tro – hvis liv var blevet ændret på grund af kørestole, som vi har givet dem gennem Latter-day Saint Charities. Vi blev begejstrede, da de udtrykte deres glædesfyldte taknemmelighed for deres nyfundne mobilitet.

Et tredje dyrebart øjeblik fandt sted for blot et par uger siden her i Salt Lake City. Det kom fra et særligt brev, jeg modtog på min fødselsdag, fra en ung pige, som jeg vil kalde Mary, på 14.

Mary skrev om ting, som hun og jeg havde til fælles: »Du har ti børn. Vi har 10 børn. Du taler mandarin. Syv af børnene i min familie, deriblandt mig, er adopteret fra Kina, så mandarin er vores modersmål. Du er hjertekirurg. Min søster har fået to åben hjerte[operationer]. Du kan godt lide totimers kirke. Vi kan godt lide totimers kirke. Du har absolut gehør. Min bror har også absolut gehør. Han er blind, ligesom jeg er.«

Marys ord rørte mig dybt, idet de ikke blot åbenbarede hendes store ånd, men også hendes mors og fars trofasthed.

Sidste dages hellige ser altid, ligesom andre af Jesu Kristi disciple, efter måder at hjælpe, opløfte og elske andre på. De, der er villige til at blive kaldt Herrens folk, »er villige til at bære hinandens byrder ... at sørge med dem, der sørger ... og at trøste dem, der står i behov for trøst«.³

De forsøger virkelig at efterleve det første og det andet store bud. Når vi elsker *Gud* af hele vores hjerte, vil han vende vores hjerte til altid på smukkeste vis at søge *andres* velbefindende.

Det ville være umuligt at udregne al den tjeneste, som sidste dages hellige yder overalt på kloden hver dag i løbet af året, men det *er* muligt at udregne det gode, som Kirken som organisation gør for at velsigne mænd og kvinder, drenge og piger, der har brug for en hjælpende hånd.

Kirkens humanitære indsats blev igangsat i 1984. Dengang blev en faste i hele Kirken holdt for at rejse midler til at hjælpe dem, der var påvirket af en ødelæggende tørke i det østlige Afrika. Kirkens medlemmer donerede 6,4 millioner dollars den *ene* fastedag.

Den daværende ældste M. Russell Ballard og bror Glenn L. Pace blev sendt til Etiopien for at bedømme, hvordan disse hellige midler bedst kunne bruges. Deres indsats viste sig at blive begyndelsen til det, der

senere blev kendt som Latter-day Saint Charities.

Siden den dag har Latter-day Saint Charities givet mere end 2 milliarder dollars i bistand for at hjælpe dem i nød over hele verden. Hjælpen ydes til modtagerne uanset deres religiøse tilknytning, nationalitet, race, seksuelle orientering, køn eller politiske overbevisning.

Det er ikke alt. For at hjælpe medlemmer af Herrens kirke i nød, elsker og efterlever vi den gamle fastelov.⁴ Vi er sultne for at hjælpe andre, der er sultne. En dag om måneden, spiser vi ikke og donerer prisen for den mad (og mere) for at hjælpe dem i nød.

Jeg vil aldrig glemme mit første besøg i Vestafrika i 1986. De hellige var i stort antal kommet til vores møder. Selvom de ikke havde mange materielle

ejendele, kom de fleste iklædt skinnende rent hvidt tøj.

Jeg spurgte stavspræsidenten, hvordan han tog sig af medlemmer, der havde så lidt. Han svarede, at deres biskopper kendte deres folk ret godt. Hvis medlemmerne havde råd til to måltider om dagen, så var der ikke brug for hjælp. Men hvis de kun havde råd til et måltid eller mindre, selv med hjælp fra familie, så sørgede biskopperne for mad, der blev finansieret af fasteoffer. Så tilføjede han dette utrolige faktum: De bidrag, der var givet til fasteoffer, *oversteg* sædvanligvis deres udgifter. Overskydende fasteofferbeløb blev sendt til folk *andre steder*, hvis behov var større end deres. Disse trofaste afrikanske hellige lærte mig en stor lektie om kraften i *loven* og *ånden* i faste.

Som medlemmer af Kirken føler vi et fællesskab med dem, der lider på forskellig måde.⁵ Som Guds sønner og døtre er vi alle brødre og søstre. Vi giver agt på denne formaning i Det Gamle Testamente: »Luk din hånd op

for din landsmand, for alle trængende og fattige hos dig i dit land.«⁶

Vi stræber også efter at efterleve Herren Jesu Kristi lærdomme, der står i Matthæus 25:

»For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog imod mig, jeg var nøgen, og I gav mig tøj, jeg var syg, og I tog jer af mig ...

Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.«⁷

Lad mig nævne nogle få eksempler på, hvordan Kirken følger disse lærdomme fra Frelseren.

For at afhjælpe sult driver Kirken 124 biskoppernes forrådshuse over hele verden. Gennem dem bliver omkring 400.000 madordrer givet hvert år til personer i nød. På steder, hvor der ikke er nogen forrådshuse, trækker biskopper og grenspræsidenter på Kirkens fasteoffermidler til at sørge for mad og forsyninger til deres trængende medlemmer.

Men udfordringen med sult går langt ud over Kirkens grænser. Den bliver stadigt større over hele verden. En nylig rapport fra FN angiver, at antallet af underernærede mennesker i verden nu er over 820 millioner – eller næsten hver niende af jordens indbyggere.⁸

Hvilken tankevækkende statistik! Vi er så taknemmelige for jeres bidrag. Takket være jeres dybtføjte gavmildhed vil millioner over hele verden modtage megen tiltrængt mad, tøj, midlertidigt ly, kørestole, medicin, rent vand og mere.

Megen sygdom over hele verden skyldes urent vand. Indtil nu har Kirkens humanitære indsats hjulpet med at sørge for rent vand i hundredvis af lokalsamfund i 76 lande.

Et projekt i Luputa i Den Demokratiske Republik Congo er et godt eksempel. Med en befolkning på over 100.000 havde byen *intet rindende vand*. Byens borgere skulle gå langt efter kilder til sikker vandforsyning. Der blev fundet en kilde i bjergene 30 kilometer væk, men folkene i byen kunne ikke regelmæssig få adgang til vandet.

Da vores humanitære missionærer hørte om denne udfordring, arbejdede de sammen med ledere i Luputa for at sørge for materialer og oplæring til at føre vandet hen til byen. Folk i Luputa brugte *tre år* på at grave en 1 meter dyb grøft gennem klipper og jungle. Ved at arbejde sammen kom den glædelige dag, da frisk, rent vand blev tilgængeligt for alle i den by.

Kirken hjælper også flygtninge, hvad enten det er på grund af indbyrdes stridigheder, naturens hærgen eller religiøs forfølgelse. Flere end 70 millioner mennesker er nu fordrevet fra deres hjem.⁹

Alene i år 2018 leverede Kirken nødhjælpsforsyninger til flygtninge i 56 lande. Udover det tilbyder mange

kirkemedlemmer frivilligt deres tid for at hjælpe flygtninge med at blive integreret i deres nye lokalsamfund. Vi takker alle jer, der rækker ud for at hjælpe dem, der prøver at skabe et nyt hjem.

Gennem gavmilde bidrag til Deseret Industries-butikker i USA bliver millioner af kilo tøj indsamlet og sorteret hvert år. Mens lokale biskopper bruger denne umådelig store beholdning til at hjælpe medlemmer i nød, bliver *størstedelen* doneret til andre hjælpeorganisationer, der fordeler tingene verden over.

Og alene sidste år sørgede Kirken for øjenbehandling til flere end 300.000 mennesker i 35 lande, hjælp til tusindvis af mødre og nyfødte i 39 lande og kørestole til flere end 50.000 mennesker, der bor i mange lande.

Kirken er kendt for at være blandt de første på pletten, når tragedien rammer. Selv *før* en orkan rammer, befinder kirkeledere og -medarbejdere sig i de berørte områder for at lægge planer for, hvordan de vil sørge for nødhjælp og hjælp af frivillige til dem, der bliver ramt.

Alene sidste år udførte Kirken flere end 100 projekter med katastrofehjælp over hele verden, som hjalp ofre for orkaner, ildebrande, oversvømmelser, jordskælv og andre katastrofer. Når det er muligt, mobiliserer vores kirkemedlemmer i gule hjælpende hænder-veste sig i stort antal for at hjælpe dem, der er berørt af katastrofen. Denne form for tjeneste, der bliver ydet af så mange af jer, er selve essensen af omsorg.

Mine kære brødre og søstre, de aktiviteter, jeg har beskrevet, er blot en lille del af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges voksende velfærds- og nødhjælpsprogram.¹⁰ Og *I* er dem, der gør det hele muligt. På grund af jeres eksemplariske liv, jeres gavmilde hjerte og jeres hjælpende hænder er det ikke

noget under, at mange lokalsamfund og regeringsledere priser jeres indsats.¹¹

Siden jeg blev præsident for Kirken, er jeg blevet forbløffet over, hvor mange præsidenter, premierministre og ambassadører der oprigtigt har takket mig for vores humanitære hjælp til deres folk. Og de har også udtrykt taknemmelighed for den styrke, som vores trofaste medlemmer udgør i

deres land som loyale, bidragende borgere.

Jeg er også blevet forbløffet, når verdensledere har besøgt Det Første Præsidentskab og udtrykt *deres håb* om, at Kirken bliver etableret i deres land. Hvorfor? Fordi de ved, at sidste dages hellige vil være med til at opbygge stærke familier og lokalsamfund og gøre livet bedre for andre, *hvor end* de bor.

PRÆSIDENT HENRY B. EYRING
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Uanset hvilket sted vi kalder hjem, så har Kirkens medlemmer stærke følelser omkring, at Gud er vor Fader, og at hele menneskeheden er en stor familie. Således opstår vores største glæde, når vi hjælper vores brødre og søstre, lige meget hvor vi bor i denne vidunderlige verden.

At give for at hjælpe andre – at gøre en bevidst indsat for at tage sig lige så meget af andre eller mere, end vi tager os af os selv – er vores glæde. Jeg kunne tilføje, især når det ikke er bekvemt, og når det fører os ud af vores komfortzone. *Efterlevelse* af denne anden store befaling er nøglen til at blive en sand Jesu Kristi discipel.

Mine kære brødre og søstre, I er levende eksempler på de frugter, der kommer af at følge Jesu Kristi lærdomme. Jeg takker jer! Jeg elsker jer!

Jeg ved, at Gud lever. Jesus er Kristus. Hans kirke er genoprettet i disse sidste dage for at opfylde sit guddommelige formål. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Moro 7:48.
2. Se Matt 22:37-39; Luk 10:27.
3. Mosi 18:8-9.
4. Se Es 58:3-12.
5. Tidligt i Kirkens historie var modige pionerer også sultne, hjemløse og forfulgt.
6. 5 Mos 15:11.
7. Matt 25:35-36, 40.
8. Se Food and Agriculture Organization of the United Nations and others, *The State of Food Security and Nutrition in the World 2019*, s. 6, fao.org/3/ca5162en/ca5162en.pdf.
9. Se »Worldwide Displacement Tops 70 Million, UN Refugee Chief Urges Greater Solidarity in Response«, Hjemmeside for FN's højkommissær for flygtninge, 19. juni 2019, unhcr.org/en-us.
10. Se mere om Kirkens velgørende indsats på ChurchofJesusChrist.org/topics/welfare; LatterDaySaintCharities.org; [facebook.com/LatterDaySaintCharities](https://www.facebook.com/LatterDaySaintCharities); JustServe.org.
11. »Den mest effektive pjece, som vi nogensinde vil bære rundt på, vil være det gode i vores egen tilværelse og vores eksempel« (Gordon B. Hinckley, »Find lammene, vogt fårene«, *Liahona*, juli 1999, s. 121).

Hellighed og planen for lykke

Større lykke kommer af større personlig hellighed.

Mine kære søskende, jeg har bedt om styrke til at hjælpe jer i jeres personlige søgen efter lykke. Nogle føler sig måske allerede tilstrækkeligt lykkelige, og alligevel er der sikkert ingen, der vil afslå et tilbud om mere lykke. Alle vil være ivrige efter at tage imod et tilbud om garanti for evig lykke.

Det er det, vor himmelske Fader, hans elskede Søn, Jesus Kristus, og Helligånden har tilbudt hvert eneste af vor himmelske Faders åndelige børn, der lever nu, kommer til at leve eller nogensinde har levet i denne verden. Det tilbud kaldes somme tider for planen for lykke. Det blev den kaldt af profeten Alma, da han underviste sin søn, der sad fast i syndens elendighed. Alma vidste, at ugudelighed aldrig kunne være lykken for hans søn, ej heller for nogen af vor himmelske Faders børn.¹

Han lærte sin søn, at den eneste vej til lykke var at tiltage i hellighed. Han gjorde det tydeligt, at en større grad af hellighed er gjort mulig ved Jesu Kristi forsoning, der rensner og fuldkommengør os.² Kun ved tro på Jesus Kristus, fortsat omvendelse og at holde pagter er vi i stand til at gøre krav på den varige lykke, vi alle længes efter at opleve og fastholde.

Min bøn for i dag er, at jeg kan hjælpe jer til at forstå, at større lykke

kommer af større personlig hellighed, så I kan handle ud fra den overbevisning. Jeg vil derefter fortælle, hvad jeg selv ved om, hvad vi kan gøre for at gøre os egnede til den gave, det er, at blive stadigt mere hellig.

Skrifterne lærer os, at vi blandt andet kan helliggøres eller blive mere hellige, når vi udøver tro på Kristus,³ viser vores lydighed,⁴ omvender os,⁵ ofrer os for ham,⁶ modtager hellige ordinancer og holder vores pagter med ham.⁷ Det kræver ydmyghed,⁸ sagtmødighed⁹ og tålmodighed¹⁰ at være værdig til gaven hellighed.

En oplevelse, hvor jeg ønskede mere hellighed, skete for mig i templet i Salt Lake City. Jeg trådte ind i templet for første gang og havde kun fået lidt at vide om, hvad jeg kunne forvente. Jeg havde set ordene på bygningen: »Helliget Herren« og »Herrens hus«. Jeg var meget forventningsfuld. Alligevel spekulerede jeg på, om jeg mon var beredt til at træde ind.

Min mor og far gik foran mig, da vi trådte ind i templet. Vi blev bedt om at vise vores tempelanbefaling, der bekræftede vores værdighed.

Mine forældre kendte manden ved anbefalingsskranken. Så de blev stående et øjeblik for at tale med ham. Jeg fortsatte alene ind i et stort rum, hvor alt var strålende hvidt. Jeg så op på et loft, der var så højt oven over mig, at det lignede den åbne himmel. I det øjeblik fik jeg det klare indtryk, at jeg havde været der før.

Men så hørte jeg en meget blid stemme – det var ikke min egen. De blide ord lød: »Du har aldrig været her før. Du husker et øjeblik, fra før du blev født. Du var på et helligt sted som

dette. Du følte, at Frelseren snart ville komme til det sted, hvor du stod. Og du følte en glæde, fordi du var ivrig efter at se ham.«

Den oplevelse i templet i Salt Lake City varede kun et øjeblik. Og dog bringer mindet om den mig stadig fred, glæde og stilfærdig lykke.

Jeg lærte mange ting den dag. En var, at Helligånden taler med en stille, sagte røst. Jeg kan høre ham, når der er en åndelig fred i mit hjerte. Han bringer mig en følelse af glæde og vished om, at jeg er ved at blive mere hellig. Og det bringer altid den glæde med sig, jeg følte i dette første øjeblik i Guds tempel.

I har i jeres eget og i andres liv bemærket det mirakel, lykke er, og som kommer af stadig større grad af hellighed og at blive mere som Frelseren. I de seneste uger har jeg siddet ved menneskers side, der kunne se døden i øjnene fulde af tro på Frelseren og med glade miner.

En af dem var en mand, der var omgivet af sin familie. Han og hans hustru sludrede fredeligt, da min søn og jeg kom ind. Jeg har kendt dem

i mange år. Jeg havde set Jesu Kristi forsoning i funktion i deres og deres families liv.

De havde sammen valgt at stoppe hans livsforlængende behandling. Der herskede en fredfyldt stemning, da han talte til os. Han smilede, da han udtrykte taknemmelighed for evangeliet og dets rensende virkning på ham og den familie, han elskede. Han talte om sine lykkelige år med at tjene i templet. På denne mands anmodning salvede min søn hans hoved med indviet olie. Jeg bekræftede salvelsen. Da jeg gjorde det, fik jeg det klare indtryk at fortælle ham, at han snart skulle se sin Frelser, ansigt til ansigt.

Jeg lovede ham, at han ville føle lykke, kærlighed og Frelserens anerkendelse. Han smilede varmt, da vi gik. Hans sidste ord til mig var: »Sig til Kathy, at jeg elsker hende.« Min hustru, Kathleen, havde gennem mange år opmuntret generationer af hans familie til at tage imod Frelserens opfordring om at komme til ham, indgå og holde hellige pagter og

således gøre sig værdige til den lykke, der følger af den større hellighed.

Han døde nogle timer senere. Få uger efter hans bortgang kom hans enke med en gave til min hustru og mig. Hun smilede, mens vi talte sammen. Hun sagde med en glæde i stemmen: »Jeg havde forventet, at jeg ville være ked af det og føle mig ensom. Jeg føler mig så glad. Synes I, det er i orden?«

Da jeg vidste, hvor meget hun elskede sin mand, og hvordan de begge havde lært Herren at kende og havde elsket og tjent ham, fortalte jeg hende, at hendes glæde var en gave, der er blevet lovet, fordi hun ved sin trofaste tjeneste var blevet gjort mere hellig. Hendes hellighed havde gjort hende værdig til den glæde.

Nogle af jer, der lytter i dag, spekulerer måske på dette: »Hvorfor føler jeg ikke den fred og lykke, der er lovet dem, der har været trofaste? Jeg har været trofast under forfærdelig modgang, men jeg føler ikke lykke.«

Selv profeten Joseph Smith oplevede den prøve. Han bad om lindring, da han sad indespærret i et fængsel i Liberty i Missouri. Han havde været trofast mod Herren. Han var vokset i hellighed. Og dog følte han, at glæden var blevet ham nægtet.

Herren gav ham den lektie i tålmodighed, vi nogle gange alle har brug for, og måske i lange perioder, i vores jordiske prøvestand. Her er Herrens budskab til sin trofaste, lidende profet:

»Og hvis du skulle blive kastet i fangehullet eller i morderes hænder, og der bliver fældet dødsdom over dig, hvis du bliver kastet i dybet, hvis de svulmende bølger lægger råd op imod dig, hvis heftige vinde bliver din fjende, hvis himlene bliver sorte, og alle elementerne forener sig for at spærre vejen, og frem for alt, hvis selve helvedes gab åbner sig vidt for at opsluge dig, da skal du vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og skal være til gavn for dig.

Menneskesønnen er steget ned under dem alle. Er du større end han?

Fortsæt derfor på din vej, så skal præstedømmet forblive hos dig, for grænserne er sat for dem, de kan ikke overskride dem. Dine dage er kendt, og dine år skal ikke blive færre; frygt derfor ikke for, hvad mennesket kan gøre, for Gud vil være med dig for evigt og altid.«¹¹

Det var den samme belæring, Herren gav Job, der betalte en høj pris for at lade forsoningen gøre ham mere hellig. Vi ved, at Job var hellig ud fra den præsentation, vi får af ham: »Der boede en mand i landet Us; han hed Job. Han var en retsindig og retskaffen og gudfrygtig mand, der holdt sig fra det, der var ondt.«¹²

Så mistede Job sin formue og sin familie, ja selv sit helbred. I husker måske, at Job tvivlede på, at hans større grad af hellighed, som han havde opnået ved at gå gennem større

modstand, havde gjort ham værdig til større lykke. Det så ud for Job, som om hellighed havde medført elendighed.

Alligevel gav Herren Job den samme irettesættelse, som han gav Joseph Smith. Han lod Job se hans fortvivlende situation med åndelige øjne. Han sagde:

»Spænd bæltet om lænden som en mand, og giv mig svar, når jeg spørger dig!

Hvor var du, da jeg grundlagde jorden? Fortæl det, hvis du har forstand til det!

Hvem bestemte dens mål – det ved du vel? Hvem spændte målesnoren ud over den?

Hvor blev dens fodstykker sat ned, og hvem lagde dens hjørnestein, mens alle morgenstjerner jublede, og alle gudssønner råbte af fryd?«¹³

Da Job derefter omvendte sig fra at kalde Gud uretfærdig, fik han lov at se sine prøvelser på en mere ophøjet og hellig måde. Han havde omvendt sig.

»Job svarede Herren:

Nu ved jeg, at du formår alt, intet, du har besluttet, er umuligt for dig.

Hvem er det, der uden kundskab tilslører det, du har bestemt? Jeg har talt om noget, jeg ikke forstod, om ting, der var for underfulde til, at jeg kunne vide besked.

Jeg sagde: »Hør, jeg vil tale, jeg vil spørge dig, og du skal give mig svar.«

Jeg havde hørt rygter om dig, men nu har jeg set dig med egne øjne;

derfor kalder jeg alt tilbage og angerrer i støv og aske.«¹⁴

Da Job omvendte sig og blev mere hellig, velsignede Herren ham med langt mere, end han havde mistet. Men den måske største velsignelse for Job var at have opnået større hellighed gennem modgang og omvendelse. Han var værdig til at få større glæde i de dage, han stadig havde at leve i.

Større hellighed kommer ikke af blot at bede om den. Den kommer ved gøre det, der er brug for, så Gud kan ændre os.

Præsident Russell M. Nelson har efter min mening givet det bedste råd om, hvordan vi skal bevæge os på pagtens sti hen mod større hellighed. Han anviste vejen, da han opfordrede os:

»Oplev den styrkende kraft i daglig omvendelse – af at gøre det og blive lidt bedre hver dag.

Når vi vælger at omvende os, vælger vi at forandre os! Vi tillader Frelseren at forandre os til den bedste udgave af os selv. Vi vælger at vokse åndeligt og modtage glæde – glæden ved forløsning i ham. Når vi vælger at omvende os, vælger vi at blive mere som Jesus Kristus!«

Præsident Nelson fortsatte med at give os denne opmuntring i vores bestræbelser på at blive mere hellige: »Herren forventer ikke fuldkommenhed af os på dette tidspunkt ... Men han forventer af os, at vi bliver stadig mere rene. Daglig omvendelse er vejen til renhed.«¹⁵

Præsident Dallin H. Oaks hjalp mig også i en tidligere generalkonferencetale til mere klart at se, hvordan vi vokser i hellighed, og hvordan vi kan vide, at vi bevæger os hen mod den. Han sagde: »Hvordan opnår vi åndelighed? Hvordan opnår vi den grad af hellighed, hvor vi hele tiden kan have Helligåndens ledsagelse? Hvordan kommer vi til at se og vurdere denne verdens ting i et evigt perspektiv?«¹⁶

Præsident Oaks' svar begynder med større tro på Jesus Kristus som vor kærlige Frelser. Det fører til, at vi søger tilgivelse hver dag, og at vi husker ham hver dag ved at holde hans befalinger. Denne større tro på Jesus Kristus kommer, når vi dagligt tager for os af hans ord.

Salmen »Mer hellighed giv mig« udtrykker, hvordan vi kan bede om hjælp til at blive mere hellige. Forfatteren angiver klogt, at den hellighed, vi søger, er en gave fra en kærlig Gud, og som vi får over tid, efter alt hvad vi kan gøre. I husker nok det sidste vers:

*Mer lydighed giv mig,
mer kraft til at stå;
mer renhed i sjælen,
mer ædel attrå;
mer længsel mod himlen,
mer lys på min vej;
mer salig og hellig,
mer, Herre, som dig.¹⁷*

Uagtet vores personlige omstændigheder, uanset hvor vi måtte være på pagtens sti hjemad, beder jeg til, at vores bønner om større hellighed må blive besvaret. Jeg ved, at efterhånden som vores bøn efterkommes, vokser vores glæde. Den kommer måske langsomt, men den vil komme. Den vished har jeg fra en kærlig himmelsk Fader og hans elskede Søn, Jesus Kristus.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Joseph Smith var Guds profet, at præsident Russell M. Nelson er vores levende profet i dag. Gud Faderen lever og elsker os. Han ønsker, at vi kommer hjem til ham som en familie. Vor elskede Frelser opfordrer os til at følge sig på vores rejse dertil. De har beredt vejen. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Alma 41:10.
2. Se Alma 42:4-16.
3. Se ApG 26:18; Eter 4:7.
4. Se L&P 88:34.
5. Se 3 Ne 27:19-20.
6. Se L&P 132:50.
7. Se L&P 97:8.
8. Se Hel 3:35.
9. Se L&P 101:1-5.
10. Se 1 Joh 3:2-3; L&P 112:13.
11. L&P 122:7-9.
12. Job 1:1.
13. Job 38:3-7.
14. Job 42:1-6.
15. Russell M. Nelson, »Vi kan gøre det bedre og være bedre«, *Liahona*, maj 2019, s. 67, 68.
16. Se Dallin H. Oaks, »Åndelighed«, *Stjernen*, jan. 1986, s. 48.
17. »Mer hellighed giv mig«, *Salmer og sange*, nr. 63.

ÆLDSTE HANS T. BOOM
De Halvfjerds

Vide, elske og vokse

Må vi alle komme til at forstå vores rolle i denne store omsorgsindsats, så vi må blive mere som ham.

I 2016 besøgte Tabernakelkoret på Tempelpladsen Holland og Belgien. Og da jeg var involveret i denne spændende begivenhed, havde jeg muligheden for at nyde deres optræden to gange.

Under deres optræden tænkte jeg på, hvilket enormt arbejde det var at flytte et kor af den størrelse. Mine tanker blev draget mod den store gong, som var svær og sikkert dyr at fragte i forhold til violinen, trompeten eller andre instrumenter, man nemt kunne bære under armen. Men når man så på, hvor meget gongen var involveret, indså jeg, at der kun blev slået på den nogle få gange, hvorimod de andre mindre instrumenter var involveret i det meste af koncerten. Jeg tænkte, at uden lyden af gongen ville deres forestilling ikke være det samme, så derfor brugte de kræfter på at flytte denne store gong hele vejen over havet.

Nogle gange kan vi føle, at vi er ligesom gongen, kun gode nok til at spille en mindre rolle i forestillingen. Men lad mig fortælle jer, at jeres lyd gør hele forskellen.

Vi har brug for alle instrumenter. Nogle af os har nemt ved at lære og klarer os godt i skolen, mens andre har kreative talenter. Nogle designer og bygger ting eller plejer, beskytter eller underviser andre. Vi har brug for alle til

at bringe farve og mening til verden.

Jeg vil gerne rette min tale til dem, der føler, at de ikke har noget at bidrage med, eller som tror, at de ikke er vigtige eller har betydning for nogen, til andre, der måske føler, at de har styr på det hele, og til alle midt i mellem.

Hvor end I er på livets sti, er der måske nogle af jer, der føler jer så overbebyrdede, at I ikke engang anser jer selv for at være på den sti. Jeg vil gerne indbyde jer til at træde ud af mørket og ind i lyset. Evangeliets lys vil give varme

og helbredelse, og det vil hjælpe jer til at forstå, hvem I virkelig er, og hvad jeres formål i livet er.

Nogle af os har vandret på forbudte stier og har prøvet at finde lykke der.

Vi bliver indbudt af en kærlig himmelsk Fader til at gå på disciplens sti og til at vende tilbage til ham. Han elsker os med en fuldkommen kærlighed.¹

Hvad er vejen? Vejen er at hjælpe hinanden med at forstå, hvem vi er ved at yde omsorg for hinanden.

For mig er omsorg udøvelse af guddommelig kærlighed.² På den måde skaber vi et miljø, hvor både giveren og modtageren får et ønske om at omvende sig. Med andre ord, vi ændrer retning og kommer tættere på og bliver mere ligesom vor Frelser, Jesus Kristus.

Der er for eksempel ikke noget behov for konstant at fortælle vores ægtefælle eller børn, hvordan de kan forbedre sig; det ved de allerede. Det er ved at skabe disse kærlige omgivelser, at de vil få styrke til at foretage de nødvendige ændringer i deres liv og blive bedre mennesker.

På den måde bliver omvendelse en daglig proces med at forfine, hvilket kan indebære at undskylde for dårlig opførsel. Jeg kan huske og oplever stadig situationer, hvor jeg har været for hurtig til at dømmе eller for langsom til at lytte. Og ved dagens slutning under min personlige bøn følte jeg et kærligt råd fra himlen om at omvende mig og blive bedre. De kærlige omgivelser, som først blev skabt af mine forældre, min bror og mine søstre og senere af min hustru, mine børn og venner, har hjulpet mig til at blive et bedre menneske.

Vi ved alle, hvor vi kan forbedre os. Der er ikke noget behov for konstant at påminde hinanden om det, men der er et behov for at elske og yde omsorg for hinanden og derigennem skabe omgivelser, hvor man er villig til at ændre sig.

I disse samme omgivelser lærer vi, hvem vi virkelig er, og hvad vores rolle vil blive i dette sidste kapitel af verdens historie forud for Frelserens andet komme.

Hvis I tænker over jeres rolle, så vil jeg gerne opfordre jer til at finde et sted, hvor I kan være alene, og så bede vor himmelske Fader om at gøre det kendt for jer, hvilken rolle I skal spille. Svaret vil sikkert komme gradvist og derefter mere klart, når vi har sat vores fødder mere fast på pagts- og omsorgsstien.

Vi oplever nogle af de samme besværigheder, som Joseph Smith stod over for, da han befandt sig »midt i denne krig på ord og tumult på grund af forskellige meninger.« Når vi læser hans egen beretning, sagde han ofte til sig selv: »Hvad kan man stille op? Hvilke af alle disse samfund har ret, eller har de alle sammen uret? Hvis et af dem har ret, hvilket er det da, og hvordan finder jeg ud af det?«³

Men den viden, som han fandt i Jakobs Brev, hvor der står: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den«,⁴ besluttede Joseph til sidst at »bede om ... den af Gud«.⁵

Vi læser videre, at »det var første gang i [hans] liv, at [han] havde gjort et sådant forsøg, for trods al [hans] ængstelse havde [han] endnu aldrig gjort et forsøg på at bede højt.«⁶

Og sådan kan det også være for os den allerførste gang, vi henvender os til vores Skaber på en måde, vi aldrig har gjort før.

På grund af Josephs forsøg viste vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus

Kristus, sig for ham, kaldte ham ved navn, og som resultat af det har vi nu en meget tydeligere forståelse af, hvem vi er, og at vi virkelig betyder noget.

Vi læser videre, at Joseph i sine teenageår »blev forfulgt af dem, der burde have været [hans] venner og [burde] have behandlet [ham] venligt«.⁷ Og således kan vi også forvente nogen modgang, når vi lever et liv som discipel.

Hvis I lige nu føler, at I ikke er i stand til at være en del af orkesteret, og at omvendelsens sti synes vanskelig for jer, så vid, at hvis vi bliver på den, vil byrden blive taget fra vores skuldre, og der vil blive lys igen. Vor himmelske Fader vil aldrig forlade os, når vi rækker ud efter ham. Vi kan falde og rejse os, og han vil hjælpe os til at børste støvet af vores knæ.

Nogle af os er sårede, men Herrens førstehjælpskasse har bandager, der er store nok til at dække alle vores sår.

Så det er den kærlighed, den fuldkomne kærlighed, som vi også kalder næstekærlighed eller »Kristi rene kærlighed«,⁸ der er brug for i vores hjem, hvor forældre yder deres børn omsorg, og børn yder deres forældre omsorg. Gennem den kærlighed vil hjerter blive forandret, og ønsket om at gøre hans vilje vil blive født.

Det er den kærlighed, der er brug for i vores omgang med hinanden som

PRÆSIDENT M. RUSSELL BALLARD
Fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

vor himmelske Faders børn og som medlemmer af hans kirke, og som vil gøre os i stand til at medtage alle musikinstrumenterne i vores orkester, så vi vil være i stand til at optræde glorværdigt sammen med himlens englekor, når Frelseren kommer igen.

Det er den kærlighed og det lys, der skal skinne og oplyse vores omgivelser, når vi udfører vores daglige dont. Folk vil lægge mærke til lyset og vil blive draget mod det. Det er den form for missionering, der vil drage andre til at »komme og se, komme og hjælpe og komme og blive.«⁹ Når vi har fået vores vidnesbyrd om dette store værk og vores rolle i det, lad os da fryde os sammen med vores elskede profet Joseph Smith, der erklærede: »For jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det.«¹⁰

Jeg bærer vidnesbyrd for jer om, at jeg ved, hvem jeg er, og jeg ved, hvem I er. Vi er alle vor himmelske Faders børn, som elsker os. Og han sendte os ikke her for at fejle, men for at vende glorværdigt tilbage til ham. At vi alle må komme til at forstå vores rolle i denne store omsorgsindsats, så vi må blive mere som ham, når Frelseren kommer igen, er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se D. Todd Christofferson, »Bliv i min kærlighed«, *Liahona*, nov. 2016, s. 48.
2. Se Russell M. Nelson, »Guddommelig kærlighed«, *Liahona*, feb. 2003, s. 12-17.
3. JS-H 1:10.
4. Jak 1:5; se også JS-H 1:11.
5. JS-H 1:13.
6. JS-H 1:14.
7. JS-H 1:28.
8. Moro 7:47.
9. Dieter F. Uchtdorf, »Missionering: Del, hvad I har på hjerte«, *Liahona*, maj 2019, s. 17.
10. JS-H 1:25.

Giv vores ånd kontrol over vores legeme

En af de vigtigste ting, vi kan lære i dette liv, er, hvordan vi fremhæver vores evige åndelige herkomst og kontrollerer vores ugudelige ønsker.

Mine kære brødre og søstre, da oktoberkonferencen nærmede sig sidste år, forberedte jeg min tale for at fremhæve 100-året for synet om åndeverdenen, som præsident Joseph F. Smith fik den 3. oktober 1918.

Nogle få dage efter jeg havde indsendt min tale til oversættelse, afsluttede min elskede, evige partner, Barbara, sin jordiske prøvestand og gik til åndeverdenen.

Mens dagene er blevet til uger, måneder og nu et år siden Barbara døde, værdsætter jeg dette skriftsted endnu mere: »Du skal leve sammen med andre i kærlighed, således at du skal græde over tabet af dem, der dør.«¹ Barbara og jeg blev velsignet med at »leve sammen ... i kærlighed« i 67 år. Men jeg har lært på en meget virkelig måde, hvad det vil sige at »græde over tabet« af dem, vi elsker.

Åh, hvor jeg elsker og savner hende!

Jeg går ud fra, at de fleste af os ikke helt værdsætter det, andre gør for os, før de er borte. Jeg vidste, at Barbara altid havde travlt, men jeg forstod ikke helt de krav, som familien, Kirken og samfundet hele tiden stillede til hendes tid. Det var en daglig hengiven indsats, der blev gentaget tusinde gange gennem årene, der fik vores familie til at fungere. Og gennem det hele hørte ingen i vores familie hende hæve stemmen eller sige noget uvenligt.

Mange minder er kommet strømrende ind over mig det sidste år. Jeg har tænkt over det fysisk krævende valg, hun tog, ved at være mor til syv børn. At være hjemmegående husmor var den eneste karriere, hun nogensinde ønskede sig, og hun var virkelig dygtig til det på alle punkter.

Jeg har ofte undret mig over, hvordan hun holdt styr på vores børn og mig. Madlavningen alene var en virkelig enorm opgave, for ikke at glemme aktiviteter som at ordne de bjerge af vasketøj vores familie genererede hver uge og sørge for sko og tøj i de rette størrelser til børnene. Vi henvendte os alle til hende med utallige andre sager, der var vigtige for os. Og fordi det var vigtigt for os, var det vigtigt for hende. Hun var, beskrevet med et ord, storslået – som hustru, som mor, som ven, som nabo og som Guds datter.

Nu, hvor hun er gået videre, er jeg glad for, at jeg valgte at sætte mig ved hendes side, når jeg kom hjem fra kontoret de sidste par måneder af hendes liv for at holde hende i hånden, mens vi så slutningen på nogle af hendes yndlingsmusicals – igen og igen, da hun på grund af sin Alzheimer ikke kunne huske, at hun havde set dem dagen før. Minderne om de særlige stunder med at holde i hånden er nu meget, meget værdifulde for mig.

Brødre og søstre, gå ikke glip af en mulighed for at se jeres familiemedlemmer i øjnene med kærlighed. Børn og forældre, ræk ud mod hinanden og udtryk kærlighed og påskønnelse. Ligesom mig vil nogle af jer en dag vågne for at opdage, at tiden til en sådan vigtig kommunikation er passeret. Lev hver dag med hjertet fyldt med taknemmelighed, gode minder og meget kærlighed.

I løbet af det sidste år har jeg tænkt mere opmærksomt end før over vor

himmelske Faders plan. Da Alma underviste sin søn Corianton, omtalte han den som »den store plan for lykke.«²

Det ord, der bliver ved med at komme til mig nu, når jeg tænker på planen, er »genforening«. Det er en plan, der er skabt af vor kærlige Fader i himlen, hvor kernen er den store og herlige mulighed for familiegenforening – ved for evigt at genforene mænd og hustruer, forældre og børn, generation efter generation i Guds husstand.

Den tanke trøster mig og forvisser mig om, at jeg kommer til at være sammen med Barbara igen. Selvom hun led fysisk mod enden af sit liv, var hendes ånd stærk, ædel og ren. Hun havde forberedt sig i alt, så når den dag kommer, kan hun stå foran »Guds behagelige domstol«³ med selvtillid og fredfyldt forvisning. Men her er jeg, 91 år om to dage, og jeg tænker stadig: »Er jeg klar? Gør jeg alt, jeg må gøre for at kunne holde hendes hånd igen?«

Den mest enkle, basale vished om dette liv er: Vi skal alle dø. Om vi dør gamle eller unge, nemt eller svært, rige eller ludfattige, elskede eller ensomme, kan ingen undslippe døden.

For en del år siden sagde præsident Gordon B. Hinckley noget særlig betydningsfuldt om dette: »Hvor er den vished dog dejlig og den fred trøstende, som udspringer af kundskaben om, at hvis vi gifter os på den rette måde og lever rigtigt, kan vores forhold vare ved, selv om døden venter og tiden går.«⁴

Jeg giftede mig i hvert fald på den rette måde. Det kan der ikke være nogen tvivl om. Men det er ikke nok

ifølge præsident Hinckley. Jeg må også leve rigtigt.⁵

I dag kan det være et meget forvirrende begreb at »leve rigtigt«, især hvis man bruger meget tid på sociale medier, hvor enhver kan erklære sandheder eller falske begreber om Gud og hans plan for sine børn. Heldigvis har medlemmer af Kirken evige sande evangeliske principper, hvorved de kan vide, hvordan de skal leve, så vi kan være bedre forberedt, når vi skal dø.

Nogle få måneder inden jeg blev født, holdt min farfar ældste Melvin J. Ballard, der var apostel, en tale, der for nogle folk fangede essensen af, hvad det vil sige at leve rigtigt. Hans tale med titlen »Kampen for sjælen« havde fokus på den altid nærværende kamp mellem vores fysiske legeme og vores evige ånd.

Han sagde: »Den største kamp, noget menneske nogensinde vil kæmpe ... vil være den kamp, de kæmper inden i sig selv«, og forklarede, at Satan, »sjælen fjende«, angriber os gennem »kødets lyster, begær og ambitioner.«⁶ Så den primære kamp står mellem vores guddommelige og åndelige karakter og det

kødelige naturlige menneske. Brødre og søstre, husk at vi kan få åndelig hjælp gennem Helligåndens påvirkning, der kan »lære jer alt.«⁷ Hjælp kan også komme gennem præstedømmets kraft og velsignelser.

Nu spørger jeg: Hvordan går det jer med jeres kamp?

Præsident David O. McKay sagde: »Menneskets jordiske eksistens er blot en prøve for at se, om det vil koncentrere sin indsats, sit sind, sin sjæl om det, som bidrager til den fysiske sides behagelighed og tilfredsstillelse, eller om det vil gøre det til sit livs søgen at opnå åndelige kvaliteter.«⁸

Denne kamp mellem vores kødelige og åndelige natur er ikke noget nyt. I sin sidste tale til sit folk sagde kong Benjamin, at »det naturlige menneske er en fjende af Gud og har været det fra Adams fald og vil være det for evigt og altid, medmindre han giver efter for den hellige Ånds tilskyndelser og aflægger det naturlige menneske og bliver en hellig ved Herren Kristi forsoning.«⁹

Apostlen Paulus lærte os, at »de kødelige vil det kødelige, og de åndelige vil det åndelige.

Det, kødet vil, er død, og det, Ånden vil, er liv og fred.«¹⁰

For mig er det tydeligt, at en af de vigtigste ting, vi kan lære i dette liv, er, hvordan vi fremhæver vores evige åndelige herkomst og kontrollerer vores ugudelige ønsker. Det bør ikke være så svært. Vores ånd, som har levet meget længere end vores fysiske legeme, har trods alt allerede haft succes med at vælge retfærdighed over ondskab i det førjordiske rige. Inden denne jord blev skabt, levede vi i ånde-verdenen som sønner og døtre af vor himmelske Forældre, der elskede os og stadig elsker os nu.

Og ja, vi måtte træffe skelsættende beslutninger og valg i den førjordiske tilværelse. Alle, der nogensinde har levet eller vil leve på denne planet, traf en afgørende beslutning om at vælge at acceptere vor himmelske Faders plan for vores frelse. Så vi kom alle til jorden med en dokumenteret historik i form af en stærk åndelig karakter og evig skæbne.

Tænk et øjeblik over det. Det er sådan, I og jeg virkelig er, og det I altid har været: Guds søn eller datter med åndelige rødder i evigheden og en fremtid, der flyder over med uendelige muligheder. I er – først og fremmest og altid – et åndeligt væsen. Så når vi derfor vælger at sætte vores kødelige natur før vores ånd, vælger vi noget, der er i modstrid med vores virkelige, sande, ægte, åndelige jeg.

Der er stadig ingen tvivl om, at vores kødelige og jordiske impulser komplicerer beslutningsprocessen. Med et slør af glemsel, der er trukket mellem den førjordiske ånde verden og dette jordiske liv, kan vi glemme vores forhold til Gud og vores åndelige herkomst, og vores kødelige væsen kan prioritere *det, vi ønsker lige nu*. Et af hovedformålene med,

at denne jordiske oplevelse er en del af vor himmelske Faders plan, er, at vi lærer at vælge de ting, der hører til Ånden frem for det, der hører til kødet. Det er også derfor, at planen er bygget på vor Herre og Frelser, Jesu Kristi forsonings, solide, sikre fundament, så vores synder, heriblandt de fejl vi begår, når vi giver efter for kødet, kan overvindes gennem vedvarende omvendelse, og vi kan leve med fokus på det åndelige. Tiden er inde til at kontrollere vores fysiske lyster for at leve i overensstemmelse med Kristi åndelige lære. Derfor må vi ikke udsætte vores omvendelses dag.¹¹

Omvendelse bliver derfor et uundværligt våben i kampen mod os selv. Ved sidste generalkonference omtalte præsident Russell M. Nelson denne kamp og mindede os om, at »når vi vælger at omvende os, vælger vi at forandre os! Vi tillader Frelseren at forandre os til den bedste udgave af

os selv. Vi vælger at vokse åndeligt og modtage glæde – glæden ved forløsning i ham. Når vi vælger at omvende os, vælger vi at blive mere som Jesus Kristus!¹²

Hver aften, når jeg gennemgår min dag i bøn med min himmelske Fader, beder jeg om at blive tilgivet, hvis jeg har gjort noget forkert, og lover at forsøge at blive bedre i morgen. Jeg tror, at denne regelmæssige daglige omvendelse hjælper min ånd med at minde mit legeme om, hvem der bestemmer over mig.

En anden kilde er den ugentlige mulighed, vi alle har for at forny os åndeligt ved at deltage i nadveren til erindring om forsoningen og den fuldkomne kærlighed, vor Herre og Frelser Jesus Kristus har til os.

Brødre og søstre, jeg opfordrer jer til at sætte farten lidt ned og tænke over, hvor I er lige nu med at undertrykke jeres kødelige natur og styrke jeres guddommelige, åndelige karakter, så at I, når den tid kommer, vil træde ind i ånde verdenen til en glædelig genforening med jeres kære – dette vidner og beder jeg ydmygt om i vor Herre Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 42:45.
2. Alma 42:8.
3. Jakob 6:13.
4. *Kirkens præsidenters lærdomme: Gordon B. Hinckley*, 2016, s. 153.
5. Herren har åbenbaret, at vi må leve i henhold til vores pagter for at modtage de lovede velsignelser (se L&P 82:10; 132:5-7, 19).
6. Melvin J. Ballard, »Struggle for the Soul«, tale holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, 5. maj 1928.
7. Joh 14:26.
8. *Kirkens præsidenters lærdomme: David O. McKay*, 2003, s. 14.
9. Mosi 3:19.
10. Rom 8:5-6.
11. Se Alma 34:33.
12. Russell M. Nelson, »Vi kan gøre det bedre og være bedre«, *Liahona*, maj 2019, s. 67.

ÆLDSTE PETER M. JOHNSON
De Halvfjerds

Kraft til at overvinde Modstanderen

Hvordan finder vi fred, husker, hvem vi er, og overvinder Modstanderens tre metoder?

Brødre og søstre, tak for alt, hvad I gør for at blive og for at hjælpe andre med at blive Jesu Kristi sande følgere og nyde velsignelserne ved det hellige tempel. Tak for jeres godhed. I er vidunderlige, I er smukke.

Det er min bøn, at vi vil genkende Helligåndens *bekræftende* indflydelse, når vi kommer til fuldt ud at forstå, at vi er Guds børn. I »Familien: En proklamation til verden« står der: »Alle mennesker – mænd og kvinder – er skabt i Guds billede. Hver enkelt er en højt elsket søn eller datter af himmelske forældre, og som sådan besidder hver enkelt guddommelige egenskaber og muligheder.«¹ Vi er »udvalgte ånder, som [er] blevet holdt tilbage for at komme frem i tidernes fylde for at være med til at lægge grundvolden til det store sidstedagesværk.«² Præsident Russell M. Nelson har sagt: »I blev undervist i åndeverdenen for at forberede jer på alt, I ville møde her i den sidste del af de sidste dage (se L&P 138:56). Den undervisning ligger stadig i jer!«³

I er Guds udvalgte sønner og døtre. I har kraften til at overvinde Modstanderen. Imidlertid er Modstanderen klar over, hvem I er. Han kender jeres

guddommelige arv og forsøger at begrænse jeres jordiske og himmelske potentiale ved at anvende disse tre metoder:

- Bedrag
- Forstyrrelse
- Modløshed

Bedrag

Modstanderen anvendte bedrag på Moses' tid. Herren erklærede til Moses:

»Se, du er min søn; Jeg har en gerning til dig ... og du er i min Enbårnes billede.«⁴

Kort tid efter dette herlige syn forsøgte Satan at bedrage Moses. De ord, han brugte, er interessante: »Moses, menneskesøn, tilbed mig.«⁵ Bedraget lå ikke kun i opfordringen til at tilbede Satan, men bedraget lå også i den måde, hvorpå han beskrev Moses som menneskesøn. Husk, at Herren netop havde fortalt Moses, at han var Guds søn, skabt i den Enbårnes billede.

Modstanderen var ubønhørlig i sit forsøg på at bedrage Moses, men Moses stod imod: »Vig bort fra mig, Satan, for kun denne ene Gud, som er herlighedens Gud, vil jeg tilbede.«⁶

Moses huskede, hvem han var, nemlig Guds søn.

Herrens ord til Moses gælder for jer og mig. Vi er skabt i Guds eget billede, og han har et værk, som vi skal udføre. Modstanderen forsøger at bedrage ved at få os til at glemme, hvem vi virkelig er. Hvis vi ikke forstår, hvem vi er, så er det svært at indse, hvem vi kan blive.

Forstyrrelse

Modstanderen forsøger også at lede os væk fra Kristus og hans pagtssti. Ældste Ronald A. Rasband har fortalt følgende: »Modstanderens plan er at distrahere os fra de åndelige vidnesbyrd, hvorimod det er Herrens ønske at oplyse og engagere os i sit værk.«⁷

I vor tid er der mange former for forstyrrelser, deriblandt Twitter, Facebook, Instagram, virtual reality-spil og meget mere. Disse teknologiske fremskridt er forbløffende, men hvis vi ikke passer på, kan de aflede os, så vi ikke opnår vores guddommelige

potentiale. Ved at bruge dem på en passende måde kan det fremkalde himlens kraft og give os mulighed for at være vidne til mirakler, når vi søger efter at indsamle det spredte Israel på begge sider af sløret.

Lad os være forsigtige og ikke skødesløse i vores brug af teknologi.⁸ Søg konstant efter måder, hvorpå teknologien kan drage os nærmere til Frelseren og lade os udføre hans værk, mens vi forbereder os til hans andet komme.

Modløshed

Endelig ønsker Modstanderen, at vi bliver modløse. Vi kan blive modløse, når vi sammenligner os med andre eller føler, at vi ikke lever op til forventninger, herunder vores egne.

Da jeg skulle påbegynde min doktorgrad, blev jeg modløs. Det år blev der kun optaget fire studerende, og de andre studerende var fremragende. De havde højere karakterer og mere arbejds erfaring i lederstillinger, og de udstrålede tillid til deres evner. Efter mine første to uger i uddannelsen begyndte modløshed og tvivl at bide sig fast. Det overvældede mig næsten.

Jeg besluttede, at hvis jeg skulle fuldføre denne fireårs-uddannelse, skulle jeg læse hele Mormons Bog hvert semester. Hver dag, når jeg læste, erkendte jeg Frelserens udtalelse om, at Helligånden ville lære mig alt og ville minde mig om alt.⁹ Det bekræftede på ny, hvem jeg er som Guds søn, mindede mig om ikke at sammenligne mig med andre og gav mig troen på min guddommelige rolle med at få succes.¹⁰

Mine kære venner, lad ikke nogen som helst stjæle jeres lykke. Sammenlign ikke jer selv med andre. Husk disse kærlige ord fra Frelseren: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver.

Jeres hjerte må ikke *forfærdes* og ikke være modløst!¹¹

Hvordan gør vi så det? Hvordan finder vi denne fred, husker, hvem vi er, og overvinder Modstanderens tre metoder?

For det første: Husk, at det første og største bud er at elske Gud af hele vores hjerte, kraft, sind og styrke.¹² Alt, hvad vi gør, bør være motiveret af vores kærlighed til ham og hans Søn. Når vi udvikler vores kærlighed til dem ved at holde deres befalinger, øges vores evne til at elske os selv og til at elske andre. Vi begynder at tjene familie, venner og naboer, fordi vi kommer til at se dem, som Frelseren ser dem, som Guds sønner og døtre.¹³

For det andet: Bed til Faderen i Jesu Kristi navn hver dag, hver dag,

hver dag.¹⁴ Det er gennem bøn, vi kan mærke Guds kærlighed og vise vores kærlighed til ham. Gennem bøn udtrykker vi taknemmelighed og beder om styrken og modet til at underordne os Guds vilje og blive vejledt i alt.

Jeg opmuntrer jer til at »bed[e] til Faderen med hjertets hele styrke om, at I må blive fyldt af denne kærlighed ... så I kan blive Guds sønner [og døtre], så vi, når han viser sig, vil være som han.«¹⁵

For det tredje: Læs og studér Mormons bog hver dag, hver dag, hver dag.¹⁶ Mit studium i Mormons Bog plejer at gå bedre, når jeg læser med et spørgsmål i tankerne. Når vi læser med et spørgsmål, kan vi modtage åbenbaring og indse, at profeten Joseph Smith talte sandt, da han sagde: »Mormons

modløshed, der reducerer vores evne til at føle vor himmelske Faders og hans Søns kærlighed. Vi kommer til *fuldt ud* at forstå, hvem vi er som Guds sønner og døtre.

Brødre og søstre, jeg deler min kærlighed med jer, og jeg erklærer til jer mit vidnesbyrd om, at jeg ved, at vor himmelske Fader lever, og at Jesus er Kristus. Jeg elsker dem. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds rige på jorden. Vi har en *guddommelig opgave* med at indsamle Israel og forberede verden til Messias' andet komme. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Bog [er] den mest korrekte bog på jorden og ... et menneske [vil] komme Gud nærmere ved at efterleve forskrifterne i den end i nogen anden bog.¹⁷ Mormons Bog indeholder Kristi ord og hjælper os til at huske, hvem vi er.

Endelig: Tag bønsumt del i nadveren hver uge, hver uge, hver uge. Det er gennem pagter og præstedømmets ordinancer, herunder nadveren, at guddommelighedens kraft tilkendegives i vores liv.¹⁸ Ældste David A. Bednar har sagt: »Nadverordinancen er en hellig og gentagen invitation til oprigtig omvendelse og åndelig fornyelse. Selvfølgelig den handling at deltage i nadveren giver ikke i sig selv forladelse for vores synder. Men hvis vi har forberedt os samvittighedsfuldt og deltager i denne hellige ordinance med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, så har vi løftet om, at vi *altid* vil have Herrens Ånd hos os.«¹⁹

Når vi ydmygt nyder nadveren, husker vi Jesu lidelser i den hellige have ved navn Getsemane og hans offer på korset. Vi udtrykker taknemmelighed over for Faderen for at have sendt sin enbårne Søn, vor Forløser, og viser vores villighed til at holde hans befalinger og altid erindre ham.²⁰ Der er en åndelig indsigt forbundet med

nadveren. Den er personlig, den er kraftfuld, og der er behov for den.

Mine venner, jeg lover, at når vi stræber efter at elske Gud af hele vores hjerte, beder i Jesu Kristi navn, studerer Mormons Bog og bønsumt nyder nadveren, får vi evnen til, med Herrens styrke, at overvinde Modstanderens *bedrageriske* metoder, minimere *forstyrrelser*, der begrænser vores guddommelige potentiale, og modstå den

NOTER

1. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, maj 2017, s. 145.
2. L&P 138:53; se også L&P 138:54-56.
3. Russell M. Nelson, »Vær det bedste, jeres generation har at byde på«, *Liahona*, okt. 2016, s. 48.
4. Moses 1:4, 6.
5. Moses 1:12.
6. Moses 1:20; se også Moses 1:16-19, 21.
7. Ronald A. Rasband, »At du ikke glemmer«, *Liahona*, nov. 2016, s. 115.
8. Se Becky Craven, »Omhyggelig versus overfladisk«, *Liahona*, maj 2019, s. 9-11.
9. Se Joh 14:26.
10. Vores guddommelige rolle med at få succes er at opnå evigt liv, uanset om man opnår det, verden ser som succes i jordiske bestræbelser. Helligånden minder os om vores guddommelige rolle og om, hvem vi kan blive, når vi bliver på pagtens sti og med Herrens styrke overvinder Modstanderens fristelser.
11. Joh 14:27; fremhævelse tilføjet.
12. Se Matt 22:37-38.
13. Se Joh 3:16; 1 Joh 4:19; Mosi 2:17.
14. Se 3 Ne 18:18-21.
15. Moro 7:48; fremhævelse tilføjet.
16. Se Kevin W. Pearson, »Bliv ved træet«, *Liahona*, maj 2015, s. 114-116.
17. Indledning til Mormons Bog.
18. Se L&P 84:20-21.
19. David A. Bednar, »Bliv altid ved med at have forladelse for jeres synder«, *Liahona*, maj 2016, s. 61.
20. Se Moro 7:2-3; 5:1-2; L&P 20:76-79. Bemærk, at vi lever en tid, hvor vi har desperat brug for, at hans Ånd altid er hos os.

ÆLDSTE ULISSES SOARES
De Tolv Apostles Kvorum

Tag vores kors op

At tage jeres kors på jer og følge Frelseren vil sige at fortsætte i tro på Herrens sti og ikke give efter for verdslige vaner.

Kære brødre og søstre, vi har hørt vidunderlige taler fra vores ledere i løbet af de sidste to dage. Jeg vidner for jer om, at hvis vi stræber efter at anvende disse inspirerede og relevante lærdomme i vores liv, vil Herren, gennem sin nåde, hjælpe os alle med at bære vores kors og gøre vores byrder lette.¹

Da Frelseren var i nærheden af Cæsarea Filippi, åbenbarede han det, han skulle lide på grund af de ældste, ypperstepræsterne og de skriftkloge i Jerusalem, for sine disciple. Han underviste dem specifikt om sin død og herlige opstandelse.² På det tidspunkt forstod hans disciple ikke helt hans guddommelige mission på jorden. Peter selv, da han hørte det, Frelseren havde sagt, tog ham til side og irettesatte ham ved at sige: »Gud bevare dig, Herre, sådan må det aldrig gå dig!«³

For at hjælpe sine disciple til at forstå, at hengivenhed over for hans værk omfatter underkastelse og lidelse, erklærede Frelseren eftertrykkeligt:

»Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.

Den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig, skal finde det.

For hvad hjælper det et menneske at vinde hele verden, men bøde med sit liv? Eller hvad kan et menneske give som vederlag for sit liv?⁴

Gennem denne erklæring lagde Frelseren vægt på, at alle, der er villige til at følge ham, skal fornægte sig selv og kontrollere deres lyster, begær og lidenskaber, ofre alt, selv livet om nødvendigt, og fuldstændig underkaste sig

Faderens vilje – ligesom han gjorde.⁵ Det er faktisk prisen, der skal betales for en sjæls frelse. Jesus brugte overlagt og metaforisk korsets symbol for at hjælpe sine disciple til bedre at forstå, hvad offer og hengivenhed for Herrens sag virkelig betyder. Billedet af et kors var kendt blandt hans disciple og indbyggerne i Romerriget, da romerne tvang ofre, der skulle korsfæstes, til offentligt at bære deres eget kors eller tværbjælke til det sted, hvor deres henrettelse skulle finde sted.⁶

Det var først efter Frelserens opstandelse, at disciplenes sind blev åbnet til at forstå alt, der var blevet skrevet om ham,⁷ og hvad der ville blive krævet af dem fra den tid af.⁸

På samme måde har vi alle, brødre og søstre, brug for at åbne vores sind og vores hjerte for mere fuldt ud at forstå relevansen af selv at tage vores kors op og følge ham. Vi lærer af skrifterne, at dem, der ønsker at tage deres kors op, elsker Jesus Kristus på sådan

en måde, at de fornægter sig al ugudelighed og ethvert verdsligt begær og holder hans befalinger.⁹

Vores beslutsomhed om ikke at gøre noget, der er i strid med Guds vilje, og ofre alt, vi bliver bedt om at give, og stræbe efter at følge hans lære, vil hjælpe os til at holde ud på Jesu Kristi evangeliums sti – selv i tider med modgang, svaghed i vores sjæl eller det sociale pres og de verdslige filosofier, der går imod hans lærdomme.

Til dem, der for eksempel endnu ikke har fundet en evig partner og kan føle sig ensom og håbløs, eller dem, der er blevet skilt og føler sig forladt og glemt, forsikrer jeg jer om, at accept af Frelserens indbydelse til at tage jeres kors op og følge ham betyder at fortsætte med tro på Herrens sti, at vedblive at være værdige og ikke give efter for verdslige vaner, der i sidste ende vil fratage os vores håb på Guds kærlighed og barmhjertighed.

De samme principper gælder for dem af jer, der oplever tiltrækning af personer af samme køn og føler sig mismodige og hjælpeløse. Og måske føler nogle af jer af denne grund, at

Jesu Kristi evangelium ikke længere er noget for jer. Hvis det er tilfældet, vil jeg forsikre jer om, at der altid er håb i Gud Faderen og hans plan for lykke, i Jesus Kristus og hans sonoffer og i at efterleve deres kærlige befalinger. Herren kan i sin fuldkomne visdom, kraft, retfærdighed og barmhjertighed besegle os som sine, så vi kan komme ind i hans nærhed og få evigtvarende frelse, hvis vi er standhaftige og urokkelige i at holde befalingerne¹⁰ og altid er rige på gode gerninger.¹¹

Til dem, der har begået alvorlige synder, betyder det at acceptere denne indbydelse blandt andet at ydmyge sig for Gud, at rådføre sig med passende kirkeledere og omvende sig og forsage sine synder. Denne proces vil også velsigne alle, der kæmper mod invaliderende afhængighed, herunder opiater, stoffer, alkohol og pornografi. Disse trin fører jer tættere på Frelseren, der i sidste ende kan udfri jer af skyld, sorg og åndelig og fysisk trældom. Derudover kan I også ønske at søge støtte fra jeres familie, venner og

kompetente, sundhedsfaglige personer og terapeuter.

Giv aldrig op efter flere mislykkedes forsøg, og betragt ikke jer selv som ude af stand til at ophøre med at synde og overvinde afhængighed. I har ikke råd til at holde op med at forsøge og derefter fortsætte i svaghed og synd! Stræb altid efter at gøre jeres bedste, vis gennem jeres gerninger jeres ønske om at rense den indvendige side af karret, ligesom Frelseren belærte om.¹² Nogle gange kan løsninger på visse udfordringer komme efter månedsvis af vedvarende indsats. Løftet, der står i Mormons Bog, om, »at det er ved nåde, at vi bliver frelst, efter alt hvad vi kan gøre«¹³ kan anvendes under disse omstændigheder. Husk, at Frelserens barmhjertighedsgave »ikke nødvendigvis tidsmæssigt er begrænset til »efter« alt, vi kan gøre. Vi kan modtage hans nåde inden, under og efter den tid, hvor vi yder vores egen indsats.«¹⁴

Jeg vidner om, at når vi fortsat stræber efter at overvinde vores udfordringer, vil Gud velsigne os med troens gaver til at blive helet og til at udføre

mirakler.¹⁵ Han vil gøre det for os, vi ikke selv kan gøre.

Til dem, der er bitre, vrede, fornærmede eller lænket til sorg over noget, I føler er ufortjent, betyder det at tage sit kors op og følge Frelseren at stræbe efter at lægge disse følelser til side og vende sig til Herren, så han kan befri os af den sindstilstand og hjælpe os til at finde fred. Hvis vi holder fast i de negative følelser, kan vi desværre opleve, at vi lever uden Herrens Ånds indflydelse i vores liv. Vi kan ikke omvende os *for* andre mennesker, men vi kan tilgive dem – ved at nægte at blive holdt som gidsel af dem, der har skadet os.¹⁶

Skriften lærer os, at der er en vej ud af disse situationer – ved at indbyde Frelseren til at hjælpe os med at erstatte vores stenhjerte med et nyt hjerte.¹⁷ For at det kan ske, må vi komme til Herren med vores svagheder¹⁸ og bønfalde ham om hjælp og tilgivelse,¹⁹ især i den hellige stund, hvor vi deltager i nadveren hver søndag. Må vi vælge at søge hans hjælp og tage et vigtigt, men svært skridt ved at tilgive dem, der har såret os, så vores sår kan begynde at hele. Jeg lover jer, at ved at gøre det vil jeres nætter blive fulde af den lindring, der kommer af et sind i fred med Herren.

Da profeten Joseph Smith var i fængslet i Liberty i 1839, skrev han et brev til Kirkens medlemmer, der indeholder profetier, der er virkelig anvendelige i alle disse forhold og situationer. Han skrev: »Alle troner og riger, fyrstendømmer og magter skal blive åbenbaret og skænket alle dem, som tappert har holdt ud i Jesu Kristi evangelium.«²⁰ Derfor, mine kære brødre og søstre, vil de, der har påtaget sig Frelserens navn, stoler på hans løfter og holder ud til enden, blive frelst²¹ og kan bo hos Gud i en tilstand af aldrig ophørende lykke.²²

Vi oplever alle svære situationer i vores liv, der gør os kede af det, hjælpeløse, håbløse og sommetider endda svækkede. Nogle af disse følelser kan føre os til at spørge Herren: »Hvorfor oplever jeg denne situation?« eller »Hvorfor bliver mine forventninger ikke indfriet? Trods alt gør jeg alt i min magt for at bære mit kors og følge Frelseren!«

Mine kære venner, vi må huske, at når vi tager vores kors op, omfatter det at være ydmyg og stole på Gud og hans uendelige visdom. Vi må anerkende, at han er opmærksom på hver eneste af os og på vores behov. Det er også nødvendigt at acceptere det faktum, at Herrens timing er anderledes end vores. Nogle gange søger vi en velsignelse og sætter en tidsfrist for Herren til at opfylde den. Vi kan ikke stille betingelser for vores trofasthed mod ham ved at pålægge ham en deadline for at imødekomme vores ønsker. Når vi gør det, minder vi om de skeptiske nefitter fra fordums tid, der hånedes deres brødre og søstre ved at sige, at tiden for opfyldelsen af de ord, lamanitten Samuel havde talt, var gået, hvilket skabte

Søster Franca Calamassi med sine fire børn ved templet.

forvirring hos dem, der troede.²³ Vi må stole nok på Herren til at være rolige og vide, at han er Gud, at han ved alt, og at han er opmærksom på os alle.²⁴

Jeg havde for nylig muligheden for at tjene en enke, der hedder Franca Calamassi, der lider af en alvorlig sygdom. Søster Calamassi var det første medlem af sin familie, der tilsluttede sig Jesu Kristi genoprettede kirke. Selvom hendes mand aldrig blev døbt, gik han med til at mødes med missionærerne og kom ofte til kirkemøder. På trods af disse omstændigheder forblev søster Calamassi trofast og opdragede sine fire børn i Jesu Kristi evangelium. Et år efter sin mands død tog hun sine børn til templet, og de deltog i hellige ordnancer og blev beseglet til hinanden som familie. Løfterne forbundet med disse ordnancer gav hende meget håb, glæde og lykke, der hjalp hende til at fortsætte livet.

Da de første symptomer på hendes sygdom viste sig, gav hendes biskop hende en velsignelse. På det tidspunkt sagde hun til sin biskop, at hun var klar til at acceptere Herrens vilje og udtrykte sin tro på at blive helbredt, såvel som sin tro til at udholde sin sygdom til enden.

Under mit besøg, mens jeg holdt søster Calamassis hånd og så ind i hendes øjne, så jeg en engleagtig glød, der strålede fra hendes ansigt – der afspejlede den tillid, hun havde til Guds plan, og hendes fuldkomne klare håb om Faderens kærlighed til og plan for hende.²⁵ Jeg følte hendes faste beslutning om at holde ud til enden ved at tage sit kors op på trods af sine udfordringer. Denne søsters liv er et vidnesbyrd om Kristus, en erklæring af hendes tro på og hengivenhed for ham.

Brødre og søstre, jeg vil gerne vidne for jer, at vi, for at tage vores kors op og følge Frelseren, må følge hans eksempel

ÆLDSTE NEIL L. ANDERSEN
De Tolv Apostles Kvorum

og stræbe efter at blive som ham,²⁶ tålmodigt udholde livets omstændigheder, afvise og foragte det naturlige menneskes lyster og vente på Herren. Salmisten skrev:

»Sæt dit håb til Herren, vær stærk, fat mod, sæt dit håb til Herren!«²⁷

»Han er vor hjælp og vort skjold.«²⁸

Jeg bærer vidnesbyrd om, at når vi følger i vor Mesters fodtrin og venter på ham, der er den ultimative helbreder af vores liv, vil det give vores sjæl hvile og gøre vores byrder milde og lette.²⁹ Jeg vidner om dette i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Matt 11:29-30; Jak 2:24; 2 Ne 25:23.
2. Se Matt 16:21.
3. Matt 16:22.
4. Matt 16:24-26.
5. Se Joh 6:38.
6. Se Joh 19:16-17.
7. Se Mark 16:17-20; Luk 24:36-53.
8. Se Matt 28:19-20.
9. Se JSO, Matt 16:25-26 (i Guide til skrifterne); se også Guide til skrifterne, »Begære«, »Naturlige menneske«, »Sanselighed«, »Ugudelig«; scriptures.ChurchofJesusChrist.org.
10. Se Alma 1:25.
11. Se Mosi 5:15.
12. Se Alma 60:23.
13. 2 Ne 25:23.
14. Se Bruce C. Hafen, *The Broken Heart: Applying the Atonement to Life's Experiences*, 1989, s. 155-156.
15. Se L&P 46:19, 21.
16. Se Neal A. Maxwell, »Omvendelse«, *Stjernen*, jan. 1992, s. 37.
17. Se Ez 18:31; 36:26.
18. Se Eter 12:27.
19. Se 1 Ne 7:21.
20. L&P 121:29.
21. Se 3 Ne 27:6.
22. Se Mosi 2:41.
23. Se 3 Ne 1:4-7.
24. Se L&P 101:16.
25. Se 2 Ne 31:20.
26. Se Matt 5:48; 3 Ne 12:48; 27:27.
27. Sl 27:14.
28. Sl 33:20.
29. Se Matt 11:30; Mosi 24:14.

Frugt

Hold jeres øjne og jeres hjerte fokuseret på Frelseren Jesus Kristus og den evige glæde, der kun kommer gennem ham.

Jeg ved godt, hvad I tænker! En sidste taler og så skal vi høre fra præsident Nelson. I håb om at fange jeres opmærksomhed i nogle få minutter, mens vi venter på vores elskede profet, har jeg valgt et meget forfriskende emne: Mit emne er frugt.

Med farve, konsistens og sødme fra bær, bananer, vandmeloner og mangoer eller fra mere eksotiske frugter som hornmelon eller granatæbler, har frugt længe været en højt skattet delikatesse.

Frelseren sammenlignede, mens han gik på jorden, god frugt med noget af evig værdi. Han sagde: »På deres frugter kan I kende dem.«¹ »Ethvert godt træ [bærer] gode frugter.«² Han opfordrer os til at samle »afgrøde til evigt liv«.³

I en meget levende drøm, som vi alle kender godt fra Mormons Bog, befandt profeten Lehi sig i »en mørk og dyster ørken.« Der er tilsølet vand, en tåge af mørke, mærkelige veje og forbudne stier så vel som en jernstang⁴

Frelseren sammenlignede, mens han gik på jorden, god frugt med noget af evig værdi.

langs den snævre og trange sti, der fører til et smukt træ med »frugt ... [der gør] én lykkelig.« Lehi sagde, da han fortalte om sin drøm: »Jeg ... spiste af frugten ... den var yderst sød, mere end alt andet, som jeg nogen sinde før havde smagt ... [Og den] fyldte ... min sjæl med overordentlig stor glæde.« Denne frugt »var mere ønskværdig end [nogen] anden frugt.«⁵

Betydningen af træet og frugten

Hvad er dette træ med dets meget dyrebare frugt et symbol på? Den repræsenterer »Guds kærlighed«⁶ og forkyn-der vor himmelske Faders storslåede forløsningsplan. »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.«⁷

Denne dyrebare frugt er et symbol på de vidunderlige velsignelser ved Frelserens uforlignelige forsoning. Vi vil ikke blot leve igen efter vores liv på jorden, men gennem vores tro på Jesus Kristus, vores omvendelse og vores overholdelse af befalingerne kan vi blive tilgivet vores synder og en dag står rene og uplettede foran vor Fader og hans Søn.

At spise af træets frugt er også et symbol på, at vi tager imod det gengivne evangeliums ordinancer og pagter – bliver døbt, modtager Helligåndsgaven og indtræder i Herrens hus for at blive begavet med kraft fra det høje. Gennem Jesu Kristi nåde og ved at ære vores pagter modtager vi det uvurderlige løfte om at leve sammen med vores retskafne familie i hele evigheden.⁸

Ikke underligt, at englen beskrev frugten som »det, der glæder sjælen mest.«⁹ Det er det virkelig!

Udfordringen med at forblive tro

Som vi alle har erkendt, selv når vi har nydt det gengivne evangeliums

dyrebare frugt, så er det stadig ikke let at forblive tro og trofast over for Herren Jesus Kristus. Som det er blevet sagt mange gange ved denne konference, vedbliver vi med at møde distraktioner og bedrag, forvirring og tumult, tillokkelser og fristelser, der forsøger at rive vores hjerte bort fra Frelseren og det glædelige og skønne, som vi har oplevet ved at følge ham.

På grund af denne modgang indeholder Lehis drøm også en advarsel! På den anden side af floden er der en rummelig bygning med mennesker i alle aldre i, som peger fingre af, håner og spotter dem, der retskaffent følger Jesus Kristus.

Menneskene i bygningen latterliggør og ler af dem, der holder befalingerne, i håb om at miskreditere og spotte deres tro på Jesus Kristus og på hans evangelium. Og på grund af de verbale angreb med tvivl og foragt, der rettes mod de troende, begynder nogle af dem, der har smagt frugten, at skamme sig over det evangelium, de engang har taget imod. Verdens falske tillokkelser bedrager dem; de vender

sig bort fra træet og fra frugten, så de med skriftens ord »faldt fra, ind på forbudne stier, og blev væk«¹⁰

I vores verden i dag arbejder modstanderens byggesjak på overtid og udvider hastigt den store og rummelige bygning. Udvidelsen har bredt sig over floden i håb om at omgive vores hjem, mens de peger fingre, håner og jamrer dag og nat i deres internetmegafoner.¹¹

Præsident Nelson forklarede: »Modstanderen mangedobler sin indsats for at ødelægge vidnesbyrd og hindre Herrens værk.«¹² Lad os erindre Lehis ord: »Vi ænsede dem ikke.«¹³

Selv om vi ikke behøver at frygte, må vi være på vagt. Til tider kan små ting vende vores åndelige balance på hovedet. Tillad ikke, at jeres spørgsmål, andres fornærmelser, troløse venner eller uheldige fejltagelser og skuffelser fører jer bort fra de søde, rene og sjælsnærende velsignelser, der kommer fra træets dyrebare frugt. Hold jeres øjne og jeres hjerte fokuseret på Frelseren Jesus Kristus og den evige glæde, der kun kommer gennem ham.

Som vi alle har erkendt, selv når vi har nydt det gengivne evangeliums dyrebare frugt, så er det stadig ikke let at forblive tro og trofast over for Herren Jesus Kristus.

en familie ... Men ... vi må gennemgå vanskelige ting, og vi vil begå fejl.«

Coleman fortsatte: »Vor himmelske Fader sendte sin Søn, Jesus, til jorden. Hans job var at være fuldkommen. At helbrede mennesker. At elske dem. Og derpå lide for alle vores smerter, sorger og synder. Derefter døde han for os.« Så tilføjede Coleman: »Fordi Jesus gjorde dette, ved han, hvordan jeg har det lige nu.

Tre dage efter Jesus døde ... blev han levende igen med et fuldkomment legeme. Det er vigtigt for mig, for jeg ved, at ... min [fars] legeme vil blive fuldkomment, og vi vil være samme som en familie.«

Coleman afsluttede: »Hver eneste aften, siden jeg var lille, har min far sagt til mig: »Far elsker dig, vor himmelske Fader elsker dig, og du er en god dreng.«¹⁸

Glæde kommer fra Jesus Kristus

Præsident Russell M. Nelson beskrev, hvorfor familien Hall føler glæde og håb. Han sagde:

Jason Halls tro

I juni deltog min hustru, Kathy, og jeg ved Jason Halls begravelse. Da han gik bort, var han 48 år og tjente som ældsternes kvorumspræsident.

Her er Jasons ord om en hændelse, der forandrede hans liv:

»[Da jeg var 15], havde jeg en udspringsulykke ... Jeg [brækkede] nakken og blev lam fra brystet og nedad. Jeg mistede fuldstændig kontrollen med mine ben og delvis kontrollen med mine arme. Jeg kunne ikke længere gå, stå op ... eller selv spise. Jeg kunne knap nok ånde eller tale.«¹⁴

»Kære Fader [i himlen],« tryglede jeg, »hvis jeg blot kan bruge mine hænder, så ved jeg, at jeg kan klare det. Fader, jeg beder derom ...

Fader, du må beholde mine ben, jeg [beder] kun om brugen af mine hænder.«¹⁵

Jason fik aldrig brugen af sine hænder igen. Kan I høre stemmerne fra den rummelige bygning? »Jason Hall, Gud hører ikke dine bønner! Hvis Gud er en kærlig Gud, hvordan kan han så efterlade dig sådan? Hvorfor tro på Kristus?« Jason Hall hørte deres stemmer, men han fulgte dem ikke. I stedet mættede han sig med træets frugt. Hans tro på Jesus Kristus blev urokkelig. Han fik en universitetssekamen, blev gift med Kolette Coleman i templet og beskrev hende som sit livs kærlighed.¹⁶ Efter 16 års ægteskab

skete et andet mirakel, deres dyrebare søn Coleman blev født.

Hvordan udviklede de deres tro? Kolette forklarede: »Vi stolede på Guds plan. Og den gav os håb. Vi vidste, at Jason [engang i fremtiden] ville blive hel igen ... Vi vidste, at Gud sørgede for en Frelser til os, hvis sonoffer gør os i stand til at se fremad, når vi ønsker at give op.«¹⁷

Den 10-årige Coleman talte ved sin fars begravelse og sagde, at hans far havde lært ham: »Vor himmelske Fader [har] en plan for os, livet på jorden vil være fantastisk, og vi kan leve som

Jason, Coleman og Kolette Hall

»Den glæde, vi føler, har lidet at gøre med vore livsvilkår og alt at gøre med vores fokus i livet.

Når vi har fokus på Guds frelsesplan ... og Jesus Kristus og hans evangelium, kan vi føle glæde, uanset hvad der sker – eller ikke sker – i vores liv. Glæde kommer fra og på grund af ham. Han er kilden til al glæde ...

Hvis vi ser til verdens side ... vil vi aldrig finde glæde ... [Glæde] er den gave, som følger af bevidst at stræbe efter at leve et retfærdigt liv, som Jesus Kristus lærte os.«¹⁹

Et løfte, når I vender tilbage

Hvis I har levet uden træets frugt i en tid, så vid, at Frelserens arme altid er rakt ud mod jer. Han kalder kærligt: Omvend jer og kom til mig.²⁰ Hans frugt er rigelig og altid moden. Den kan ikke købes for penge, og ingen, som ærligt ønsker den, vil blive nægtet den.²¹

Hvis I ønsker at vende tilbage til træet og atter smage frugten, så begynd med at bede til jeres himmelske Fader. Tro på Jesus Kristus og kraften i hans sonoffer. Jeg lover jer, at når I ser hen til Frelseren »i alle jeres tanker«,²² kan træets frugt atter blive jeres, udsøgt i smagen, en fryd for sjælen, »den største af alle Guds gaver.«²³

For tre uger siden i dag så jeg helt tydeligt glæden over Frelserens frugt, da Kathy og jeg deltog i indvielsen af templet i Lissabon. Det gengivne evangeliums sandheder kom til Portugal i 1975, da der kom religionsfrihed. Mange ædle hellige, som første gang smagte frugten dengang, hvor der ikke var menigheder, ingen kirkebygninger og det nærmeste tempel 2.000 km væk, frydede sig sammen med os over, at træets dyrebare frugt nu findes i et Herrens hus i Lissabon i Portugal. Hvor jeg ærer og beundrer disse sidste

dages hellige, som har holdt deres hjerte urokkeligt rettet mod Frelseren.

Frelseren har sagt: »Den, der bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; for skilt fra mig kan I slet intet gøre.«²⁴

Denne formiddag talte præsident Nelson til Kirkens medlemmer verden over og sagde: »Mine kære brødre og søstre, I er levende eksempler på de frugter, der kommer ved at følge Jesu Kristi lærdomme.« Han tilføjede derpå: »Jeg takker jer! Jeg elsker jer!«²⁵

Vi elsker dig, præsident Nelson. Jeg er et øjenvidne til den åbenbarende kraft, der hviler på vores kære præsident. Han er Guds profet. Ligesom Lehi fordem kalder præsident Russell M. Nelson på os og hele Guds familie til at komme og nyde træets frugt. Må vi have ydmyghed og styrke til at følge hans råd.

Jeg vidner ydmygt om, at Jesus Kristus er Guds Søn. Hans kærlighed, hans kraft og hans nåde tilvejebringer alt af varig værdi. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matt 7:16.
2. Matt 7:17.
3. Joh 4:36.
4. I begyndelsen af januar 2007, mens jeg som medlem af De Halvfjerds' Præsidium forberedte et BYU-foredrag, der skulle holdes den 4. marts 2007, spurgte jeg ældste David A. Bednar, hvad han forberedte til sin tale den 4. februar 2007 til det samme publikum. Jeg blev lidt rystet, da han svarede, at hans tale handlede om at holde fast ved jernstangen. Det var præcis den titel, jeg havde valgt til min tale. Efter vi havde set hinandens tale, forstod vi, at vores tilgang var forskellig. Hans tale med titlen »Et reservoir med levende vand« fremhævede jernstangen, eller Guds ord, som bestående af skrifterne. I sin tale spurgte han: »Læser, studerer og gransker I og jeg dagligt skrifterne på en måde, som gør det muligt for os at holde fast i

PRÆSIDENT RUSSELL M. NELSON

jernstangen? (speeches.byu.edu).

Blot en uge efter min samtale med ældste Bednar holdt præsident Boyd K. Packer et BYU-foredrag med titlen »Lehi's Dream and You«. Præsident Packer fremhævede jernstangen som den personlige åbenbaring og inspiration, der kommer til os gennem Helligånden. Han sagde: »Hvis I holder fast i stangen, kan I med Helligåndsgaven *føle* jer frem på vejen ... Grib fat om jernstangen og giv ikke slip. Gennem Helligåndens kraft kan I *føle* jer vej gennem livet« (16. jan. 2007, speeches.byu.edu).

Mit emne »Hold fast ved profeternes ord« i marts 2007 handlede om jernstangen, der repræsenterede de levende profeters ord (4. mar. 2007, speeches.byu.edu).

Forbindelsen mellem disse tre taler var ikke tilfældig. Herrens hånd var involveret, da tre taler forberedte til det samme publikum identificerede tre aspekter af jernstangen eller Guds ord: (1) skrifterne, eller de fordums profeters ord; (2) de levende profeters ord og (3) Helligåndens kraft. Det var en vigtig lærerig oplevelse for mig.

5. Se 1 Ne 8:4-12.
6. 1 Ne 11:25.
7. Joh 3:16.
8. Se David A. Bednar, »Lehis drøm: Hold fast i jernstangen«, *Liahona*, okt. 2011, s. 32-37.
9. 1 Ne 11:23.
10. 1 Ne 8:28.
11. Se Boyd K. Packer, »Lehi's Dream and You«, BYU-foredrag, 16. jan. 2007, speeches.byu.edu.
12. Russell M. Nelson, »Vi kan gøre det bedre og være bedre«, *Liahona*, maj 2019, s. 68.
13. 1 Ne 8:33.
14. Stephen Jason Hall, »The Gift of Homes«, *New Era*, dec. 1994, s. 12.
15. Stephen Jason Hall, »Helping Hands«, *New Era*, okt. 1995, s. 46, 47.
16. Personlig korrespondance til ældste Andersen fra Kolette Hall.
17. Personlig korrespondance til ældste Andersen fra Kolette Hall.
18. Coleman Halls begravelsestale, givet til ældste Andersen af Kolette Hall.
19. Russell M. Nelson, »Glæde og åndelig overlevelse«, *Liahona*, nov. 2016, s. 82, 84.
20. Se 3 Ne 21:6.
21. Se 2 Ne 26:25, 33.
22. L&P 6:36.
23. 1 Ne 15:36.
24. Joh 15:5.
25. Russell M. Nelson, »Det andet store bud«, *Liahona*, nov. 2019, s. 100.

Afsluttende bemærkninger

Personlig værdighed kræver fuldstændig omvendelse af sind og hjerte til at være mere som Herren.

Mine elskede brødre og søstre, nu hvor vi afslutter denne historiske konference, takker vi Herren for at inspirere talerne og musikken, der har opløftet os. Vi har virkelig nydt et åndeligt festmåltid.

Vi ved, at Jesu Kristi gengivne evangelium vil bringe håb og glæde til folk, der vil høre og give agt på hans lære. Vi ved også, at hvert hjem kan blive en troens helligdom, hvor fred, kærlighed og Herrens Ånd kan bo.

Selvfølgelig er kronen på genoprettelsen det hellige tempel. Dets hellige ordinancer og pagter er altafgørende for at forberede et folk, der er parate til at byde Frelseren velkommen ved hans andet komme. Lige nu har vi 166 indviede templer og flere er på vej.

Der bliver holdt et åbent hus forud for indvielsen af alle nye og renoverede templer. Mange venner, der ikke er af vores tro, vil deltage i rundvisninger i disse templer og vil lære noget om tempelvelsignelser. Og nogle af disse besøgende vil blive tilskyndet til at lære mere. Nogle vil oprigtigt spørge, hvordan de kan kvalificere sig til templets velsignelser.

Som medlemmer af Kirken må vi være forberedte på at besvare deres spørgsmål. Vi kan forklare, at templets

velsignelser er tilgængelige for alle og enhver, der vil forberede sig selv. Men før de kan komme ind i et indviet tempel, må de være værdige. Herren ønsker, at alle hans børn tager del i de evige velsignelser, der er tilgængelige i hans tempel. Han har fortalt, hvad hver person må gøre for at være værdig til at komme ind i hans hellige hus.

Et godt sted at begynde en sådan undervisningsmulighed er at henlede opmærksomheden på ordene, der står på templets ydre: »Helliget Herren – Herrens hus.« Præsident Henry B. Eyrings budskab i dag og mange andres har inspireret os til at blive mere hellige. Hvert tempel er et helligt sted; hver tempelbesøgende stræber efter at blive mere hellig.

Alle krav for at komme ind i templet handler om personlig hellighed. For at vurdere den parathed må hver person, der ønsker at nyde templets velsignelser, gennem to interviews: Først med en biskop, en rådgiver i biskoprådet eller en grenspræsident; dernæst med en stavs- eller missionspræsident eller en af hans rådgivere. I disse interviews bliver der stillet adskillige spørgsmål.

Nogle af disse spørgsmål er for nylig blevet redigeret for at gøre dem tydeligere. Dem vil jeg gerne gennemgå med jer nu:

1. Tror du på og har du et vidnesbyrd om Gud, den evige Fader, hans Søn, Jesus Kristus, og Helligånden?
2. Har du et vidnesbyrd om Jesu Kristi forsoning og hans rolle som din Frelser og Forløser?
3. Har du et vidnesbyrd om gengivelsen af Jesu Kristi evangelium?
4. Opretholder du præsidenten for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige som profet, seer og åbenbarer og som det eneste menneske på jorden, der er bemyndiget til

at benytte alle præstedømmets nøgler?

Opretholder du medlemmerne af Det Første Præsidentskab og de Tolv Apostles Kvorum som profeter, seere og åbenbarere?

Opretholder du Kirkens øvrige generalautoriteter og lokale ledere?

5. Herren har sagt, at alt skal gøres »i renhed« over for ham (L&P 42:41).

Stræber du efter moralsk renhed i dine tanker og i din adfærd?

Adlyder du kyskhedsloven?

6. Følger du Jesu Kristi Kirkes lære i din personlige og i din offentlige adfærd over for din familie og andre?

7. Støtter eller fremmer du nogen lære, praksis eller læresætning, der er i modstrid med dem i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige?

8. Stræber du efter at holde sabbatsdagen hellig, både hjemme og i kirken, overvære dine møder, forberede dig til værdigt at tage nadveren og leve i harmoni med evangeliets love og befalinger?

9. Stræber du efter at være ærlig i alt, hvad du gør?

10. Betaler du en ærlig tiende?

11. Forstår og adlyder du visdomsordet?

12. Har du økonomiske eller andre forpligtelser over for en tidligere ægtefælle eller børn?

Hvis ja, overholder du da disse forpligtelser?

13. Holder du de pagter, som du indgik i templet, herunder at bære tempelklædningen, som man bliver instrueret om i begavelsen?

14. Er der alvorlige overtrædelser i dit liv, der skal afklares med præstedømmeledere som en del af din omvendelse?

15. Anser du dig selv for værdig til at komme i Herrens hus og deltage i tempelordinancerne?

I morgen vil disse reviderede tempelbefalingsspørgsmål blive sendt ud til kirkeledere i hele verden.

Udover at man besvarer disse spørgsmål ærligt, så er det underforstået, at hver voksen tempelbesøgende vil bære præstedømmets hellige klædning under sit almindelige tøj. Det er et symbol på en indre forpligtelse om hver dag at stræbe efter at blive mere som Herren. Det minder os også om hver dag at forblive trofaste mod de pagter, vi har indgået, og om at gå på pagtsstien hver dag på en højere og helligere måde.

Nu vil jeg en kort stund gerne tale til vores unge. Vi tilskynder jer til at være værdige til en tempelbefaling med begrænset anvendelse. I vil kun blive stillet de spørgsmål, der er relevante for jer i jeres forberedelse til ordinancerne stedfortrædende dåb og bekræftelse. Vi er meget taknemmelige for jeres værdighed og villighed til at tage del i denne hellige tempeltjeneste. Vi takker jer!

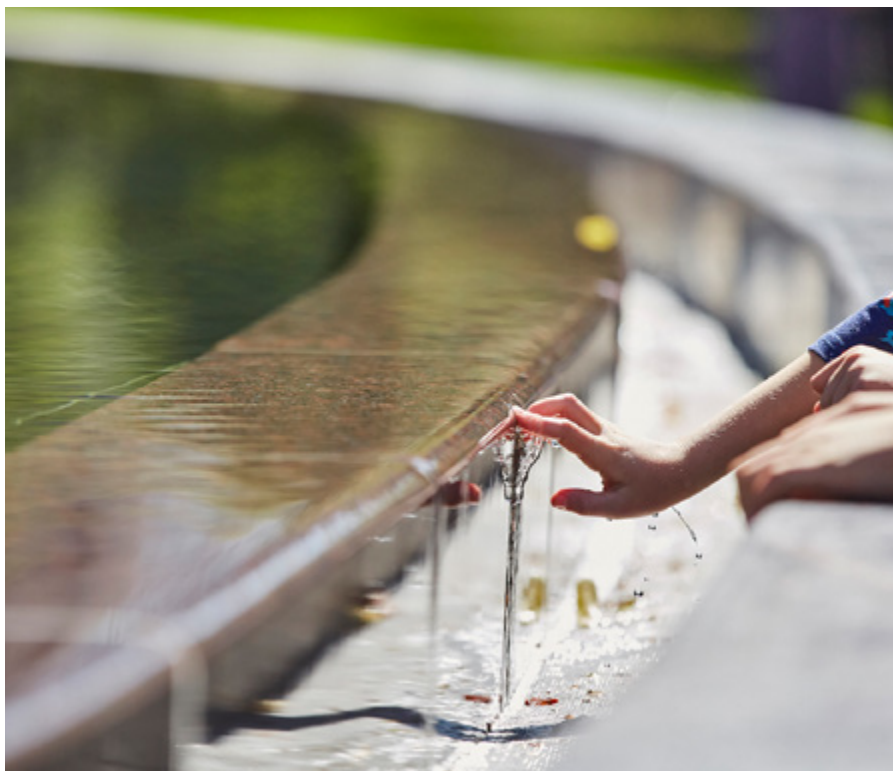
Personlig værdighed til at træde ind i Herrens hus kræver megen individuel åndelig forberedelse. Men med Guds hjælp er intet umuligt. På nogle måder er det lettere at bygge et tempel, end det er at opbygge et folk, der er forberedt til et tempel. Personlig værdighed kræver fuldstændig omvendelse af sind og hjerte for at være mere som Herren, for at være en ærlig borger, for at være et bedre eksempel og for at blive en helligere person.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at en sådan forberedende indsats vil bringe utallige velsignelser i dette liv og ufattelige velsignelser i det næste liv, deriblandt bevarelsen af jeres familieenhed gennem hele evigheden i en tilstand af »aldrig ophørende lykke.«¹

Nu vil jeg gerne tale om et andet emne: Planer for det kommende år. I foråret 2020 er det præcis 200 år siden, at Joseph Smith oplevede den teofani, som vi kender som det første syn. Gud Faderen og hans elskede Søn, Jesus Kristus, viste sig for Joseph, en 14-årig ung mand. Den begivenhed markerede begyndelsen på gengivelsen af Jesu Kristi evangelium i dets fylde, præcis som det blev forudsagt i Bibelen.²

Derefter fulgte en række besøg af himmelske budbringere, deriblandt Moroni, Johannes Døber og nogle af de første apostle Peter, Jakob og Johannes. Flere fulgte, deriblandt Moses, Elias og profeten Elias. De bragte hver især guddommelig myndighed til atter at velsigne Guds børn på jorden.

Mirakuløst nok har vi også modtaget Mormons Bog: Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus, et helligt sidestykke til Bibelen. De åbenbaringer, der er udgivet i Lære og Pagter og Den Kostelige Perle, har også i høj grad beriget vores forståelse af Guds bud og evige sandhed.

Præstedømmets nøgler og embeder er blevet gengivet, deriblandt embedet som apostel, halvfjerds, patriark, højpræst, ældste, biskop, præst, lærer og diakon. Og kvinder, der elsker Herren, tjener tappert i Hjælpeforeningen, Primary og Unge Piger, Søndagsskolen og andre kirkekaldelser – alle yderst vigtige dele af Jesu Kristi evangeliums gengivelse i dets fylde.

Således vil år 2020 blive betegnet som et tohundredår. Generalkonferencen næste april vil være anderledes end nogen tidligere konference. I de næste seks måneder håber jeg, at alle medlemmer og alle familier vil forberede sig til en unik konference, der vil fejre selve fundamentet for det gengivne evangelium.

I kan begynde jeres forberedelse ved atter at læse Joseph Smiths beretning om det første syn, som den står i Den Kostelige Perle. Vores studium næste år i *Kom og følg mig* er selvfølgelig Mormons Bog. I kan måske overveje vigtige spørgsmål som: »Hvordan ville mit liv være anderledes, hvis min viden opnået fra Mormons Bog pludselig blev fjernet?« eller »Hvordan har de begivenheder, der fulgte det første syn, gjort en

forskel for mig og mine kære?« Nu, hvor Mormons Bog-videoerne også bliver tilgængelige, kan det være, at I også gerne vil medtage dem i jeres personlige studium og jeres familiestudium.

Vælg jeres egne spørgsmål. Udarbejd jeres egen plan. Fordyb jer i genoprettelsens glørværdige lys. Når I gør det, vil aprilkonferencen næste år ikke blot blive mindeværdig, den vil blive uforglemmelig.

Afslutningsvis efterlader jeg jer nu min kærlighed og min velsignelse, at I alle må blive lykkeligere og helligere for hver dag, der går. Vær i mellemtiden så forvisset om, at åbenbaring fortsætter i Kirken og vil fortsætte under Herrens ledelse, indtil »Guds hensigter er udført, og den store Jahve skal sige, at værket er fuldbragt.«³

Således velsigner jeg jer og bekræfter min kærlighed til jer med mit vidnesbyrd om, at Gud lever! Jesus er Kristus! Dette er hans kirke, og vi er hans folk. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Mosi 2:41.
2. Se Es 2:2; 29; Ez 37:15-20, 26-28; Dan 2:44; Amos 3:7; ApG 3:21; Ef 1:10; Åb 14:6.
3. *Kirkens præsidents lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 141.

Anbefalingsspørgsmål opdateret og andre tempelnyheder

Opdateringer af tempelanbefalingsspørgsmålene blev præsenteret af præsident Russell M. Nelson ved oktoberkonferencen 2019 (se s. 121). Tempelstandarder forbliver de samme, men nogle af spørgsmålene er blevet omformuleret for at være tydeligere. De relevante kirkeledere bør have modtaget et brev fra Det Første Præsidentskab dateret den 6. oktober 2019, som indeholder de opdaterede spørgsmål.

Præsident Nelson bekendtgjorde også planer for otte nye templer (se s. 79). De nye templer skal ligge i Freetown i Sierra Leone, Port Moresby i Papua Ny Guinea, Bentonville i Arkansas i USA, Bacolod i Filippinerne, McAllen i Texas i USA; Cobán i Guatemala samt Orem og Taylorsville i Utah i USA.

Siden aprilkonferencen 2019 er templer blevet indviet i Kinshasha i Den Demokratiske Republik Congo, Lissabon i Portugal, Port-au-Prince i

Haiti og Fortaleza i Brasilien og genindviet i Oakland i Californien i USA, Memphis i Tennessee i USA, Frankfurt i Tyskland, Oklahoma City i Oklahoma i USA og Raleigh i North Carolina i USA.

Det første spadestik blev taget til templer i Yigo i Guam, Praia i Kap Verde, San Juan i Puerto Rico, Lima i Peru (Los Olivos) og Belém i Brasilien. Grunde er blevet valgt til templer i Auckland i New Zealand samt i Layton og Saratoga Springs i Utah i USA.

Planer blev offentliggjort for renoivering af templet i Salt Lake City, som lukker i december og genåbner i 2024, og templet i St. George i Utah, som lukker i november 2019 og genåbner i 2022. ■

Se mere om templer på temples.ChurchofJesusChrist.org.

Kirken justerer retningslinje for at bevidne ordinancer

Ved generalkonferencens lederskabsmøde, hvor Kirkens generalautoriteter og øverste ledere modtager instruktioner fra Det Første Præsidentskab bekendtgjorde præsident Russell M. Nelson justeringer i procedurerne i Kirkens retningslinje i forbindelse med, hvem der kan tjene som vidner ved dåb og beseglinger.

Et brev fra Det Første Præsidentskab dateret den 2. oktober 2019 beskriver justeringerne:

»Efter invitation af den præsiderende myndighed:

1. Ethvert medlem, der har en gyldig tempelanbefaling, herunder en anbefaling med begrænset anvendelse, kan tjene som vidne ved en stedfortrædende dåb.
2. Ethvert medlem, der har modtaget begavelsen og har en gyldig tempelanbefaling, kan tjene som vidne ved en besegling af levende og afdøde.
3. Ethvert medlem af Kirken, herunder børn og unge, kan være vidne ved en dåb for en levende person.« ■

Fra venstre: Templet i Fortaleza i Brasilien, templet i Lissabon i Portugal, templet i Kinshasha i Den Demokratiske Republik Congo og templet i Port-au-Prince i Haiti

Ledere introducerer den nye indsats for børn og unge

Børn og unge bliver implementeret i januar 2020 for at hjælpe unge til at følge Frelseren, mens de udvikler sig åndeligt, socialt, fysisk og intellektuelt. Se taler i dette nummer, som taler om Børn og unge, på s. 40 og 53.

»Tiden er kommet til en ny tilgang, designet til at hjælpe vore dages børn og unge over hele verden,« sagde præsident Russell M. Nelson ved en særlig transmission den 29. September 2019.

»I stedet for at give jer mange specifikke opgaver,« sagde han til børn og unge, »inviterer vi jer til at rådføre jer med Herren om, hvordan I kan udvikle jer på en afbalanceret måde. Det vil blive belønnende og sjovt, men det vil også kræve en indsats fra jeres side. I er nødt til at søge personlig åbenbaring. I må selv vælge, hvordan I handler på den. Nogle gange kan Ånden tilskynde jer til at gøre noget, der er svært. Jeg tror, at I godt kan klare udfordringen. I kan gøre svære ting.«

Præsident Nelson sagde også, at forældre spiller en afgørende rolle. »Opbyg stærke relationer til jeres børn og unge,« sagde han. »Ledere i kirken kan hjælpe, men de er jeres børn. Ingen kan få en større indflydelse på deres succes, end I kan. Giv dem kærlighed, opmuntring og gode råd, men modstå fristelsen til at overtage. De vil klare sig bedst, når de udøver deres egen handlefrihed.

»Dette råd gælder også for vores vidunderlige ledere og lærere for børn og unge,« fortsatte præsident Nelson. »Vi må lade de unge lede, især dem, der er blevet kaldet og indsat til at tjene i klasse- og kvorumspræsidentskaber.

Præstedømmemyndighed er blevet delegeret til dem. De vil lære, hvordan man modtager inspiration til at lede deres klasse eller kvorum.«

Ved den samme præsentation introducerede præsident M. Russell Ballard, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, visionen om Børn og unge: At »styrke den opvoksende generations tro på Jesus Kristus og hjælpe børn, unge og deres familier med at gå fremad på pagtsstien, mens de møder livets udfordringer.«¹ Han sagde, at »hjælpe børn og unge med at

opnå et vidnesbyrd om Jesus Kristus vil velsigne dem og os alle hele livet.«

Efter de unge til transmissionen deltog i en aktivitet for at demonstrere anvendelsen af *En vejledning til forældre og ledere* sagde præsident Ballard: »Dette er blot begyndelsen. I dag kom vi i gang med denne aktivitet. Det er noget, der vil fortsætte i jeres familier, og når I arbejder sammen. Vi opfordrer jer til at fortsætte aktiviteten ... Forældre, fortsæt dette derhjemme.« Han fremhævede, at »dette er et hjemmebaseret, kirkestøttet program«, og at »familier er

involveret sammen i dette program. Det er det, der vil gøre det så fremragende.«

I mange områder af verden modtog forældre og ledere også deres egen introducerende vejledning. I andre områder bliver Børn og unge oversat til deres sprog senere i 2020.

Evangelisk læring, tjeneste og aktiviteter samt personlig udvikling (herunder at sætte og opnå mål) vil være centrale dele af Børn og unge, og de unge bør lede planlægningen. Børn og unge søger personlig åbenbaring, mens de udvikler sig langs pagtsstien – med støtte fra familie, ledere og andre. Præsident Ballard bemærkede, at Børn og unge er en verdensomspændende

indsats, og derfor kan tilpasses til der, »hvor I bor og jeres families situation.«

Flere detaljer og ressourcer kommer ved en ansigt til ansigt-transmission for børn og unge den 17. November 2019 med ældste Gerrit W. Gong fra De Tolv Apostles Kvorum. Børn og unge, der bliver mellem 8 og 18 i 2020, deres forældre, ledere i Unge Piger, vejledere i Det Aronske Præstedømme og primaryledere er inviteret til at deltage. Indsend jeres spørgsmål og programmet Børn og unge til ældste Gong på **facetoface.ChurchofJesusChrist.org**. Efter den direkte transmission på 18 sprog vil en video blive arkiveret, så den kan streames eller downloades når som helst. ■

Se flere oplysninger, herunder oplysninger om ansigt til ansigt-arrangementet, på **Children and Youth.ChurchofJesusChrist.org** og **Children and Youth Leaders.ChurchofJesusChrist.org**.

NOTE

1. *Børn og unge i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige: En vejledning til forældre og ledere, 2019, s. 1.*

FSY-konferencer skal støtte programmer for børn og unge

Som en del af Kirkens indsats for at samordne dens programmer for børn og unge verden over vil stave i USA og Canada fra 2020 arrangere For the Strength of Youth (FSY)-konferencer hvert andet år.

FSY-konferencer har været afholdt uden for USA og Canada i mere end 10 år og fortsætter som tidligere.

Yderligere oplysninger kommer ved ansigt til ansigt-arrangementet den 17. November 2019. ■

Organisatoriske ændringer fokuserer på at styrke de unge

Som en del af indsatsen for at gøre Kirkens unge i stand til at opnå deres guddommelige potentiale blev justeringer i organisationerne Unge Mænd og Unge Piger bekendtgjort ved oktoberkonferencen 2019 af præsident Russell M. Nelson (se s. 38) og forklaret af ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum (se s. 40) og søster Bonnie H. Cordon, Unge Pigers hovedpræsident (se s. 67).

Disse ændringer fremhæver, at en biskops »første og vigtigste ansvar er at tage sig af de unge mænd og unge piger i sin menighed,« sagde præsident Nelson. Ændringerne omfatter et ophør af Unge Mænds præsidentskaber i menigheder. Biskoprådet vil, som præsidentskab for Det Aronske Præstedømme, blive assisteret af vejledere og i nogle tilfælde specialister. Menighedens præsident for Unge Piger vil rapportere direkte til biskoppen.

Kvorums- og klassepræsidentskaber vil fokusere på arbejdet med frelse, herunder medlemsmissionering, fastholdelse af nyomvendte, aktivering, tempeltjeneste og slægtshistorie samt undervisning i evangeliet. De unge kvorums- og klassepræsidenter planlægger og leder søndagsmøder, tjeneste-projekter og andre aktiviteter.

Aktiviteter for unge bliver ikke længere kaldt for »GUF«, men kan blive kaldt »Unge Pigers aktiviteter«, »Det Aronske Præstedømmes kvorumsaktiviteter« eller »ungdomsaktiviteter«. Budgettildelingen til ungdomsaktiviteter bør fordeles relativt i forhold til antallet af unge i hver organisation.

Unge Pigers tema er blevet revideret, og antallet af klasser i Unge Piger bør organiseres i forhold til antal og behov hos de unge piger. Klasserne vil blive kaldt »Unge Piger« efterfulgt af alderen på dem i klassen som fx »Unge Piger 12-14« eller blot »Unge Piger«, hvis alle mødes sammen. Navnene »bikubepiger«, »rosenpiger« og »laurbærpiger« vil ikke længere blive brugt.

Et medlem af stavens højråd vil tjene som Unge Mænds præsident i staven, og stavens præsidentskab for Unge Mænd vil tjene i stavens komité for Det Aronske Præstedømme og Unge Piger sammen med stavens præsidentskab for Unge Piger, højrådsmedlemmet tilknyttet Unge Piger og højrådsmedlemmet tilknyttet Primary.

Blandt andre ændringer bliver Hjælpeforeningen, Unge Piger, Unge Mænd, Primary og Søndagsskolen omtalt som »organisationer« i stedet for »hjelpeorganisationer«, og ledere vil blive omtalt som »øverste ledere«, når vi taler om hele Kirken, og som »stavsledere« og »menighedsledere« på det lokale niveau. ■

Fire måder at blive parat til april 2020

Året 2020 vil markere 200-året for det første syn, som fandt sted i foråret 1820. Derfor har præsident Russell M. Nelson bekendtgjort, at den kommende aprilkonference »vil fejre selve fundamentet for det gen-givne evangelium« (se s. 122).

Han opfordrede alle medlemmer og familier til at forberede sig til en »unik konference« og foreslog mulige måder at gøre dette på:

1. Læs Joseph Smiths beretning om det første syn igen.
2. Når I studerer *Kom og følg mig i 2020*, så overvej spørgsmål om den viden, vi har opnået, og de velsignelser, vi har fået, på grund af Mormons Bog.
3. Overvej at bruge de nye Mormons Bog-videor til personligt studium og familiestudium.
4. Vælg jeres egne spørgsmål og læg jeres egen plan for at »fordybe jer i genoprettelsens glørværdige lys.«

»Når I gør det,« sagde præsident Nelson, »vil aprilkonferencen næste år ikke blot blive mindeværdig, den vil blive uforglemmelig.« ■

Forslag til aktiviteter

Der er mange måder at hjælpe medlemmerne til at læse generalkonferencetaler. Her er nogle få eksempler. Du har måske andre forslag, der vil fungere bedre i dit kvorum eller din Hjælpeforening.

- **Tal sammen i grupper.**
Del medlemmerne op i små grupper og giv hver gruppe hver deres afsnit af konferencetalen, som de kan læse og tale om. Lad derefter hver gruppe fortælle om en sandhed, som de har lært. Eller du kan danne grupper med folk, der har studeret forskellige afsnit, og lade dem fortælle hinanden, hvad de har lært.
- **Besvar spørgsmål.**
Bed medlemmerne om at besvare spørgsmål som følgende om den valgte konferencetale: Hvilke evangeliske sandheder finder vi i denne tale? Hvordan kan vi anvende disse sandheder? Hvilke opfordringer og lovede velsignelser kom den med? Hvad lærer denne tale os om det værk, som Gud gerne vil have os til at udføre.
- **Del citater.**
Bed medlemmerne om at dele citater fra konferencetalen, der inspirerer dem til at opfylde deres ansvar i arbejdet med frelse. Tilskynd dem til at tænke over, hvordan de kan dele disse citater for at velsigne andre, deriblandt deres kære og folk, som de yder omsorg over for.
- **Vis en illustration.**
Bed på forhånd nogle af medlemmerne om at tage en ting med hjemmefra, som de kan bruge til at undervise om konferencetalen. Bed medlemmerne under mødet om at forklare, hvordan denne ting har forbindelse til talen.
- **Forbered en lektion, der kan undervises derhjemme.**
Bed medlemmerne om at arbejde sammen parvis om at planlægge en hjemmeaftenslektion ud fra konferencetalen. Hvordan kan vi gøre budskabet relevant for vores familie? Hvordan kan vi dele dette budskab med de folk, vi yder omsorg for?
- **Fortæl om oplevelser.**
Læs sammen flere udtalelser fra konferencetalen. Bed medlemmerne om at komme med eksempler fra skrifterne og fra deres liv, der illustrerer eller understreger den lære, der bliver undervist om i disse udtalelser.
- **Lær om et skriftsted.**
Bed medlemmerne om at læse et skriftsted, der er henvist til i den valgte konferencetale. Bed dem om at drøfte, hvordan lærdommene i talen hjælper dem til bedre at forstå skriftstedet.
- **Find et svar.**
Lav på forhånd nogle spørgsmål, der kan besvares ved hjælp af konferencetalen. Fokuser på spørgsmål, der tilskynder dem til at tænke og anvende evangeliske principper (se *Undervisning på Frelserens måde*, s. 31-32). Giv derefter medlemmerne mulighed for at vælge et spørgsmål og bagefter finde svar i talen. Bed dem om at tale om deres svar i små grupper.
- **Find et udtryk.**
Bed medlemmerne om at kigge i konferencetalen efter udtryk, der betyder noget særligt for dem. Lad dem fortælle om disse udtryk, og hvad de har lært af dem. Hvordan hjælper disse lærdomme os til at udføre Herrens værk?
- **Lav noget.**
Bed medlemmerne om at lave en plakat eller et bogmærke, der indeholder en inspirerende udtalelse fra konferencetalen. Giv dem mulighed for at fortælle, hvad de har lavet. ■

*Kristus på vejen til Jerusalem,
af Michael Coleman*

»Kronen på genoprettelsen er det hellige tempel. Dets hellige ordnancer og pagter er alt afgørende for at forberede et folk, der er parate til at byde Frelseren velkommen ved hans andet komme ...

Hvert tempel er et helligt sted; hver tempelbesøgende stræber efter at blive mere hellig.«

Præsident Russell M. Nelson, »Afslyttende bemærkninger«, s. 120, 121.

»2020 vil blive betegnet som et tohundredår. Generalkonferencen næste april vil være anderledes end nogen tidligere konference,« sagde præsident Russell M. Nelson ved det sidste møde ved Kirkens oktoberkonference 2019. »I de næste seks måneder håber jeg, at alle medlemmer og alle familier vil forberede sig til en unik konference, der vil fejre selve fundamentet for det gengivne evangelium ...

Når I gør det, vil aprilkonferencen næste år ikke blot blive mindeværdig, den vil blive uforglemmelig.«

Se på s. 122 og 126 forslag til, hvordan man forbereder sig til aprilkonferencen 2020.